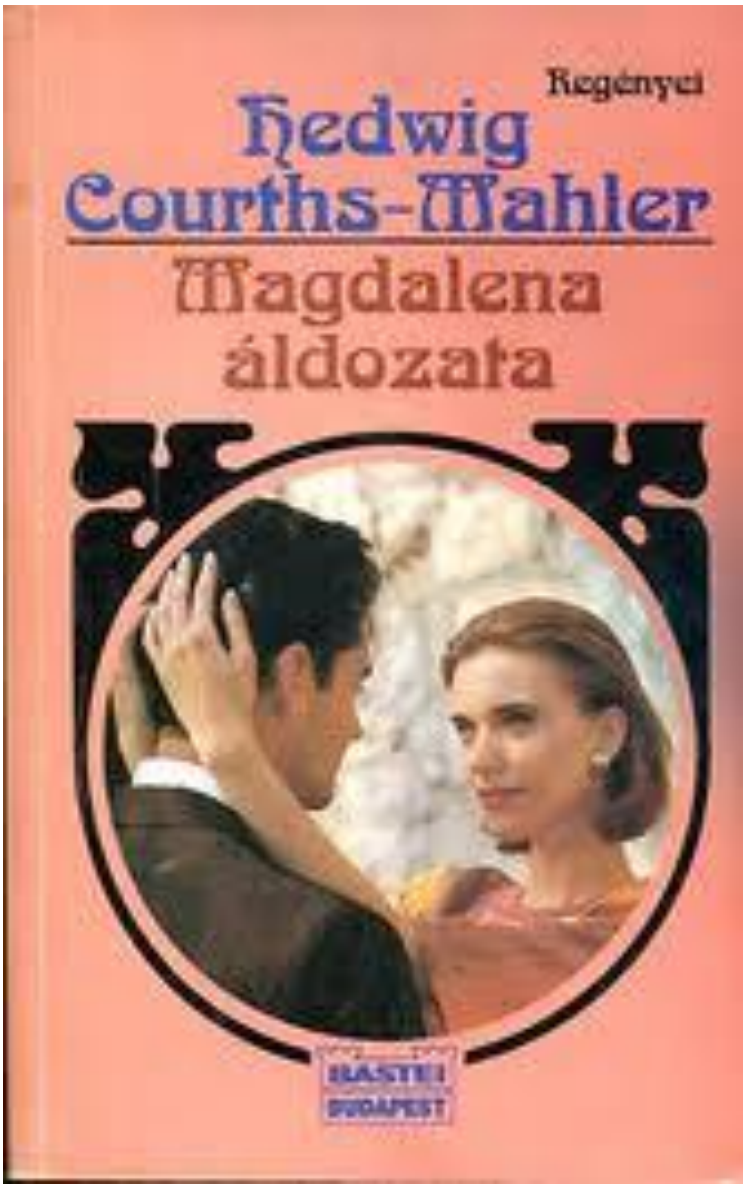

HEDWIG COURTHS-MAHLER: MAGDALENA ÁLDOZATA

A déli Himalája gigantikus hegyvidékének áhítatos csendjében két férfi botladozott zihálva, a végsőkig kimerülten. Ügyet sem vetettek az egekig nyúló hegyóriás lenyűgöző szépségére. Lázasan csillogó tekintetüket a könyörtelenül elébük magasodó sziklafalakra szegezték, amelyek közt eltévedtek, és amelyek most börtönfalakként záródtak össze előttük, ahonnan nincs menekvés. Tájékozódási képességük már napok óta cserbenhagyta őket ebben az ördögi labirintusban. Közel s távol még csak nyoma sem volt lakott településnek, ahol élelemhez juthattak volna, s kinyújtóztathatták volna fáradtságtól sajgó tagjaikat. Átizzadt ruhájuk foszlányokban lógott lesoványodott testükön, már ahhoz sem volt erejük, hogy tisztát vegyenek elő a hátizsákjukból.
Egyetlen cél lebegett a szemük előtt: élelmet és fekvőhelyet találni, hogy végre kipihenhessék magukat. Egyfolytában attól rettegtek, hogy éhen halhatnak vagy megfagyhatnak. A szomjúság kevésbé gyötörte őket, mert hóval és jéggel sikerült csillapítaniuk. Ez volt az egyetlen, ami enyhítette kínjaikat, amióta két napra magukkal hozott élelmük elfogyott.

A keskeny hegyi ösvényen ismét egy kilátóhelyhez értek. A lenyugvó nap izzó vörös fényében a lélegzetelállító szépségű sziklacsúcsok szinte karcolták a kék eget. A két férfi azonban semmit sem látott mindebből a csodából. Vigasztalanul kémlelték a tájat, hisz ismét szertefoszlott a reményük, hogy ember lakta településre bukkanhatnak.

Egyikük erőtlenül a földre rogyott.
- Nem bírom tovább, hagyjon meghalni, Greinsberg! Meneküljön, ha tud! Magának még van ereje. Üdvözlöm a hazámat... az édesanyámat... én nem bírom... tovább... - zihálta utolsó erejével.

Az ugyancsak halálosan kimerült Norbert Greinsberg a társára pillantott.
- Szedje össze magát, Raveneck! Tovább kell mennünk.
Ha itt hagyom, akkor elveszett. Én is alig bírom már vonszolni magam.
Hans Raveneck lemondóan legyintett.
- Mindennek vége... ez már... a halál. A jegyzeteim... az édesanyámnak... Vegye őket magához! Én meghalok...
Utolsó erejével a levéltárcájára mutatott, majd élettelenül hátrahanyatlott.
Társa tanácstalanul méregette, majd amikor megbizonyosodott róla, hogy nincs már élet a teljes hosszában kinyúlt testben, a belső zsebéből reszkető kézzel elővett egy darab csokoládét. Már csak fél táblával maradt. Mohón a szájába csúsztatott belőle egy darabot, a többit pedig megint elrejtette. Annak idején elcsent a közös készletből néhány táblával, s amikor a társa nem látta, lopva eszegetett belőle. Ennek köszönhette, hogy jobban megőrizte az erejét. Társa a szeme láttára esett össze az éhségtől, mégsem adott neki egy darabkát sem, hogy megmentse a haláltól.

Úgy gondolta, ha a másik meghal, ő tovább megy, s megpróbál segítséget szerezni. Komor pillantást vetett a földön fekvőre, majd lehajolt hozzá, s a vállánál fogva megrázta.
- Raveneck, ébredjen fel! Tovább kell mennünk, érti?
Muszáj! - kiabálta, de Hans Raveneck nem mozdult. Norbert Greinsberg szeme kétségbeesetten felvillant, amikor társa mellkasa fölé hajolva semmiféle életjelet nem észlelt.
- Meghalt - motyogta maga elé rekedten a rémülettől.
Miután kissé magához tért, kivette a férfi belső zsebéből a levéltárcáját, a pénzét és egy vékony jegyzetfüzetet, amelybe Hans Raveneck rendszeresen feljegyzéseket készített az édesanyjának. Az óráját is magához vette, hiszen mi szüksége lehet még mindezekre egy halottnak? Neki talán még hasznára lehetnek, feltéve, ha sikerül kiszabadulnia ebből a sziklalabirintusból. Ahhoz túlságosan gyengének érezte magát, hogy megásson egy sírt. Puszta kézzel úgyis képtelen lenne meglazítani a kemény földréteget, a sziklás kőzetet pedig még kevésbé. Legjobb lesz, ha ott hagyja a halottat, ahol van. Az elhatalmasodó halálfélelem tovább kergette. A hátizsákot ott hagyta a halott mellett, úgysem volt benne más, mint néhány tiszta fehérnemű.

"Csak tovább, tovább! - hajszolta egy benső hang. - Nem halhatsz meg ilyen nyomorultul, mint a honfitársad. Talán épp e mögött a sziklakiszögellés mögött rejtőzik a segítség. Egyszer csak véget ér ez a sziklarengeteg."

Elővett a hátizsákból egy ruhadarabot, letakarta vele a halottat, majd bekapott még egy darabka csokoládét. Nagy önfegyelemmel nem ette meg az egészet, majd továbbindult.
Visszafordult, hogy még egy utolsó pillantást vessen halott társára, aztán erőtlenül búcsút intett neki.
Hans Raveneck és Norbert Greinsberg Hongkongban ismerkedett meg, ahol Greinsberg egy angol kereskedőház alkalmazásában állt levelezőként, Raveneck pedig egy konszern igazgatójának, az amerikai Stenhove-nak volt a titkára. Mr. Stenhove évek óta Hongkongban élt, és felettébb meg volt elégedve Hans Raveneckkel. Nagyra értékelte a megbízhatóságát és átfogó tudását.
Hans Raveneck és Norbert Greinsberg a déli Himalája egyik hegyi vendégházában találkozott, ahol mindketten a szabadságukat töltötték. Hans Raveneck kezdetben nem sok rokonszenves vonást tudott felfedezni Norbert Greinsbergben. Ennek ellenére naponta találkoztak, hiszen ők voltak az egyedüli németek ebben a kínai faluban, és kimondatlanul is úgy érezték, hogy össze kell tartaniuk. Közös kirándulásaik alkalmával bebarangolták a környéket, s már majdnem letelt a szabadságuk, amikor erre az eldugott kis településre is elérkezett a világháború híre.

A két német tudta, hogy fogság fenyegeti őket, s haladéktalanul cselekedniük kell. Miután nappal hivatalosan feladták a csomagjaikat, az éj leple alatt nekivágtak az útnak. Abban reménykedtek, hogy valahogy sikerül eljutniuk a tengerpartig, s akkor talán még megmenekülhetnek. Kerülniük kellett a közlekedési útvonalakat, nehogy egy esetleges ellenőrzés során meg kelljen mutatniuk az útlevelüket, ezért inkább a félreeső hegyi ösvényeket választották.
Számos település mellett haladtak el anélkül, hogy bárki is megállította volna őket. Egyre magasabbra merészkedtek a hegyekben. Lassanként a lakott települések is elmaradoztak, végül eltévedtek, s hasztalan próbáltak kiszabadulni a sziklarengetegből, míg Hans Raveneck élettelenül össze nem esett. Társának egyedül kellett folytatnia az útját, de lassanként őt is elhagyta az ereje, s egyre gyötrőbben kínozta az éhség. Rövidesen az utolsó falat csokoládé is elfogyott, s tompa közöny lett rajta úrrá.

Még három órán keresztül vonszolta magát, de egyre inkább érezte, hogy nem bírja már sokáig. Zihálva egy sziklafalnak dőlt, merev tekintete a környéket kémlelte, akár egy halálra hajszolt állaté. Hirtelen egész testében megremegett.
Nem messze tőle, egy meredek kőfal mögül füst kígyózott felfelé. Márpedig ahol füst van, ott tűznek is lennie kell, ahol pedig tűz van, ott emberek élnek. Egy csapásra visszatért az életkedve, a megmenekülés reménye megsokszorozta az erejét. Összeszedte magát, s támolyogva elindult a füstoszlop irányába. Közben egyfolytában azon fohászkodott, nehogy látomásnak bizonyuljon az egész, s eltűnjön a szeme elől.

Felért a fennsíkra, s egy magasba nyúló szikla tövében végre megpillantotta a kunyhót, amelynek a füstje idevezette. A megkönnyebbüléstől kiáltásszerű sóhaj szakadt fel a mellkasából. Most nem érdekelte, ki lakja a kunyhót, az esetleges veszéllyel sem törődött. Kizárólag az lebegett a szeme előtt, hogy végre egy falat kenyérhez jusson.
Elvánszorgott a kunyhóig, belökte az ajtót, és félájultan bezuhant rajta. Egy szerzetes üldögélt odabent, s egy imamalmot tartott a kezében.
- Éhes vagyok! Éhes! - zihálta Greinsberg, s kérőn előrenyújtotta a kezét.
A szikár, de erőteljes szerzetes felemelkedett zsámolyszerű ülő alkalmatosságáról, felsegítette az elcsigázott idegent, és minden erőfeszítés nélkül egyszerű, fekvőhelyéhez vitte. Anélkül, hogy bármit is kérdezett volna, habozás nélkül levett a tűzhelyről egy tálat, amelyben kásához hasonló étel volt, és etetni kezdte az ismeretlent, aki mohón nyelte az oly régóta nélkülözött táplálékot. Amikor a kása elfogyott, a szerzetes a kunyhó sziklához tapadó hátsó falának egyik bemélyedéséből elővett egy üveget. A tartalmából öntött egy keveset a pohárba, s megitatta az idegent. Az erős aromájú, gyógynövényillatú ital jótékony melegséggel és jóleső fáradtsággal töltötte el Greinsberget. Hamarosan mély álomba merült.

Csak másnap reggel ébredt fel frissen és kipihenten. Házigazdája ismét az imamalmát forgatta, s kis idő múlva felemelkedett, hogy ételt és italt hozzon neki. Amikor újra megkínálta a gyógynövényekből készült főzettél, Norbert Greinsberg úgy érezte, mintha újjászületett volna. Felkelt a fekvőhelyéről, és köszönetet mondott a szerzetesnek, aki azonban elhárította a hálálkodását.
- Az istenek akarták így - válaszolta rezzenéstelen arccal.
Norbert Greinsberg elmesélte, hogy eltévedtek a hegyekben, s a társa most holtan fekszik alig néhány órai járásra a kunyhótól.
- Az istenek akarták így - felelte ismét a szerzetes a csodálkozás vagy bármiféle érzelemnyilvánítás látható jele nélkül.
Greinsberg megkérdezte, hogyan juthat el a legközelebbi településig. A szerzetes elmagyarázta az utat, majd némi élelemmel is ellátta. Norbert pénzt akart neki adni, ő azonban visszautasította.
- Add inkább egy szegény embernek! - mondta.
Norbert megkérdezte, nem temetné-e el halott társát. A szerzetes először nem értette, mit akar, de aztán lassanként felfogta szavai értelmét, és elmagyaráztatta magának az utat.
- Máris indulok, és a szokásaitok szerint eltemetem a barátodat - felelte készségesen. - Menj békével, idegen! Az istenek akarták így.
Greinsberg folytatta fáradságos útját. Még sötétedés előtt elérte a települést, ahová a szerzetes irányította. Egy idős kínai házaspárnál talált szállást. Barátságosan befogadták, miután elmondta, hogy a szerzetes küldte a hegyekből. Nem faggatták, honnan jött és hová tart, csak kíváncsian méregették, amikor elnyújtózott a hevenyészett fekvőhelyen.

Ezen az estén nem tudott hamar elaludni, pedig megint alaposan kifárasztotta a megerőltető gyaloglás. Egész úton szakadatlanul a helyzetén töprengett, és halott útitársa sem hagyta nyugodni. Korábban gyakran mesélt az életéről, s a feljegyzéseit is elolvasta, amelyeket abba a vékony jegyzetfüzetbe írogatott, amelyet utolsó szavaival rábízott.

Ezek alapján meglehetősen pontosan kirajzolódott előtte Hans Raveneck életútja.
Apja akarata ellenére rögtön az érettségi után nekivágott a nagyvilágnak. Édesapja ugyanis arra akarta kényszeríteni, hogy katonatiszti pályára lépjen, ami a család férfi tagjai között hagyomány volt. Hans Ravenecket azonban nem hagyta nyugodni fogékony szelleme és élénk fantáziája. Nagy és szép dolgokra vágyott, arra, hogy szabadon kibontakoztathassa a képességeit ahelyett, hogy örökké adósságokba keveredő katonatiszt legyen, aki soha nem élhet úgy, ahogyan szeretne.
Mivel szigorú apja hallani sem akart semmiféle más pályáról, a fiú kénytelen volt elhagyni a családját. Szívhez szóló levélben búcsúzott el gyengéd, gyámoltalan édesanyjától. Megígérte neki, hogy sohasem hoz rá szégyent, és

örökké hűséges fia lesz. A rendkívül tehetséges és szorgalmas fiatalember bátran és tántoríthatatlanul küzdötte le az ezernyi akadályt. Mindenütt megkereste a továbbutazásához szükséges pénzt, hogy világot láthasson, és minden hasznosat megtanulhasson. Spanyolországon keresztül eljutott Afrikába, bejárta Egyiptomot és Indiát, majd Szumátrán és Borneón át Hongkongba utazott, ahol sikerült jól fizető titkári állást szereznie. Ez lehetővé tette számára, hogy megismerje az országot és az embereket, s pénzt gyűjtsön az útja folytatásához.

Ezekben az években még írt néhányszor a szüleinek, s beszámolt az életéről. A levelei azonban bontatlanul visszajöttek azzal a megjegyzéssel, hogy a címzett nem hajlandó átvenni a küldeményt. Egy idő után végképp feladta. Feljegyzéseiben, amelyeket édesanyja számára készített abban a reményben, hogy egyszer majd átadhatja neki őket, így írt erről:

"Biztos vagyok benne, drága Anyám, hogy Apa egy szót sem szólt neked" a leveleimről. Te nem küldted volna őket vissza, hiszen tudod, hogy nem könnyelműségből vagy kalandvágyból jöttem el otthonról, hanem azért, hogy hű maradhassak önmagamhoz. Szegény Anyám, biztosan sok gondot okozok neked azzal, hogy aggódsz értem. Bárcsak egyszer mindent jóvátehetnék, szegény, drága Anyácskám!"

Norbert Greinsberg azt is megtudta a feljegyzésekből, hogy Hans Ravenecknek a szülein kívül már csak kevés élő rokona volt: apai nagybátyja, Georg Raveneck és annak fia, Alfréd. Georg Raveneck gazdag földesúr volt, a Lindenhof-birtok tulajdonosa. Hans Raveneck gimnazista korában általában nála töltötte a vakációit. Szívesen emlékezett vissza ezekre az időkre, édesanyjához írt feljegyzéseiben is többször említette őket.
"Ha apám is olyan jó lett volna hozzám, mint Georg bácsi a fiához, Alfrédhez, akkor talán minden másképp alakul. A jóság azonban teljességgel idegen a természetétől, és ettől Te szenvedtél a legtöbbet, szegény, drága Anyám."
A fiatalember Norbert Greinsbergnek is beszélt arról, hogy kizárólag apja zsarnokoskodása űzte el otthonról.

Egy ilyen alkalommal Greinsberg is előadott a múltjáról egy felettébb romantikus történetet, amelyben igyekezett magát igen kedvező színben feltüntetni. Csakhogy a történet az első szótól az utolsóig hazugság volt. A valóság egészen másként festett.
Kora gyerekkorától kezdve haszontalan semmirekellőnek számított. Már iskoláskori csínyjei megmutatták romlott jellemét, és ugyancsak megnehezítették édesanyja életét, aki egyedül nevelte, mert apját korán elveszítette. Bár tehetségesnek tartották, az iskolában rossz tanuló volt, csak az idegen nyelvek iránt mutatott érdeklődést, amelyeket játszi könnyedséggel sajátított el. Az évek folyamán egyre jobban elvadult, végül aztán egy

fiatalokból álló, szervezett bűnbanda tagja lett, s több, komoly kárt okozó betörésben is részt vett. Nemsokára javítóintézetbe zárták, ami annyira megviselte az édesanyját, hogy hamarosan meghalt. Greinsberg az intézetben kifogástalanul viselkedett. Közvetlenségével és kedvességével hamarosan általános elismerést vívott ki magának. Senki nem is sejtette, hogy a megbánás álarca mögött alakoskodás és a tettetés művészete rejtőzik csupán. Végül kitűnő bizonyítványokkal bocsátották szabadon, s nevelői ajánlására még állást is sikerült szereznie egy áruházban. Bűnöző hajlamát azonban nem tudta sokáig elfojtani.
Kalandvágya és a rendszeres munkától való irtózása ismét a bűn útjára csábította. Egy napon elemelt a főnökétől egy jelentős összeget, s nyomtalanul eltűnt. Szülővárosát és bűncselekményei színhelyét, Freiburgot elhagyva sikerült átjutnia a francia határon. Az elrendelt körözés eredménytelennek bizonyult.
Ettől kezdve kalandor életet élt, és bejárta az egész világot. Nyelvtudásának és közvetlen, megnyerő modorának köszönhetően mindenütt elboldogult valahogy. Néha-néha munkát is vállalt, amiből egy darabig jól élt, aztán továbbállt. Nem ritkán hamis papírokat használt, s értette a módját, hogy minden nyomot eltüntessen maga után.

Hongkongban aztán ismét a valódi nevén vállalt levelezői állást. A hiányzó bizonyítványokat egy megvesztegethető hivatalnok segítségével sikerült beszereznie. Egyébként ő maga is nagy gyakorlatot szerzett az idegen aláírások hamisításában.
A hongkongi állás elnyerte a tetszését. A főnöke elégedett volt vele, és megbecsülése jeléül hosszabb szabadságot engedélyezett' neki. A déli Himalájába utazott, ahol megismerkedett Hans Raveneckkel. A hegyi üdülőhelyen megjátszotta a világfit, s két kézzel szórta a pénzt. Hans Ravenecknek összehasonlíthatatlanul jobban jövedelmező állása és fizetett szabadsága volt, néha mégis megütközött Greinsberg nagyzási hóbortjain. Ő maga minden tekintetben sokkal visszafogottabb volt.
Greinsberg ilyenkor csak kinevette.
- Ugyan már, hisz egyszer élünk! Most kell kiélveznünk az életet. Ha elfogy a pénzem, majd visszamegyek Hongkongba, és folytatom a munkát - mondta.
Amikor azonban kiürült a pénztárcája, megérkezett a világháború kitörésének a híre. A két német fiatalember helyzete egy csapásra roppant veszélyessé vált. Egyetlen esélyük volt a menekülésre, ha minél hamarabb gyalog vágnak neki az útnak. Hans Raveneck mindenáron el akart jutni Németországba, hogy teljesítse katonai szolgálatát. Greinsberg színleg osztozott a kívánságában, a valóságban azonban esze ágában sem volt visszatérni Németországba, Norbert Greinsberg néven pedig különösen nem.
Arra az esetre, ha nem sikerülne elmenekülniük, azt tervezték, hogy visszatérnek Hongkongba, és a főnökeik segítségét kérik a továbbjutáshoz. Hans Raveneck számára ez csak álom maradt, miután a szörnyű megpróbáltatások felőrölték az

erejét. Norbert Greinsberg birtokába jutott a pénze, az órája - és a papírjai. Ez utóbbiak különleges értékkel bírtak a számára. Raveneck Hongkongban feladott poggyászának feladóvevénye is a levéltárcájában rejtőzött néhány kiváló bizonyítvány mellett.
- Greinsberg kényelmesen elnyúlva feküdt az ágyon, de az agya közben lázasan dolgozott. Rovott múltú bűnözőként hagyta el Németországot, s azóta mindenütt hamis papírokkal élte a világát. Hans Raveneck iratai ezzel szemben valódiak és kifogástalanok.

Rendkívül szerencsés véletlen folytán még hasonlítottak is egymásra. Egyforma magasak voltak, mindkettejüknek szürke a szeme, sötétbarna a haja és ovális az arca. Hans Ravenecknek nem voltak feltűnő ismertetőjelei, Greinsberg jobb kézfején azonban hosszú sebhely húzódott, amelyet még bűnözői pályafutásának a kezdetén szerzett, de ez az utóbbi időben is történhetett volna, s akkor nem kell szerepelnie az iratokban. Egyszóval nincs más dolga, mint hogy Hans Raveneck fényképét kicserélje a sajátjáával az elhunyt útlevelében. Ehhez a két oldalán kissé meg kell kurtítania a fotót, hogy pontosan illeszkedjék a pecsétbe. Ettől kezdve törvényesen is Hans Raveneck lesz, és gond nélkül visszatérhet Németországba, amikor csak akar, nem fenyegeti többé semmiféle veszély. Hans Raveneck néven soha senki nem fogja keresni.
Semmi sem akadályozhatja meg tehát, hogy átváltozzék a büntetlen előéletű, feddhetetlen Hans Raveneckké. Csak akarnia kell, s ebben nem is volt hiba. Erre a gondolatra végre sikerült elaludnia. Elégedetten hunyta le a szemét. Halott társára szinte már nem is gondolt, de hát nem is az a fajta ember volt ő, aki szentimentális emlékekkel nehezíti meg az életét.
Másnap reggel folytatta a gyaloglást, de nem sikerült semleges területre szöknie. Ekkor elhatározta, hogy visszatér Hongkongba, ami aztán sikerült is neki.
Kivárta az estét, és a sötétség leple alatt egykori főnöke lakására indult. A férfi angol volt, a felesége azonban német származású. Greinsberg bízott benne, hogy az asszony kedvéért segít neki.
Főnöke gondterhelt arccal fogadta.
- Nocsak, hát visszatért Hongkongba, Mr. Greinsberg? Azt hittem, nem látjuk többé. Mivel már réges-rég letelt a szabadsága, kénytelen voltam betölteni az állását, de most amúgy sem alkalmazhatnék németeket. Mit javasol, mit tegyünk?
Greinsberg nem jött zavarba. Semmitől sem irtózott jobban, mint hogy internáltként sínylődjön.
- Tisztában vagyok vele, Mr. Brown, hogy jelenleg nem áll módjában alkalmazni. Azért bátorkodtam mégis önhöz fordulni, mert a kedves felesége honfitársnőm. Tudom, egyetlen szavába kerül, hogy feljuttasson az egyik Mexikóba vagy Chilébe induló hajójára. A tehergőzösei rendszeresen szállítanak ezekbe az országokba. Csak utasítania kellene a kapitányt, hogy valamilyen

minőségben osszon be a legénységbe. Remélem, számíthatok a nagylelkűségére. Gondolom, maga sem kívánja, hogy internáljanak.
- Az egyik hajóm éppen indulásra készen várakozik a kikötőben. A kapitány azt teszi, amit parancsolok neki. Maga azonban Chiléből majd bizonyára megpróbál eljutni Németországba, hogy aztán a honfitársaim ellen harcoljon. Ez ellenkezik a lelkiismeretemmel. Ha becsületszavát adja, hogy a háború befejeztéig nem tér vissza Németországba, megteszem, amit kér.

Norbert Greinsberg látszólag hosszasan vívódott magával, majd mélyet sóhajtott.
- Rendben van, Mr. Brown. A becsületszavamat adom, bármilyen nehezemre esik is. Ám ha itt maradok és internálnak, akkor sem szolgálhatom a hazámat. Kérem, segítsen eljutni Chilébe. ígérem, hogy semleges országokban fogok maradni.
Volt főnöke beérte ezzel a válasszal, és hozzásegítette Greinsberget a meneküléshez. Még a két német fiatalember poggyászát is feljuttatta a gőzösre.

Attól a perctől kezdve, hogy fellépett a hajóra, hivatalosan is Hans Raveneckké változott. A háború alatt is ezen a néven élt hol Chilében, hol meg Argentínában. Hans Raveneck kitűnő bizonyítványaival sehol sem volt nehéz állást találnia. Jól keresett, így hát ezekben az években sikerült többé-kevésbé becsületesnek maradnia. Továbbra sem bírt azonban hosszú időt eltölteni egy helyben, kalandvágya állandóan továbbűzte.

A háború végének a híre ugyancsak remek munkahelyen érte Buenos Airesben, a fényűzés városában. Ha valahol, hát itt igazán elemében volt. Csak azt sajnálta, hogy a jövedelméből nem engedhetett meg magának mindent, amit szeretett volna. Bár nagyon jól keresett, mértéktelen költekezése végül adósságokba sodorta.

***

Raveneck ezredesné, Hans Raveneck édesanyja a háború alatt megözvegyült. Valószínűleg nagyon nehéz helyzetbe került volna, ha Georg Raveneck, a férje unokatestvére, a Lindenhof-birtok tulajdonosa nem támogatta volna a maga nagylelkű módján, Georg Raveneck nagyon aggódott egyetlen fiáért és örököséért, akit a háború második évében ugyancsak behívtak.
Az ezredesné törékeny, gyenge asszony volt. Majdnem megszakadt a szíve, amikor fia apja zsarnokoskodása elől menekülve nekivágott a nagyvilágnak. Az asszony magába fojtotta a fájdalmát, és titokban forrón imádkozott az éghez egyetlen gyermekéért.
Amikor a férje a háború utolsó évében elesett, a törékeny asszonyt súlyos betegség támadta meg, amelyből képtelen volt felépülni. Az orvos sürgős

levegőváltozást javasolt neki, s hogy megerősödjenek az idegei, Obergriesbachba, a bajor hegyekbe küldte. Georg Raveneck anyagi segítsége tette számára lehetővé, hogy elutazzon.

Szerencsésen meg is érkezett Obergriesbachba, s a Bajor Koronához címzett fogadóban vett ki szobát. Nem szeretett hosszabb ideig fogadóban lakni, ezért másnap reggel felkerekedett, hogy barátságosabb szállást keressen magának.
Útja során látott néhány szép parasztházat, de egyik sem nyerte meg igazán a tetszését. Végül egy dombtetőre érve égy kis házat pillantott meg egy nagy kert mélyén. A telek egy erdő szélén terült el, amely egészen a hegytetőig folytatódott.
Az idős hölgyet elbűvölte a gondozott kis birtok, s hosszasan gyönyörködött a látványban. Úgy érezte, megtalálta, amit keresett, itt szívesen lakna. A házikó ragyogó tiszta ablakaival olyan volt, mint egy kis ékszerdoboz. A fehér csipkefüggönyök és az ablakokból leomló virágok csak fokozták elragadtatását.

Elindult felfelé a kaptatón, és belépett a kertbe. Egy idősebb, népviseletbe öltözött asszony jött elébe, és együtt érző pillantást vetett a gyászruhájára.
- Isten hozta! Keres talán valakit? - érdeklődött barátságosan.
- A ház tulajdonosával szeretnék beszélni.
- Itt csak háziasszony van, a főerdészné. Üljön le egy kicsit, máris hívom.
Egy fapadra mutatott, amely egy asztal előtt, egy nagy hársfa alatt állt, majd eltűnt a házban.
Raveneck ezredesné fújtatva leereszkedett a padra, és csillogó szemmel gyönyörködött a hegyi panorámában. Az ember itt könnyen megfeledkezhet arról, hogy a világban katasztrófák történnek.
Hamarosan egy termetes, magas asszony lépett ki a házból. Ruházata egyszerű volt, ősz haját vastag copfokba fonta, és igényesen, ízléssel tűzte fel a fején. Arcvonásai még őrizték fiatalkori szépségének nyomait, barna szeméből bölcsesség és jóság sugárzott.
- Miben lehetek a segítségére, méltóságos asszonyom? - kérdezte meleg, rokonszenves hangon.
Amikor az ezredesné feléje fordult és ráemelte a tekintetét, egy pillanatra meghökkent, majd közelebb lépett hozzá.
- Ez nem lehet igaz! Vagy mégis? Képzelődöm talán? Léna? Léna Raveneck? - hebegte meglepetten.
A vendég is megzavarodott egy pillanatra, és elgondolkozva nézett a háziasszony szép, eleven arcába.
- Maga ismer engem? Várjon csak! Ezeket a nagy, barna szemeket már láttam valahol. Kérem, segítsen!
- Úgy látszik, sokkal többet változtam, mint te, Léna. Te ugyanaz a finom szépség maradtál, mint egykor voltál. Csak éppen nagyon sápadt vagy, a

vonásaid pedig mély szenvedésről tanúskodnak. Léna, hát nem ismered meg fiatalkori barátnődet, Maria von Schlettaut?
Az idős hölgy felpattant.
- Maria! Ó, Istenem, hát tényleg te vagy az? Hogy is nem ismertelek meg rögtön! No persze, én karcsú, sudár fiatal lányként emlékszem rád, most pedig egy termetes asszonnyal találtam szembe magam.
A két barátnő megragadta egymás kezét, és mindketten fürkésző pillantással méregették a másikat.
- Bizony, Léna, az évek nyomot hagynak az ember alakján is.
- Te még mindig gyönyörű asszony vagy, mint ahogyan szép lány is voltál. A legszebb, akit ismertem.
- Ugyan már, ötven fölött, őszülő hajjal semmi értelme a szépségről beszélni!
- Negyvennek sem mondanálak. De nézz meg engem! Csak két évvel vagyok nálad idősebb, s már valóságos öregasszony vagyok. Te makkegészségesnek látszol, én meg már alig vonszolom magamat.
Maria asszony együtt érző pillantást vetett a látogatójára.
- Kicsit sápadtnak és fáradtnak látszol, Léna. Gyere, menjünk be a házba! Nem eresztelek el, sokat kell mesélned. Reggeli közben majd kibeszéljük magunkat.

Ezzel kézen fogta a barátnőjét, és bevezette a házba. A kicsiny, de otthonos előszoba falait agancsok borították. A látogató mosolyogva körülnézett.
- Látszik, hogy a férjed erdész - jegyezte meg. Maria szép, eleven arca egy pillanatra elkomorult.
- Úgy beszélsz róla, mintha még élne, Léna. Már nyolc éve özvegy vagyok.
- Néhány hónappal ezelőtt én is megözvegyültem. A főerdészné vigasztalóan átölelte barátnője vállát.
- Szegény Léna, ezért hát a gyászruha. Nem akartam kérdezősködni. A háborúban esett el a férjed?
- Igen.
Beléptek a csinosan berendezett, otthonos nappaliba. Az ablakok előtt emelvényféle magasodott, rajta ínycsiklandozóan megterített kerek asztal állt.
- Burgel, tegyél fel még egy terítéket! Kedves vendégünk érkezett - utasította a háziasszony a szolgálót.
Burgel, aki még egészen fiatal lányként került az úrnőjéhez, sietve teljesítette az utasítást, majd előzékenyen elvette a vendég kabátját, és kivitte magával.
A két barátnő asztalhoz ült. Léna elragadtatva nézett ki az ablakon.
- Gyönyörű a kilátás, Maria!
- Igaz. Ahogy mondani szokás, el lehet itt viselni az életet. Látod, ott szemben, a falu túlsó végében, a hegynél fekszik a főerdészség. Tizennyolc boldog évet töltöttem ott a férjemmel, Fritz Hartauval. Annyi boldogságban volt mellette részem, amennyi egy egész életre elegendő. Amikor meghalt, el kellett költöznöm. Átadtam az épületet az utódjának, a megtakarított pénzünkből meg felépíttettem ezt a kis házat, hogy ne kelljen elmennem a környékről, ahol olyan

boldog voltam. Akkoriban nem tudtam volna elviselni. Amikor összeházasodtunk, nem vetette fel a pénz, és bizony össze kellett húznunk magunkat. Tudod, hogy nem nézték jó szemmel a házasságunkat. Sohasem bocsátották meg nekem, hogy ilyen "rossz partit" csináltam. Én azonban már akkor tudtam, hogy nála jó kezekben lesz a sorsom. Annál fájdalmasabb volt, hogy ilyen korán el kellett veszítenem. Életében először és utoljára ekkor okozott nekem fájdalmat. Orvvadászok lőtték le. Nehéz időszak volt, de hát neked nem kell magyaráznom, te is átélted ugyanezt.
- Ahogy elhallgatlak, Maria, a ti házasságotok egészen más lehetett, mint a miénk.
- Békés egyetértésben éldegéltünk. Fájdalmasan rövid ideig tartott, mégis annyi boldogságban volt részem, hogy egész életemre erőt meríthetek belőle.
- A mi kapcsolatunk egyetlen percig sem volt igazi, gazdag együttlét. A férjem roppant kemény természetű ember volt, én pedig sohasem mertem szembeszegülni az akaratával. Pedig talán jobb lett volna, ha összeszedem a bátorságomat. Az idők során egyre ridegebb és megközelíthetetlenebb lett. Csak a halála után döbbentem rá, milyen keményszívű is volt valójában. Feleségként sohasem voltam igazán boldog, csak, mint anya.
- Ezek szerint születtek még gyerekeid?
- Nem, a fiam az egyetlen.
- Akkor, is irigyellek. A mi házasságunk gyermektelen maradt.
- Ne panaszkodj miatta, Maria! Lehet, hogy temérdek szomorúságtól kímélt meg a sors. Amilyen boldog anya voltam kezdetben, olyan boldogtalan lettem mostanra. Elmagányosodott szívem minden melegével szerettem a fiamat. Amikor kicsi volt, még összekötött a férjemmel a fiunk iránt érzett szeretet, még ha túlságosan szigorúnak találtam is a nevelési elveit. Akkoriban azzal vigasztaltam magam, hogy egy fiút szigorúan kell fogni, nehogy anyámasszony katonája váljék belőle. Hagytam, hadd menjenek a dolgok a maguk útján. Amikor Hans nagyobbacska lett, egymást érték a veszekedések. A fiam ugyanolyan keményfejű és erős akaratú, mint az apja, de ugyanakkor végtelenül jó a szíve. Hozzám meghatóan kedves volt, az apjával azonban korán szembeszegült. Nem volt hajlandó behódolni a zsarnokságnak, amit rá is ki akart terjeszteni. Tudom, Maria, hogy halottakról jót vagy semmit, és a férjem a maga módján tiszteletre méltó ember volt, de elviselhetetlenül kemény és kegyetlen is. Mindennek az ő akarata szerint kellett történnie. Túlságosan hozzászoktattam ehhez, mert világéletemben engedelmeskedtem neki. Azt akarta, hogy Hans katonatiszti pályára lépjen, mint annak idején az apja és a nagyapja. A fiamnak azonban kezdettől fogva ellenszenves volt ez a pálya, amely megfosztja az embert attól, hogy kibontakoztathassa a képességeit. Ahogyan ő szokta mondani, a merev kaszárnyaélet megöli a lelket. Ellenállása éles vitákat váltott ki, majd amikor az apja erőszakkal akarta kényszeríteni, egy napon eltűnt otthonról. Azóta semmit nem tudok róla. A férjem zsarnokoskodása lassanként teljesen felőrölt. Napról napra látta, mennyire szenvedek, mégsem érzett irántam

könyörületet. Csak a halála után tudtam meg, hogy kegyetlenül elbánt velem, s ez volt az, ami ágynak döntött.
- Te szegény, hát mit tett?
- Hiába vártam, hogy végre életjelet kapok a fiamtól. Már majdnem beleőrültem az aggodalomba, amit a férjemnek is észre kellett vennie. Ő azonban eközben felbontatlanul visszaküldte a fiam valamennyi levelét. "Szilárd jellemével" még dicsekedett is az unokafivérének, Georg Ravenecknek, és megtiltotta neki, hogy egy szót is szóljon nekem. Georg csak a férjem halála után mesélte el az egészet. Képzelheted, mit éreztem, Maria, amikor megtudtam, hogy az a férfi, akit valaha szerettem, képes volt így ellenem fordulni. A fiam írt nekem, és én nem olvashattam el! Azt sem tudtam, hol van, hogy megy a sora. Kétségbeesetten küzdöttem a lelkemben feltámadó gyűlölet ellen, én, aki még soha senkit nem gyűlöltem.
- Szegény Léna! Azóta nem is kaptál hírt a fiadról?
Raveneckné megrázta a fejét.
- Biztosan külföldön van, talán hadifogságba esett. Nagyon nehezen jár mostanában a posta, de egy napon bizonyára értesül majd az apja haláláról. Akkor majd jelentkezni fog, és viszontláthatom. Érzem, hogy így lesz, csak ez az egy dolog éltet. Szeretetre méltó, jó fiú volt. Nézd csak, itt van róla egy fénykép! Röviddel az elutazása előtt készült. Mindig magamnál hordom.
Maria asszony szemügyre vette a képet, amely egy kedves, kamaszos arcú fiút ábrázolt. Kifejező szája erős akaratról tanúskodott. Jóságos, nyílt tekintetű szeme fölött sajátos vonalú szemöldök ívelt, amely családi vonás volt a Raveneckeknél.
- Szép férfi - mondta Maria elismerően.
Léna egy megsárgult papirost nyújtott át a barátnőjének.
- A búcsúlevele. Az öltözőasztalomon találtam, miután elhagyta a szülői házat.
Maria széthajtogatta, majd olvasni kezdte a levelet.

"Szeretett, drága Anyám!
Ne haragudj rám, amiért fájdalmat kell neked okoznom. Képtelen vagyok tovább itt maradni, körül kell néznem a nagyvilágban. Nem tudom és nem is akarom elviselni, amit apám róna rám. Szabad embernek születtem, nem rabszolgának. Jogom van hozzá, hogy magam válasszam meg a hivatásomat. Kérlek, ne aggódj értem, drága Anyám. A fiad tanulni és dolgozni fog, s apai segítség nélkül is boldogul majd a világban. Megígérem, hogy soha nem teszek olyat, ami becstelen, és mindig hű maradok önmagamhoz. Mihelyt jó hírről számolhatok be, írni fogok, de haza csak akkor térek, ha elértem kitűzött célomat.
Az évek során sikerült összegyűjtenem némi pénzt, ez elég lesz a legszükségesebbre. Erős vagyok, és nemes célok szolgálatába szeretném állítani a képességeimet. Ha majd érett férfiként hazatérek, elfeledtetem veled minden gondodat és bánatodat. Te csak az egészségedre vigyázz!

Szeretlek, Anyám, és kérlek, tarts meg Te is a szeretetedben. Áldásként fog kísérni utamon. Csókolom finom kezedet, amely olyan gyengéden tud simogatni. Hiányozni fog a simogatásod, Mama. Bocsáss meg nekem, nem tehettem másként. Isten legyen veled, drága Anyám!
Fiad, Hans"

Maria Hartau könnyes szemmel adta vissza a levelet.
- Büszke lehetsz a fiadra, Léna. Mikor ment el?
- Már majdnem tíz éve. Azóta egyetlen sort sem kaptam tőle, azt sem tudtam, hogy írt nekem. Látod, Maria, egy anya éppannyit szenvedhet, mint amilyen boldog is lehet. Ezért mondtam, ne sajnáld, hogy nincsenek gyermekeid.
- Amíg a férjem élt, nem hiányzott, hogy nincs gyerekünk, de amióta magamra maradtam, nagyon jó volna, ha lenne valaki, aki rá emlékeztetne. Fel a fejjel, Léna! Gondolj arra, hogy a fiad egy szép napon majd betoppan!
- Bárcsak megérném azt a napot, Maria! Sajnos, gyengének és elesettnek érzem magam.
- Meglátod, rendbe jössz. Nincs neked semmi bajod, csak egészséges táplálkozásra és jó levegőre van szükséged. Nálam mindkettőt megtalálod. Olyan vagy, mint aki Isten tudja, mióta nem lakott jól.
- Az orvos szerint alultáplált vagyok, de csak a könnyen emészthető ételeket tudom megenni. Ezért küldött el ide. Sok tojást, vajat és tejet kell fogyasztanom, és friss, hegyi levegőt szívnom.
- Jobb helyet nem is találhattál volna. Mikor érkeztél?
- Tegnap.
- Hol szálltál meg?
- Egyelőre a fogadóban, de túlságosan zajosnak találom. Azért indultam útnak, hogy másik szállást keressek magamnak. Megláttam ezt a helyes kis házat, és bejöttem.
- Én pedig nem engedlek el. A szolgáló majd elhozza a holmidat a fogadóból, és rendezi a számládat. A tetőtérben van egy csinos kis vendégszobám. Ugyanolyan pompás onnan a kilátás, mint innen. Eltöltünk együtt néhány kellemes hetet. Legalább felelevenítjük a fiatalkori emlékeinket. Majd én gondodat viselem. Meglátod, nem ismersz magadra, amikor elutazol.
- Jaj, Maria, ezt nem fogadhatom el!
- De még mennyire, hogy elfogadhatod. Különben sem kérdeztelek. Úgy látom, határozottabbnak kell veled lennem. A férjed mellett alighanem elszoktál attól, hogy önállóan dönts a dolgaidban. Itt maradsz, és kész!
- Semmit sem változtál. Ugyanolyan jóságos, segítőkész és erős akaratú vagy, mint régen. Szívesen itt maradok, ha valóban akarod. Léna arcán könnyek peregtek végig.
- Csak semmi elérzékenyülés, az elrontja az ember étvágyát! Igyál inkább még egy kis tejet! Igazi, frissen fejt falusi tej, van ugyanis néhány tehenem az istállóban.

- Üljünk ki egy kicsit a hársfa alá! Mindent el kell mesélned az otthoniakról - mondta Maria, miután végeztek a reggelivel.
- Szívesen - felelte Léna Raveneck boldogan. – Hogy lehet, Maria, hogy a rokonaid azt hitték, eltűntél? Senki nem tudta a címedet. Hiába érdeklődtem utánad többször is az unokafivérednél, Ernst von Schlettaunál. Most egyébként ő is a háborúban van, csakúgy, mint a két fia, akik szintén katonatiszti pályára léptek.
- Istenem, hogy lehetnek képesek az apák katonának adni a fiaikat, amikor a saját bőrükön már megtapasztalták a katonaélet minden nyomorúságát!
- Mindkét fiút kadétiskolába küldték. Sikerült nekik olcsó koszt-kvártélyt szerezni. Gyakran ez is sokat számít.
- Sajnos. Több gyereke is van Ernst von Schlettaunak? Amikor elkerültem otthonról, csak ez a két fia volt.
- Később született még egy lánya. Elbűvölő teremtés. Magdalénának hívják, és nagyon hasonlít rád. Mintha csak téged látna az ember lánykorodban. Gyönyörű lány, a te fajtádból való. Bátor és erős. Ha lányom lenne, azt szeretném, hogy olyan legyen, mint ó. Az édesanyja szerintem nem is tudja igazán értékelni. Számára szinte csak a fiai léteznek.
Maria asszony keserűen elmosolyodott.
- Akárcsak az én anyám. Semmit sem számítottam neki, minden szeretetét a bátyámra pazarolta.
- Náluk is hasonló a helyzet. Mások azonban annál többre tartják Magdaléna von Schlettaut. Gyakran vendégeskedett Lindenhofban a fivéreivel együtt, akik jó barátságban voltak Alfréd Raveneckkel. És hát, köztünk maradjon, Alfréd beleszeretett Magdalenába, s mielőtt bevonult, megmondta az apjának, ha épségben hazatér, oltár elé vezeti. Georg Raveneck gyengéd apa, és azonnal beleegyezését adta. Nagyon kedveli Magdalénát, és máris Lindenhof jövendő úrnőjét látja benne.
- És Magdaléna?
- Alfréd még nem szólt neki a szándékairól, jó barátokként váltak el. Nekem az az érzésem, hogy csak a gyerekkori játszópajtást, a barátot látja benne. Nagyon kedves, derék fiú, de Magdaléna sokkal érettebb nála. Szerintem túl fiatal és tapasztalatlan hozzá. Magdaléna tizenkilenc éves, Alfréd alig huszonkettő. Nem hiszem, hogy Magdaléna feleségül menne hozzá. Igaz, a lány szegény, Alfréd pedig gazdag. Miután azonban, mint már mondtam, Magdaléna sokban hasonlít rád, szerintem nem ez lesz számára a legfontosabb. Mindenesetre szinte naponta kijár Lindenhofba, hogy elűzze Georg Raveneck rosszkedvét, és felolvasson neki.
- Isten óvja Magdalénát az anyai tervektől, ha a szíve mást sugall!
- A saját életedre gondolsz, Maria?
- Igen, és ez egyben válasz is a kérdésedre, hogy miért tűntem el a rokonaim elől. Fekete bárány lettem a szemükben, amiért nem mentem feleségül gazdag rokonunkhoz, Karl von Schlettauhoz. Derék ember volt, és őszintén becsültem,

de a szívem Fritz Hartaué volt. A szüleim mindenáron azt akarták, hogy mondjak igent a gazdag kérőnek, mert a bátyám időközben adósságokba keveredett. Elvárták volna, hogy feláldozzam magam a kedvéért. Egész életében mások pénzét herdálta, de kicsapongó életmódja ellenére a szüleim mégis őt istenítették.
- Tudom, Maria. A híre hozzánk is eljutott.
- Őszintén szerettem a választottamat. Tudtam, hogy szegények leszünk, de ez sem ijesztett el. Amikor Karl von Schlettau eljött hozzánk, hogy megkérje a kezemet, nem hagytam szóhoz jutni. Megmondtam neki, sokkal jobban tisztelem annál, mintsem hogy becsapjam. Megkértem, ne kérje meg a kezemet, hogy ne kelljen nemet mondanom. Azt sem titkoltam el, hogy Fritz Hartaut szeretem, és titokban már el is jegyeztük egymást. Nem tehettem róla, hogy az Isten egy másik férfi iránt lobbantotta lángra a szívemet.
Karl nagyon jó volt hozzám, bár látszott rajta, hogy szíven ütötte a bejelentésem.
- Azt beszélik, hogy miattad nem nősült meg soha.
- Istenem, mennyire sajnálom!
- Visszavonultan él gyönyörű birtokán, Krumpendorfon, Lindenhof szomszédságában. A rokonaitok valósággal rátelepedtek. Mindenki a gazdag nagybácsit látja benne, és szegények lévén, számítanak az örökségre. Ő azonban ritkán engedi be őket, s ha csak teheti, igyekszik előlük kitérni. Hogy behízelegjék magukat nála, kígyót-békát mondanak rólad.

- Mintha csak hallanám - jegyezte meg Maria. - Cseppet sem voltak kíméletesek hozzám, miután ránk zúdult a katasztrófa, amikor a bátyám öngyilkosságba menekült a hitelezői elől. Még a szüleim is úgy bántak velem, mint egy bűnözővel. Jaj, Léna, el sem tudom mondani, milyen rettenetes volt! Az anyám testvérgyilkosnak nevezett, az apám pedig azzal fenyegetett, hogy elkerget a háztól. Ne is beszéljünk erről többé! Fritz eljött értem, hogy elvigyen.
Csendben, szülői áldás nélkül megesküdtünk. A férjem elvállalta az első kínálkozó állást egy kis erdészetben, hogy legalább tető legyen a fejünk felett. A rokonaim megvetettek, amiért nem voltam hajlandó magam eladni. Én azonban ügyet sem vetettem rájuk. Tökéletes biztonságban éreztem magam Fritz mellett, aki a tenyerén hordott. Nem sokkal később az erdészházban ért a hír, hogy anyám meghalt. Könyörögve kértem apámat, hogy hazamehessek a temetésre. Ő azt írta vissza, hogy maradjak, ahol vagyok, mert a szívtelenségemmel a halálba kergettem a fiát és a feleségét. A bátyámnak, minden nyomorúságunk okozójának egyetlen szóval sem tett szemrehányást, egyedül engem okolt mindenért. Fritz szerencsére mindig meg tudott vigasztalni. Amikor néhány hónappal később apám is meghalt, hazautaztam, hogy megadjam neki a végtisztességet.
Az én drága rokonaim úgy kezeltek, mintha leprás lennék. Egyedül Karl von Schlettau írt néhány kedves sort, bár személyesen nem jelent meg a temetésen. Azóta semmit nem hallottam a rokonaimról, de én sem adtam hírt magamról.

Mit tudják ezek az emberek, mi játszódott le bennem akkor! Rohantam haza Fritzhez, hogy a karjában keressek vigasztalást. Nem tehettem róla, de nem éreztem bűntudatot, amiért hű maradtam magamhoz, és azt tettem,
amit a szívem parancsolt. Ahhoz nem vagyok elég érzelgős, hogy olyasmiért vádoljam magam, amit el sem követtem. Azon bezzeg nem ütköztek volna meg a rokonaim, ha Fritzet hűtlenül elhagyom, Karl von Schlettau előtt pedig hazug érzéseket színlelek!
- Magdaléna von Schlettau nem ilyen. Ő mindig rajongással emlegeti a titokzatos Maria nénit, aki olyan bátran harcolt a szerelméért. Emlékszem, egyszer azt mondta, a családjukban csupa szürke, hétköznapi ember van, egyedül Maria von Schlettau emelkedik ki közülünk. Őszintén csodálja a bátorságát, pedig a többiek mindenfélét összehordanak róla. Amikor megemlítettem, hogy fiatal korunkban barátnők voltunk, fellelkesedett, és ragaszkodott hozzá, hogy meséljek rólad.
- A fiatalság kiváltsága, hogy könnyen tűzbe jön. A nálam idősebbek közül már biztosan nem sokan élnek. A számtalan kedves nagynéni és nagybácsi már mind meghalt?
- Azt hiszem, most Magdaléna édesapja a korelnök a családotokban.
- Ő tíz évvel idősebb nálam. Mellesleg akkoriban nem foglalt állást velem kapcsolatban. Azt hiszem, becsületes, jóravaló ember.
- Magam is így gondolom. Az utóbbi időben komoly anyagi nehézségeik vannak.
- Jaj, Léna, ezek az unalomig ismert katonatiszti gondok! Hála Istennek, mostanában nem hallok ilyesmikről. Gondolom, a te férjed sem halmozott fel nagy vagyont.
- Jól gondolod. A kegydíjamból élek, és Georg Raveneck is támogat. Ő roppant nagylelkű, és igen-igen gazdag. A felesége apja, egy holland hajótulajdonos biztos hollandiai értékpapírokba fektette be a vagyonát. Te hogy állsz anyagilag, Maria?
- Én csak a kegydíjamra számíthatok. A megtakarított pénzemet ebbe a házikóba és a kis gazdaságba fektettem. Gondtalanul megélek azonban belőle, nincsenek nagy igényeim.
Maria Hartau nagyon szeretett volna a barátnőjével máskor is elbeszélgetni, ezért, amikor Raveneckné elutazott, kölcsönösen megfogadták, hogy ezentúl rendszeresen írnak egymásnak.

***

Léna Ravenecknek sikerült magát kipihennie Obergriesbachban, a szívbaja azonban sajnos rosszabbodott. Gyengének és elesettnek érezte magát, alig mozdult ki a házból.
Ha Georg Raveneck nem kéri meg Magdaléna von Schlettaut, hogy néha nézzen be hozzá, teljesen magára maradt volna. Az idős hölgy egyre jobban

megkedvelte a lányt, és gyakran mesélt neki távolba szakadt fiáról. Megmutatta a fényképét és a levelet, amelyet búcsúzóul írt.
Annyi szépet és jót mesélt róla, hogy Magdaléna kezdte eszményíteni Hans Ravenecket, és gyakran pillantott a fényképére. Egyre vonzóbbnak találta, és megpróbálta elképzelni, milyen lehet most. Vajon sokat változott?
Az özvegy ezredesné Maria Hartauról is beszélt Magdalénának.
- Fiatal korában nagyon szép és kedves lány volt, s még most is csodálatra méltó asszony. Remélem, lesz rá alkalom, hogy megismerjék egymást. Mindketten sokat nyernének vele
- Nagyon szeretném már megismerni Maria nénémet.
- Elhatároztuk, hogy együtt éljük le öreg napjainkat. Tavasszal valószínűleg odaköltözöm hozzá Obergriesbachba. Remélem, hamarosan jobban leszek, hogy le tudjam bonyolítani a költözést. Sajnos, mostanában nagyon rosszul érzem magam.
- Biztosan csak a közelgő ősz viseli meg.
- Maga nagyon kedves lány, Magdaléna. Mikor látogat legközelebb Lindenhofba?
- Holnap délután. De délelőtt azért még benézek magához.
- Igazán kedves. Kérem, kérdezze meg Georg Ravenekket, hogy kapott-e hírt a fiáról. Alfréd már jó ideje nem írt, igen aggódom érte. Különös, de ha az utóbbi években találkoztam vele, gondolatban mindig összehasonlítottam az én Hansommál.
- Bizonyos mértékig hasonlítanak is egymásra. Mindkettőjüknek érdekes vonalú a szemöldöke, de Hans arca... ha szabad így mondanom, jelentőségteljesebb.
- Alfréd is kedves fiú.
- Hát persze, én is nagyon kedvelem. Igazi jó barát - jegyezte meg Magdaléna gyanútlanul. Léna Raveneck ebből rögtön tudta, hogy a lány nem szerelmes Alfredba.
Magdaléna elbúcsúzott az ezredesnétől, aki tűnődve nézett utána. "Ilyen feleséget szeretnék a fiamnak. Bár ki tudja, lehet, hogy foglalt a szíve. Talán már meg is nősült."
Mint oly sokszor, most is elképzelte, milyen lenne, ha a fia váratlanul betoppanna. "Bárcsak megérhetném azt a napot!" - gondolta vágyakozva.
Léna Raveneck másnap tudta meg, hogy az unokaöccse, Alfréd elesett. Egyike volt a háború utolsó áldozatainak.
Egy küldönc hozta a hírt, akit az elhunyt fiú apja küldött át hozzá. Az amúgy is gyenge asszonyt annyira megrázta a hír, hogy szívszélhűdést kapott és meghalt.
Georg Ravenecket porig sújtotta a fia halála, és amikor tudomást szerzett Raveneck asszony tragédiájáról, a végsőkig elkeseredett.
- Miért nem vált már meg a halál ettől a sok szenvedéstől? - kiáltott fel.
Elzárkózott az emberek elől, csak Léna Raveneck temetésére jött elő önkéntes száműzetéséből. A fájdalomtól megkövült arccal követte a koporsót. Miután valamelyest enyhült a fájdalma, eszébe jutott, hogy most már Léna fia az

egyetlen örököse, s ez újból felkeltette az érdeklődését Hans Raveneck holléte iránt.
Néhány nappal később egy bátor, fiatal lány törte meg Lindenhof fájdalommal teli magányát. Magdaléna bejelentette magát az öregúrnál, majd követte Johannt, az inast, aki hosszú-hosszú évek óta szolgált a háznál.
- Nem hagyom, hogy elküldjön, kedves Raveneck úr. Nagyon bánt, hogy ilyen magányos és teljesen begubózik a bánatával. Alfréd a legjobb barátom volt. Kötelességemnek érzem, hogy legalább egy kicsit megpróbáljam felvidítani az édesapját.
Az öregúr szomorú pillantást vetett a bájos, fiatal lányra. Aranybarna fürtjeit egyszerű, de csinos kontyba tűzve viselte. Nagy, bársonyosan csillogó barna szemével együtt érzően pillantott rá.
- Nagyon kedves, hogy eljött, Magdaléna, bár attól tartok, nem leszek túlságosan szórakoztató társaság.
- Ne aggódjon, beszélek én maga helyett is! A szüleim Kari bácsinál vannak Krumpendorfban. Feleslegesnek éreztem magam a teánál, ezért inkább átszaladtam ide.
- Gyalog tette meg ezt a hosszú utat? - kérdezte az öregúr meghatottan.
- Ugyan már, nekem meg se kottyan az ilyesmi! Átvágtam az erdőn, az indiánösvényen jöttem. Alfréddel kereszteltük el így játék közben ezt az utat.
- Foglaljon helyet, Magdaléna kisasszony, és igyon meg velem, magányos öregemberrel, egy csésze teát!
- Szívesen. Egy félórácskára még ráérek.
- Akkor be kell érnem ennyivel. - Az öregúr intésére az inas betolta a teázó asztalt, Magdaléna pedig előzékenyen kiszolgálta a házigazdát.
- Hallottam, hazatért az édesapja.
- Igen, Istennek hála épségben és egészségesen jött meg a fivéreimmel együtt. Most komolyan aggódnak a jövőjük miatt. Az már biztos, hogy tisztként nem szolgálhatnak tovább. Nem túl biztatóak a kilátásaik. De nem akarok tovább panaszkodni, hisz ez valójában semmi ahhoz a csapáshoz képest, ami önt érte. Ó, egy pillanat! Majdnem elfelejtettem, hoztam magának valamit.
Kutatni kezdett a táskájában, közben hősiesen küzdött kitörni készülő könnyeivel.
- Mit hozott nekem?
- Megvan! Egy kép Alfrédről, amelyet még maga sem ismer. A fivérem, Erich készítette. Én is rajta vagyok, de azt a részt nyugodtan levághatja. Alfréd felszabadultan nevetett, amikor lekapták. Arra gondoltam, talán sikerül vele egy kis örömet szereznem.
Átnyújtotta a fényképet. Az idős férfi szíve elszorult a fájdalomtól. Eszébe jutott, mennyire szerette a fia ezt a gyönyörű lányt, akit feleségül akart venni, mihelyt hazatér.

Vajon Magdaléna igent mondott volna-e? Valami azt súgta neki, hogy inkább csak a barátot és a gyerekkori játszópajtást látta benne. Ő kezdettől fogva kedvelte a lányt, és őszinte örömére szolgált volna, ha ő lesz Lindenhof úrnője.
Ezen az sem változtatott, hogy szegény családból származott. Értékes embernek tartotta, akiben megvan a kellő büszkeség és őszinteség, előkelő a gondolkodásmódja és finoman érez. Már azelőtt gyakran eljátszott a gondolattal, hogy szívesen látná Magdalénát a menyének, mielőtt Alfréd elmondta volna neki, hogy szereti és el akarja venni a lányt. Ez ugyan már lehetetlen, de nem lehetne-e mégis Lindenhof úrnője? Ha például egy szép napon feleségül menne Hans Raveneckhez, az örököséhez?
Hans korban még jobban is illene hozzá, mint Alfréd, ki alig két évvel volt nála idősebb. Ha a fiú megtartotta fiatalkori ígéretét, akkor derék ember vált belőle. Akár megtalálja a szerencséjét a nagyvilágban, akár nem, hű marad önmagához, fogadta meg az édesanyjához írt búcsúlevelében.

"Szegény Léna! Megszakadt a szíve, amikor megtudta, hogy meghalt a fiam, a sajátját pedig még csak viszont sem láthatta. Hogyan lehetett a férje olyan kegyetlen, hogy visszaküldte Hans leveleit?"

Most, hogy véget ért a háború, meg lehetne kerestetni. Az utolsó levelét Hongkongban adta fel még a háború kitörése előtt. Talán ott kellene kezdem a keresést. Az öregúr elhatározta, mindent megmozgat, hogy megtalálja Hans Ravenecket, az örökösét.
Gondolataiba merülve rápillantott a fényképre, amelyet Magdaléna nyújtott át neki az imént. Fia nevetve állt a lány mellett.
- Valóban nem ismerem ezt a képet. Nekem ajándékozza?
- Hát persze. Ezért hoztam, drága Raveneck úr. Majd készíttetek róla Erichhel egy másolatot. Még megvan a film.
- Köszönöm, drága gyermekem.
- Kérem, Raveneck úr, ezért igazán nem jár köszönet! Soha nem fogom elfelejteni, milyen gyönyörű órákat szerzett nekem és a fivéreimnek Lindenhofban. Szeretném ezt valahogy meghálálni. Régebben örült, ha felolvastam magának. Mit szólna hozzá, ha folytatnám?
- Gyermekem, igazán nem kívánhatom, hogy órák hosszat ücsörögjön egy megkeseredett öregember mellett. Csak pocsékolná a drága idejét, amit hasznosabb dolgokra is fordíthatna.
- Aligha. Nagyon sokat tanulok a könyveiből, szabad időnek pedig igazán nem vagyok híján, főleg most, hogy Raveneck asszonynak sajnos már nincs rám szüksége.
- Az ő életébe is magának sikerült egy kis napfényt csempésznie.
- Szegény mindig nagyon örült, amikor meglátogattam. Szívesen tettem, mert kedveltem. Akkor hát megengedi, hogy néha benézzek magához egy kis beszélgetésre vagy felolvassak?

- Ha magának ez nem fáradság, nekem örömet szerezne vele. Remélem, valamikor lesz majd alkalmam meghálálni.
- Ilyesmiről hallani sem akarok - jelentette ki Magdaléna, majd hamarosan elbúcsúzott.
Georg Raveneck lekísérte a kapuhoz, s hosszan nézett utána, amint szapora léptekkel elsietett. Egyszerű ruhát viselt, de azon nők közé tartozott, akiket nem az öltözékük tesz előkelővé.
Amikor a lány eltűnt a szeme elől, az öregúr mélyet sóhajtott, és elindult vissza a házba. Később beküldött egy szolgálót a városba, hogy másnapra magához kéresse régi barátját, Bern jogügyi tanácsost. Végrendeletet akart készítem, és néhány más dolgot is szeretett volna vele megbeszélni.
Bern jogügyi tanácsos úr másnap meg is érkezett Lindenhofba.
- Micsoda véletlen egybeesés! Nem maga az egyetlen, aki végrendelkezni kíván, kedves Raveneck úr - mondta, miután üdvözölték egymást.
- Hát még kicsoda, tanácsos?
- Von Schlettau úr Krumpendorfban.
- Úgy? Alighanem ő is most döbbent rá, hogy a halál a legváratlanabb pillanatban sújthat le ránk.
- Mostanában nem érzi jól magát. Az orvos ma reggel szigorúan ágyba parancsolta. Valószínűleg influenzás. Már napok óta bujkál benne valami, de most aztán alaposan elkapta. Bármennyire is tiltakozott, ágyban kell maradnia.
Az orvos meglehetősen gondterhelt arcot vágott, amikor megmérte a lázát.
- Mindig irigyeltem az erős szervezete miatt.
- Maga sem panaszkodhat az egészségére.
- A szívem elég gyakran rendetlenkedik az utóbbi időben, tanácsos.
- Nem csoda, kedves Raveneck. Először az unokafivére, az ezredes, aztán a fia, végül az ezredesné. Ekkora megrázkódtatás még egy egészséges szívnek is sok lenne. Maga azonban erős, és ezt is ki fogja heverni.
- Mi értelme maradt az életemnek? Minden szomorú, üres lett körülöttem és a lelkemben. Szeretnék végrendelkezni a házamról. Mivel a fiam halt meg előbb, kénytelen vagyok megtenni. Szóval Karl von Schlettau is végrendeletet akar készíteni? Természetesen távol álljon tőlem, hogy hivatali titkokról faggassam, de őszintén érdekelne, kit tesz meg örököséül. Biztosan maga is tudja, hogy a rokonai, kimondva vagy kimondatlanul, jó ideje versengtek a kegyeiért. Egyszer keserűen és gúnyosan meg is jegyezte, hogy az örökséglesők egész hada veszi körül. A rokonai valamennyien szegények, s mivel nincs családja, szükségszerűen a gazdag nagybácsi szerepe jutott neki. Csupán egyvalakiért tenném tűzbe a kezem a rokonai közül: Magdaléna von Schlettauért.
- Igaza van, rá von Schlettau sem gyanakszik. Ám úgy hallottam, rajta kívül van még valaki, akiről hasonlóan jó véleménnyel van. A magam részéről szívesebben vettem volna, ha Magdaléna lesz az örököse.
Raveneck kérdő pillantást vetett régi barátjára.

- Azt akarja mondani, hogy Magdaléna von Schlettau nem szerepel a nagybátyja végrendeletében? Én viszont szeretnék gondoskodni az ifjú hölgyről. Kérem, jegyezze fel a szempontjaimat, aztán készítse el a végrendeletet, hogy csak alá kelljen írnom. Az egyetlen élő rokonom Hans Raveneck, Raveneck ezredes fia. Az a kívánságom, hogy ne ő legyen az egyedüli örökösöm, hanem osztozkodjék Magdaléna von Schlettauval. Köztünk maradjon, a fiamnak az volt a szándéka, hogy feleségül veszi Magdalénát, ha épségben tér haza. Azt hiszem, az ő akarata szerint járok el, ha a lehetőségeimhez mérten gondoskodom a jövőjéről. Magam is megkedveltem, és tudom, hogy szegény. Attól tartok, a családjára most még nehezebb idők várnak. Ezért azt kívánom, hogy a halálom után ő legyen Lindenhof úrnője. Kigondoltam valamit, ami lehetővé tenné, hogy Hans és Magdaléna közösen örököljék a vagyonomat.
- Úgy érti, ha összeházasodnának?
- Pontosan. Kérem, írja! Unokaöcsémet, Hans Ravenekket, Alexander Raveneck ezredes és felesége, született Léna Sartorius fiát teszem meg általános örökösömnek. Övé lesz Lindenhof minden ingóságával, valamint a teljes készpénzvagyonom, amennyiben másként nem rendelkezem. Kikötöm azonban, hogy a végrendelet felbontásának napjától számított hat hónapon belül feleségül kell vennie Magdaléna von Schlettaut, Ernst von Schlettau őrnagy lányát.
Természetesen fennáll a lehetőség, hogy kijelölt örökösöm már nős, illetőleg vőlegény. Abban az esetben, ha Hans Raveneck valamilyen okból nem veheti feleségül Magdaléna von Schlettaut, köteles a rendelkezésére bocsátania a fent említett készpénzvagyonom felét, ezen kívül elhunyt feleségem valamennyi ékszerét. Az ékszerekről pontos lista készült, amelyet természetesen átadok önnek, tanácsos - jegyezte meg Raveneck.
- Ismerem a listát. Az ékszerek már önmagukban is tekintélyes vagyont képviselnek.
- Így igaz, és nem ismerek olyan nőt, akire szívesebben hagynám őket, mint Magdalenára. De folytassuk! Amennyiben Hans Raveneck már nincs az élők sorában, vagy a legismertebb újságokban közzétett felhívásra öt éven belül nem jelentkezik, akkor Magdalenára száll a terjes örökség.
Elképzelhető, hogy a halálom után hosszabb idő is beletelik, mire Hans Raveneck jelentkezik. Ebben az esetben is szeretnék gondoskodni von Schlettau kisasszonyról. Amennyiben a halálom után hajlandó elfogadni a feltételeimet, kapjon kézhez százezer márkát. A házasságkötés után további százezer márka illeti, amivel ugyancsak szabadon rendelkezhet. A kamatait tekintse zsebpénznek, hogy ne kelljen a férjének minden fillérről elszámolnia. Megértett, kedves tanácsos? Akkor nincs más hátra, mint hogy ezt az egészet hivatalos formába öntse. Később még diktálok néhány passzust, amelyekben a leghűségesebb szolgálóimról is megemlékezem. Ezen kívül van még egy dolog, amelyben ugyancsak szükségem lenne a segítségére.
- Rendelkezzék velem!

- Kérem, mielőbb indítson átfogó keresést az unokaöcsém, Hans Raveneck tartózkodási helyének kiderítésére. Ha jól tudom, röviddel a háború kitörése előtt még Hongkongban tartózkodott. Talán ott kellene elkezdem a kutatást. Bizonyára beletelik egy kis időbe, mire megtalálják, hacsak közben magától nem jelentkezik. Kedves tanácsos, alkalomadtán adjon fel hirdetést, de előbb készítse el a végrendeletemet!
- Parancsára. Mikor távozott a fiatalúr külföldre?
- 1910 májusában.
- Hány éves volt akkor?
- Húsz múlt. 1890. február 10-én született, és 1910 tavaszán érettségizett, mellesleg kitüntetéssel.
- Hongkongból adott magáról életjelet?
- Írt egy levelet a szüleinek, amelyet azonban az apja, az összes többihez hasonlóan, felbontatlanul visszaküldött. De hisz ismerte az ezredest... A magam részéről biztos vagyok benne, hogy Hans Raveneckből derék ember vált, és ha valamit remélek még az élettől, az az, hogy viszontláthatom. Minden keserűségért kárpótol a gondolat, hogy a halálom után itt fognak élni Magdalénával.
A házigazda testes burgundi bort hozatott a vacsorához.
- Hogy erőt gyűjtsön a hazaútra, tanácsos! Az orvos ugyan szigorúan eltiltott az effajta boroktól, de hát mi örömöm maradt még az életben? Egészségére, kedves barátom!
Az urak fenékig ürítették a poharukat, majd újra és újra töltöttek. A sokadik pohár után Georg Raveneck hirtelen megszédült, levegő után kapkodott, és félájultan hátrahanyatlott a karosszékében. A pohár kiesett a kezéből. A tanácsos felpattant.
- Raveneck, mi történt magával? - kérdezte rémülten.
Georg Raveneck lassacskán magához tért, és bágyadt mosollyal pillantott fel a tanácsosra.
- Látja, kedves barátom, ez bizonyára apró figyelmeztetés volt, hogy mi, emberek halandóak vagyunk. A szívem egy ideje rendetlenkedik, de eddig nem tulajdonítottam neki jelentőséget. Mindenesetre ne halogassa sokáig a végrendeletem elkészítését! Biztonságban akarom tudni a vagyonomat.
- Holnap délután már alá is írhatja.
- Nagyszerű! Még egy utolsó kortyot az egészségére, tanácsos!
- Nem szabadna többet innia ebből a nehéz borból. Raveneck csak legyintett, és teletöltötte a poharakat.
- Kinek őrizgessem magam, tanácsos? Egészségére!
Egy hajtásra kiitta a poharát, majd nehézkesen felemelkedett, és az ablakhoz támolygott, hogy kinyissa. Egyszeriben kevésnek találta a levegőt. Egy idő után mosolyogva megfordult, és elbúcsúzott a tanácsostól. Barátja aggódva hagyta magára, és biztos, ami biztos, beküldte hozzá Johannt, az öreg inast.

Másnap délután Georg Raveneck aláírta a végrendeletét.
- Járt odaát, Krumpendorfban is? - kérdezte utána.
- Igen, meg kellett beszélnem néhány dolgot von Schlettau úrral.
- Hogy van?
- Nagyon rosszul. Az influenzának heveny tüdőgyulladás lett a szövődménye, és az orvos erősen aggódik. A betegségének a hírére az összes rokona idesereglett a városból, s valósággal elözönlötték a máskor oly csendes udvarházat. Von Schlettau azonban senkit sem fogad. Azt mondja, csak a halálára várnak. Ha már meg kell halnia, szeretné, ha nyugalomban és békében mehetne el, nem pedig a szemük láttára.
- Ezek szerint sikerült vele beszélnie?
- Igen. Átadott nekem egy levelet, amelyet a halála után azonnal el kell küldenem valakinek. Tisztában van vele, hogy valószínűleg nem épül fel a betegségéből.
- Később átmegyek hozzá, hátha fogad. Mindig jó barátok és szomszédok voltunk, még ha az idők folyamán egyre inkább elzárkózott is a külvilág elől. Igazán kár, hogy ez a remek ember soha nem házasodott meg és nem alapított családot!
- Egyetlen asszonyt szeretett egész életében, de miután az kikosarazta, inkább egyedül maradt.
- Igen, tudom. Az ezredesné mesélt róla néhány héttel a halála előtt. Fiatal korukban barátnők voltak.
- Maria Hartauval?
- Úgy bizony. Én csak futólag ismertem. Az ezredesné meleg hangon beszélt róla. Szerinte Magdaléna von Schlettau sokban hasonlít rá.
- Amióta férjhez ment, mintha nyoma veszett volna.
- Legalábbis nem hallottunk róla semmit. Az ezredesné azonban a nyáron véletlenül találkozott vele, s néhány hetet a házában töltött.
- Ez roppant érdekes fejlemény. Meg tudná adni Hartau asszony címét?
- Hogyne. Én értesítettéin levélben az ezredesné haláláról. Hartau főerdészné a bajorországi Obergriesbachban lakik. Van ott egy szép kis háza, s a kegy díjából él. Ötvenéves kora ellenére állítólag még ma is nagyon szép asszony.
- Ezek szerint özvegy? - kérdezte a tanácsos.
- Igen, már nyolc éve. De miért érdekli ennyire? Izgatottnak látszik.
- Néha a véletlen a legjobb segítőtárs. Megbíztak, hogy derítsem ki Maria Hartau jelenlegi tartózkodási helyét, s lám, különösebb fáradság nélkül sikerült megtudnom.
- Az érdeklődése bizonyára kapcsolatban van Karl von Schlettauval.
- Sajnálom, de többet nem árulhatok el.
- Én pedig nem kíváncsiskodom tovább, tanácsos. Örülök, hogy a segítségére lehettem. Mint mondtam, átmegyek Krumpendorfba, hogy még egyszer megszoríthassam Karl von Schlettau kezét. Az ember soha nem tudhatja.

- Akár együtt is mehetünk. Szeretnék beszámolni von Schlettaunak az értesüléseimről.
- Remek, akkor tartson velem! - javasolta Raveneck.
- És maga hogy van ma? - érdeklődött a tanácsos. - Remélem, nem ismétlődött meg az a csúnya rosszullét.
- Reggel, amikor felkeltem, megint furcsán éreztem magam. Ne is beszéljünk erről többet! Az én koromban már együtt kell élni az ilyen nyavalyákkal.
- Ugyan már, Raveneck, nem vagyunk mi még olyan öregek! - tréfálkozott a tanácsos.
Az urak elindultak Krumpendorfba. Kocsival nem tartott tovább húsz percnél az út, amely egy gyönyörű tölgyfaerdőn át vezetett. Egy része Lindenhofhoz, a másik fele pedig Krumpendorfhoz tartozott. Körülbelül félúton járhattak, amikor egy fiatal hölgyet pillantottak meg. Georg Raveneck megállíttatta a kocsit.
- Magdaléna kisasszony?
A lány felpillantott, majd a fák közül kilépett az útra.
Csinos arca kipirult a csípős téli levegőtől.
- Jó napot, Raveneck úr! Jó napot, tanácsos úr! Éppen Lindenhofba készültem, Raveneck úr, hogy egy órácskát felolvassak magának.
- Mennyire sajnálom! Én meg Krumpendorfba igyekszem, hogy meglátogassam a nagybátyját. Remélhetem, hogy holnap bepótolja a látogatását?
- Örömmel, ha lesz kocsi, amelyik visszavisz Krumpendorfba. Gyalog egy kicsit hosszú az út. A lábam még csak-csak bírná, de a csizmatalpam már kevésbé, és nálunk mostanában a takarékosság a legfontosabb szempont.
- Hogy is lehettem ennyire figyelmetlen! Magdaléna kisasszony, csak szóljon, és máris küldöm magáért a kocsimat.
A lány csodálkozva nézett rá bársonyosan barna szemével.
- Komolyan megtenné? Már mondtam, hogy bármikor szívesen meglátogatom, de a felajánlása egészen zavarba hozott. Ritka mulatság számomra a kocsikázás.
A két öregúr jóleső érzéssel pillantott Magdaléna sugárzó arcára.
- Kár, hogy nem árulta el már korábban! Mostantól kezdve, amikor csak kívánja, a rendelkezésére bocsátom a kocsimat. Csak telefonálnia kell.
- Vigyázzon, Raveneck úr, nehogy úgy járjon, mint a bűvészinas a mesében, aki addig hívogatta a szellemeket, míg a végén nem tudott tőlük megszabadulni.
- Ha a maga képében jelentek volna meg, valószínűleg eszébe sem jut, hogy meg akarjon tőlük szabadulni. Tehát akkor küldhetem holnap a kocsit?
- Hát persze. Már alig várom.
- Visszakísérne minket Krumpendorfba?
- Ha nem zavarok, örömmel.
A lány ruganyos mozdulattal beugrott a kocsiba, s a két úrral szemben foglalt helyet.
- A szülei is Krumpendorfban vannak, Magdaléna? - kérdezte Georg Raveneck.
- Nemcsak a szüleim és a fivéreim, hanem az egész rokonság. Összesen tizenhét ember. Én lennék a tizennyolcadik, de úgy éreztem, ugyanolyan felesleges

lennék ott, mint a többiek, mindahányan csak vannak. Szerintem Kari bácsinak most leginkább nyugalomra van szüksége, de amikor ezt szóvá tettem, szívtelennek neveztek. Tudom, hogy Karl bácsi ki nem állhat bennünket, még akkor sem, ha egészséges. Ha segíthetnék rajta, örömest megtenném. Nagyon sajnálom, hogy minden gazdagsága ellenére ennyire magányos szegény. Szerintem megérdemelné, hogy legalább békén hagyják.
- Pedig én is hozzá készülök látogatóba.
- Magával jó barátságban van, és tudja, hogy nem érdekből látogatja meg.
- Nem gondolja, hogy maga is jelent valamit számára?
- Talán. Nem tudom. A szándékaim becsületesek, de nem szeretnék tolakodónak látszani. Ő minden rokonában csak az örökséglesőt látja. Nem szeretnék közéjük tartozni a szemében, ezért inkább kerülöm a társaságát. Inkább szívtelennek tartson, mint becstelennek és számítónak.
- Maga igazán nagyszerű lány - jegyezte meg a tanácsos mosolyogva.
- Szerintem is, és örülök, hogy megtisztel a társaságával - mondta Georg Raveneck, miközben megszorította Magdaléna kezét.
- Magával legalább őszinte lehetek anélkül, hogy az örökséglesés gyanújába keverednék - mondta a lány.
- Nálam nem kell ettől tartama. Mellesleg nagyon rossz emberismerő, aki magával kapcsolatban egyáltalán ilyesmire gondol. Akkor holnap délután várom teára.
- Valóságos ünnepnap lesz számomra. Nem is sejti, Raveneck úr, hogy már a teázó asztala is mennyire elbűvölt.
- A teázó asztalom?
- Ezt csak akkor értené meg, ha egyszer látná, hogyan zajlik nálunk a teázás. Erdei és mezei gyümölcsökből készült tea, háborús lekvár meg kenyér és gondterhelt arcok.
- Ennek ellenére csak úgy sugárzik magából az életerő, Magdaléna.
- Egy olyan harcedzett katonagyereknek, mint én vagyok, kötelessége, hogy a legínségesebb időkben is megőrizze a tartását - tréfálkozott a lány.
- A tanácsos úrnak igaza van, maga valóban nagyszerű teremtés. Ezen túl különös figyelmet fogok szentelni a teázó asztalnak.

Nemsokára megérkeztek a krumpendorfi udvarházhoz, ahol valóban jó néhány rokon tartózkodott. A tágas nappalinak minden zugát elfoglalták. Valósággal megrohamozták a belépő tanácsost. Arra kérték, vegye rá Karl von Schlettaut, hogy fogadja őket, mert nagyon aggódnak az állapota miatt.
A tanácsosnak csak nagy nehezen sikerült tőlük megszabadulnia, majd belépett a betegszobába. Megkérte az ágy mellett ülő ápolónőt, hogy néhány percre hagyja magára a beteggel. A nővér azonnal távozott.
- Kedves von Schlettau úr, azért jöttem, hogy közöljem önnel, a véletlen segítségével a reméltnél hamarabb sikerült teljesítenem a megbízását. Épp most

tudtam meg, hogy Maria Hartau, Hartau főerdész özvegye a bajorországi Obergriesbachban él.
A beteg ráemelte láztól csillogó szemét.
- Özvegy? Maria Hartau megözvegyült?
- Igen, nyolc évvel ezelőtt.
A tanácsos elmesélte, amit Georg Ravenecktől megtudott.
- Azt mondja, még mindig szép? El is hiszem. Nyolc éve özvegy? Mindegy, ez úgysem változtat a dolgon. Már elkészítettük a végrendeletemet. Kérem, bontsa fel és adja vissza egy pillanatra a levelet, amelyet átadtam magának. Szeretnék még hozzáfűzni néhány szót. Legyen szíves, adja ide a tollamat.

A tanácsos átnyújtotta a betegnek a levelet és a tollat, majd segített neki felülni, hogy írni tudjon. Karl von Schlettau csak néhány sort írt a kész levélhez, majd erőtlenül visszahanyatlott párnái közé.
- Így, kedves tanácsos, most már lezárhatja. Csak a halálom után küldje el!
- Reméljük, az még odébb lesz, von Schlettau úr. Hogy van ma?
- Még mindig ugyanúgy.
- Elég erősnek érzi magát, hogy néhány percre fogadja Raveneck urat?
- Itt van?
- Igen.
- Akkor hívja be, kérem.
- Máris. Előtte azonban hadd említsem meg, hogy Heinz Stágemann és Magdaléna von Schlettau kivételével valamennyi rokona megostromolt, hogy kieszközöljem számukra a bebocsátást.
- Hagyjanak békén! Heinz Stágemann tehát nem keresi a gazdag nagybácsi kegyeit?
- Nem. Komor arccal álldogált az ablaknál, és megvető pillantással mérte végig a körülöttem tülekedőket.
- Nocsak! Derék fickónak látszik. És Magdaléna?A tanácsos elmesélte, mit mondott róla a lány.
- Dicséretes kivétel - jegyezte meg a beteg. - Tudom, hogy talpig becsületes, Maria Hartau pedig elég okos és tapasztalt ahhoz, hogy ő is észrevegye. Köszönök mindent, kedves tanácsos. Küldje be hozzám azt a lindenhofit!

Nem sokkal később Georg Raveneck lépett be a szobába, és megrendülten pillantott a betegre.
- Jó napot, kedves Karl! Mi a csudát művelsz? Fogod magad, és ágynak esel? - próbált meg tréfás hangot megütni. A beteg arcán bágyadt mosoly suhant át.
- Bizony, bizony, kedves Georg, egyszer mindannyiunkat elér a végzet. A halál előttünk, öregek előtt a fiadat ragadta el. És még hány fiatal életet oltott ki a fronton! Most már rajtam a sor.
- Ne beszélj erről, Karl! Inkább arra gondolj, hogy hamarosan újra egészséges leszel.

- Hagyjuk ezt, kedves barátom! Köszönöm, hogy a gyászod ellenére eljöttél hozzám. Sikerült már valamennyire kiheverned?
- Az ember maga is csodálkozik, hogy mennyi mindent kibír. Nem akarlak sokáig feltartani, hiszen pihenned kell. Csak kezet akartam veled szorítani.
Összekulcsolták a kezüket, és hosszan, némán néztek egymás szemébe. Tudták, hogy örökre búcsúznak, és az elválás fájdalma könnyeket csalt a szemükbe."
Utoljára még melegen megszorították egymás kezét, majd Georg Raveneck felállt és csendben kiment a szobából. Egyenest a kocsijához sietett. Fázósan bebugyolálta magát a kocsitakaróba, és komoran meredt maga elé. Úgy érezte, még sohasem volt ennyire magányos és elhagyatott.
Másnap beküldte a kocsiját a városba. Magdaléna már korábban elkészült, és türelmetlenül várta. A szülei és a fivérei aznap is Krumpendorfban voltak. Ő nem tartott velük, de meg kellett ígérnie, hogy hazafelé benéz, és érdeklődik Karl bácsi hogyléte felől.
Lindenhofban az öreg Johann bevezette ura dolgozószobájába.
- Kedves Magdaléna, éppen Raveneck ezredesné hagyatékát rendezgetem. Nézze csak, találtam egy képet Hans Raveneckről! Hogy tetszik magának?
Georg Raveneck átnyújtotta a fotót, amelyet a lány már ismert, de most is érdeklődéssel pillantott rá.
- Már láttam ezt a képet. Az ezredesné mutatta egyszer. Nagyon érdekes arc. A szája komoly akaraterőről árulkodik. A szeme, de különösen a szemöldök furcsa íve pedig Alfrédra emlékeztet.
- Úgy találja? Szerintem ezen a képen még húszéves sincs.
- Mégis idősebbnek látszik, mint Alfréd ugyanennyi idős korában. Kíváncsi lennék rá, milyen lehet most Hans Raveneck. Mit gondol, nagyon megváltozott?
- Bizonyára érdekes férfi vált belőle.
- Én is úgy képzelem - helyeselt Magdaléna, miközben még mindig a fényképet nézegette eltűnődve. - A tekintete mindenesetre komolyabb, mint Alfrédé. Ő szinte mindig nevetett. Mindamellett tagadhatatlan, hogy nagyon hasonlítanak egymásra. Már akkor feltűnt, amikor Raveneck ezredesné először megmutatta a képet. Kár, hogy Hansnak nyoma veszett!
Az utolsó szavak szinte önkéntelenül csúsztak ki a száján. Georg Raveneck fürkésző pillantást vetett rá, majd elégedetten bólintott. Úgy érezte, Magdaléna boldog lenne azzal a férfival, akit kiszemelt számára.
- Remélem, hamarosan hazatér, feltéve, hogy még életben van. Ugyanis ő lesz az örökösöm, Magdaléna.
- Ha jól tudom, Hans az egyetlen élő rokona.
- Így van. Szilárd meggyőződésem, hogy bármi lett is előle, hű maradt önmagához. Nagyon szeretném megérni a hazatértét. Mindent megteszek, amit csak tudok, hogy megtaláljam. Ha mégsem érem meg azt a napot, akkor itt lesz maga, és emlékezni fog arra, amiről az imént beszéltünk.
- Biztosan, de miért fontos ez?
Az öregúr elmosolyodott.

- Ne nézzen már rám ilyen csodálkozva, kisasszonyka! A magamfajta öregemberek néha bizony kicsit bogarasak. Tartogatok a maga számára egy meglepetést, amelyet azonban csak a halálom után tudhat meg. Akkor majd jusson eszébe, hogy úgy szerettem, mintha a lányom lett volna, és teljes szívemből kívánom, hogy boldog legyen.
- Drága Raveneck úr, ezt soha nem fogom elfelejteni. Én is nagyon kedvelem magát, már régóta. Sok jót tett velem. A Lindenhofban töltött idők mindig ünnepnapok voltak számomra.
Az öregúr mosolyogva hallgatta, s közben bólogatott.
Mialatt az ezredesné már átnézett hagyatékát egy kis faládába rámolta, Magdaléna tekintete lopva újra és újra Hans Raveneck arcára tévedt, míg az öregúr a búcsúlevéllel együtt a paksaméta tetejére nem tette a képet, s le nem csukta a ladikot.

A lány szerette volna megtartani a fotót. Furcsa, bizsergető érzés töltötte el a szívét, ha rápillantott. Elkérni azonban nem merte.
Georg Raveneck rákattintotta a lakatot a ládikóra.
- Így, ezt most elteszem Hans Ravenecknek. Ha egy napon majd hazatér, biztosan örülni fog, hogy maradt valami az édesanyja után.
Csengetett, majd amikor az öreg Johann belépett, megkérte, hogy szolgálja fel a teát.
- A kedvenc süteményét süttettem, amit mindig annyira szeretett - mondta a lánynak.
- Kérem, ne hozzon zavarba!
- Magával nem is viselkedhet másként az ember, Magdaléna.
Illendően a karját nyújtotta, és néhány szobán át bevezette a lányt az elragadóan berendezett kis szalonba. A bútorok kiválasztásánál a külcsín mellett az otthonosság és a kényelem is fontos szerepet játszott.
Magdaléna élvezettel fogyasztotta el a nyalánkságokat.
Az öregúr mosolyogva biztatta, hogy ne, kínáltassa magát, és jóleső érzéssel nyugtázta a lány egészséges étvágyát.
- Boldog vagyok, ha megtisztel a társaságával. A fiatalsága valósággal bearanyozza magányos, öreg napjaimat. Még a fájdalmamat is könnyebben viselem, amikor itt van.

Magdaléna melegen megszorította a kezét.
- Boldoggá tenne, ha valóban sikerülne némi vigaszt nyújtanom, különben úgysem venni semmi hasznomat.
- Hogy mondhat ilyet? Maga valóságos főnyeremény a családja számára!
- Ugyan, kedves Raveneck úr, a szüleimnek csak kolonc vagyok a nyakán! Lány vagyok, méghozzá szegény lány, és sajnos nem tanulhattam eleget ahhoz, hogy megállják a saját lábamon. A fivéreimet is csak nagy áldozatok árán sikerült taníttatniuk, nekem azonban már ez sem adatott meg. Most, hogy az apám és a

fivéreim állás nélkül maradtak, csak rosszabbodott a helyzet. Éjjel-nappal azon törik a fejüket, hogyan kezdhetnének mindent újra a semmiből.
Velem nem is törődnek, szinte észre sem vesznek. Különösen mostanában, amióta az egész napot Krumpendorfban töltik. Rettegnek, hogy Karl bácsi esetleg közömbösségnek venné a távolmaradásukat. Mivel a többiek mind ott tolonganak, szentül hiszik, hogy nekik is ott a helyük, pedig a bácsikám senkit nem akar látni. Szánalmas ez a remegés egy olyan örökségért, amelyre semmi esélyük.
- Ezek szerint nem hiszi, hogy Karl von Schlettau bármit is juttatna a szüleinek?
- Miért tenné? A szüleim soha nem jelentettek számára semmit, ahogyan a többiek sem. Engem mély megvetéssel tölt el ez az egész örökséglesés. A rokonaink már most minden kicsiségen összekapnak. Mindennap kideríti magáról valamelyikük, hogy ő egy kicsivel közelibb rokona Karl bácsinak, mint a többiek. Az unokafivéremmel, Heinz Stágemann-nal ilyenkor csak döbbenten hallgatunk. Ő ugyanolyan visszataszítónak találja ezt a színjátékot, mint én, s néha a legszívesebben elmenekülne, de az apja nem engedi. Én sem szívesen megyek Krumpendorfba, pedig borzasztóan sajnálom Karl bácsit, amiért olyan szomorú élete volt. Ugyanakkor csodálom is, hogy egy életen át tudott szeretni valakit, aki nem viszonozta az érzéseit.
- Ez aztán a maga romantikus lelkének való történet, igaz?
- Kiábrándítóan józan az élet a családunkban, mindenkit csak a számítás vezérel, semmi felemelő nincs benne. Karl bácsi és Maria néni története azonban, a hűség és a kitartó szerelem, az valami egészen más. Maria néninek még a nevét is bűn nálunk kiejteni. Kivéve, amikor Karl bácsi előtt csepülték, hogy ezzel is bizonygassák, az ő pártján állnak.
Nagyot csalódnék benne, ha mindez jólesne neki. Ilyenkor többnyire hallgat, de a tekintete furcsán elhomályosul. Nem értem, hogy lehet Maria nénire rosszat mondani. Szerintem inkább csodálatra méltó, amiért képes volt lemondani egy gazdag házasságról, hogy kövesse a szerelmét a bizonytalan jövőbe.
- Maga is így tett volna a helyében?
- Egészen biztosan. Ha szeretnék egy férfit, nem tudnék máshoz feleségül menni.
- Ne felejtse el, hogy időnként vannak bizonyos kényszerítő körülmények is. Ezzel együtt nem lehetett könnyű elutasítania a gazdag és tiszteletre méltó kérőt, ami végül is a bátyja életébe került.
Magdaléna elsápadt, és riadt pillantást vetett a férfira.
- Isten őrizz, hogy valaha is ilyen választás elé kerüljek!
Az öregúr elgondolkozva hallgatta, majd hirtelen eszébe ötlött valami, ami nyugtalanítani kezdte. A végrendelete készítésekor megfeledkezett arról az eshetőségről, hogy Magdaléna esetleg nem akar Hans Raveneck felesége lenni. Eddig egészen biztos volt benne, hogy a lány örömest férjhez menne az unokaöccséhez, Lindenhof örököséhez.
Magdaléna szavai azonban elbizonytalanították.

„Egy fiatal lányt másfajta érzések vezérelnek, mint egy magamfajta öregembert - gondolta. - Ki kell egészítenem a végrendeletemet, hogy Magdaléna jövőjéről abban az esetben is gondoskodjam, ha nem akarna feleségül menni Hans Raveneckhez. Ha így alakulna a dolog, akkor is meg kell kapnia az ékszereket és a készpénzvagyonom felét." Elhatározta, hogy még egyszer magához hívatja a jogügyi tanácsost.
Magdaléna nem sokkal később elbúcsúzott, mert még át kellett mennie Krumpendorfba. Az öregúr hosszasan szorongatta a kezét.
- Megígéri, hogy holnap is eljön? A szokott időben küldöm magáért a kocsimat.
- Hát persze, Raveneck úr. Örömmel.
- Ugye, nemcsak a kocsikázás és a teázó asztal kedvéért?- évődött az öregúr.
- Azért is, de főleg amiatt, mert büszkévé és boldoggá tesz, hogy van egy ember, akinek én is fontos vagyok.
- Akkor hát a holnapi viszontlátásra, Magdaléna!
- Viszontlátásra, Raveneck úr! Nem kell kikísérnie, nagyon hideg van odakint. Még megfázik.
Az öregúr az ablakból figyelte a kocsiba szálló Magdalénát. Mielőtt kikanyarodtak az útra, a lány hátrafordult, és mosolyogva búcsút intett.

Georg Raveneck és Magdaléna soha többé nem látták viszont egymást. A lány másnap hiába várta a kocsit, amely Lindenhofba vitte volna. Már-már arra gondolt, hogy Raveneck úr megfeledkezett róla. Nyugtalanul várta az estét, hogy a szülei és a fivérei végre hazaérjenek Krumpendorfból. Ekkor tudta meg, miért is nem küldték érte a kocsit. Georg Ravenecket az éjszaka szélütés érte. Az inasa reggel holtan találta az ágyában.

Magdaléna szíve elszorult a döbbenettől, majd keserves sírásra fakadt. Gyászolta azt az embert, akit apjaként szeretett, s akitől több szeretetet és megértést kapott, mint a saját apjától. Anyja, egy szikár, korán megöregedett asszony, fejcsóválva nézte.
- Miért sírsz ilyen keservesen, Magdaléna? Igazán nem értelek. Még ha Karl bácsiról lenne szó... Raveneck úr azonban csak jó ismerősünk volt. Természetesen sajnáljuk, hogy meghalt, de azért nem kellene ennyire felizgatnod magad.
- Számomra sokkal többet jelentett! Nagyon jó volt hozzám. Nem értem, hogy történhetett, hisz tegnap még jókedvűnek és egészségesnek látszott.
Apja ingerülten az asztalra csapott.
- Kérlek, hagyd ezt abba, Magdaléna! Millió más gondunk van, ami miatt jobban siránkozhatnánk, mint egy idegen ember haláláért, mert végső soron az volt – jelentette ki ellentmondást nem tűrő hangon.
A lány nagy nehezen összeszedte magát.
- Hogy van Karl bácsi? - kérdezte halkan.

- Na végre, csakhogy eszedbe jutott! - csattant fel az anyja. - Roppant kínosan éreztük magunkat, amiért ma Krumpendorf felé sem néztél. Most, amikor olyan sok forog kockán, a világért sem kelthetjük azt a látszatot, mintha nem törődnénk Karl bácsival. Azt sem tudjuk, elkészítette-e már a végrendeletét. A tanácsos úr mindenesetre naponta meglátogatja, s pontosan beszámol neki arról, ki jött el és ki nem.
- Azt hiszem, emiatt igazán feleslegesen aggódsz, mama. Bern tanácsos urat nem érdekli az ilyesmi.
- Hallgass! - rivallt rá az apja. - Ahelyett, hogy Raveneck úr kocsiját vártad itt hiába, inkább jöttél volna át Krumpendorfba. Miféle hóbort volt egyáltalán, hogy állandóan Raveneck úrral töltötted az idődet?
- Én nem nevezném hóbortnak, papa, egyszerűen csak megsajnáltam az öregurat. Nagyon magányos volt szegény, amióta a fia meghalt. Néha Erich és Adalbert is benézhetett volna hozzá, hisz annyiszor meghívott minket Lindenhofba.
- Erichnek és Adalbertnek most mindenekelőtt az a kötelessége, hogy Karl bácsival törődjenek, és igyekezzenek minél többet a közelében lenni. Ez rád is vonatkozik, Magdaléna, te azonban sajnálatos módon minden alkalmat megragadsz, hogy kibújj alóla. A lánynak már a nyelve hegyén volt egy csípős megjegyzés, de idejében lenyelte.
- Én nem vagyok ahhoz elég becsvágyó, papa, hogy a rokonaim előtt nap, mint nap tüntessek a jelenlétemmel - mondta kis idő múlva nyugodtan.
- Ha segíthettem volna Karl bácsinak, szívesen megtettem volna, de arra képtelen vagyok, hogy ott ücsörögjek a nagybátyám halálát leső emberek között, és nézzem a visszataszító színjátékukat.
- Ne légy szemtelen, Magdaléna! Nekünk ugyanúgy el kell viselnünk ezt a komédiát, sőt részt is kell benne vennünk. Tudod, hogy sok, mit sok, minden azon múlik, hogy
Kari bácsi segít-e rajtunk, megemlékezik-e rólunk a végrendeletében. A csőd szélén állunk. Vagyonunk nincs, hamarosan az utolsó megtakarított garasunkat is feléljük.
A lány együtt érző pillantást vetett a szüleire, majd mindkettőjüket viharosan átölelte.

- Higgyétek el, engem is borzasztóan bánt, ami történt, de a fiúk miatt és miattam igazán felesleges aggódnotok. Fiatalok és életerősek vagyunk, biztosan sikerül majd megkeresnünk a kenyerünket, ha tisztességesen dolgozunk. A társadalmi helyzetünkre szerencsére már nem kell tekintettel lennünk.
- Talán bizony azt is meg tudod mondani, hogyan keresed meg a kenyeredet? - kérdezte az apja keserű gúnnyal a hangjában.
- Sajnos, nem tanultam sokat, de kell lennie megoldásnak. Még tanulhatok is. Meg kell beszélnünk.

- Csak ne most! Előbb várjuk meg, miként alakulnak a dolgok. Most az lesz a legjobb, ha lepihenünk. Holnap korán reggel megint indulnunk kell Krumpendorfba. Ha Karl bácsi állapota rosszabbra fordul, talán látni akar majd minket. Jó éjszakát, gyermekem!
Magdaléna visszavonult kicsiny hálószobájába, és a gondolataiba merült. Raveneck úr halála miatt őszinte gyászt érzett. Minden Lindenhofban töltött óra ünnep volt számára. Tegnap különösen jól érezte magát nála, Raveneck úr pedig megvallotta, hogy annyira megkedvelte, mintha a saját gyermeke lenne.

Az öregúr szavai még mindig ott visszhangzottak a fülében. Megpróbálta az emlékezetébe idézni, mit is mondott idős barátja Hans Raveneckről. Igen, ő lesz az örököse, és valószínűleg hazatér, hogy átvegye az örökségét. Maga sem tudta, miért dobbant nagyot a szíve erre a gondolatra. Mindenesetre fokozódó érdeklődéssel várta Hans Raveneck visszatértét. Megpróbálta maga elé idézni az arcvonásait, de nem sikerült. Minduntalan szétesett a kép. Csak keskeny, összeszorított ajkát és jóságos, melegséget sugárzó szemét látta maga előtt.
Kiszámolta, hogy Hans most harmincas éveinek az elején járhat. Furcsa, hogy a szemöldökíve annyira hasonlít Alfrédéhez! Szinte egyenes vonalat képez a halántéka és az orra között. Ha Alfréd dühös volt és a homlokát ráncolta, a szemöldöke éles szöget formázott. Vajon Hans Raveneck is ilyen, amikor mérges?

Két nappal Georg Raveneck halála után Karl von Schlettau is meghalt. Noha valamennyi rokona ott nyüzsgött Krumpendorfban, úgy ment el, ahogy élt: magányosan és elhagyatottan. Utolsó napjaiban senkit nem engedett a közelébe az orvoson, az ápolónőn és a jogügyi tanácsoson kívül. Amikor elérkezett az utolsó órája, csak a doktor és a nővér volt mellette, ugyanis már korábban megkérte az orvost, hogy tartsa tőle távol a rokonait, mert nyugodtan és békében akar meghalni.
Az orvos lezárta a szemét, aztán lement a nappaliba, és bejelentette a halálát, mire szörnyű jajveszékelés és sopánkodás támadt. Mindenki könnyezett, még a férfiak is mély megrendülést mutattak. Csak Magdaléna szeme maradt száraz. Az ablaknál állt az unokafivére, Heinz Stagemann mellett, aki komor arckifejezéssel nézett ki a behavazott parkra.

- Kevesebb több lenne - jegyezte meg a fiatalember.
Magdaléna is hátat fordított a társaságnak, hogy ne kelljen végignéznie, amint a szülei és testvérei is részt vesznek ebben a komédiában.
A jogügyi tanácsos érkezésére némileg alábbhagyott a sírás-rívás, s mindannyian köréje tömörültek. A tanácsos tehetetlenül állta a rohamot, és tekintetével Magdalénát kereste, aki néma fejcsóválással szemlélte a jelenetet.

"Tudtam, hogy remek lány vagy, benned legalább van büszkeség. Ugye, te sem érted, hogyan feledkezhetnek meg az emberek ennyire a méltóságukról?" - gondolta a jogász.
- Kedves tanácsos úr, maga volt a mi drága halottunk jogi tanácsadója. Biztosan meg tudja mondani, hagyott-e hátra végrendeletet a megboldogult - tért a lényegre Heinz Stagemann apja.
Kérdését néma csend követte. Minden tekintet a jogügyi tanácsosra szegeződött. Ebben az esetben ugyanis egyenlő mértékben osztozhatnának a vagyonon, hiszen közel ugyanolyan fokú rokonságban álltak az elhunyttal. Krumpendorf pedig gazdag birtok, nem terheli adósság, ezen kívül jelentős készpénzvagyont is feltételeztek. Mindannyian csinos örökségrészhez juthattak volna tehát, ha nincs végrendelet. A jogász azonban hamar szertefoszlatta a reményeiket.
- Ne aggódjon, titkos tanácsos úr, az elhunyt végrendeletileg rögzítette a végakaratát.
Ismét dermedt csend ülte meg a helyiséget. Az emberek egymásra, majd ismét a jogügyi tanácsosra pillantottak, és szinte égtek a türelmetlenségtől, hogy kifaggathassák. Neki ismernie kell a végrendelet tartalmát.
- Tisztelt hölgyeim és uraim, ezennel közlöm önökkel, hogy a végrendelet közvetlenül a temetés után kerül felbontásra - folytatta kis idő múlva a tanácsos.
- Amennyiben jelen kívánnak leni, kérem önöket, hogy egy órával a temetés után gyülekezzenek az udvarház nagytermében. Ott fogom ismertetni a végrendeletet. Egyúttal azt is közlöm, hogy teljhatalmú megbízást kaptam a temetés előkészületeinek az intézésére. Itt maradok Krumpendorfban, amíg minden szükségesről nem gondoskodtam. Ha van valami kívánságuk, az intézőnél megtalálnak. Most pedig engedjék meg, hogy visszavonuljak.
Szavait döbbent hallgatás követte, majd ismét Stagemann titkos tanácsos törte meg a csendet.
- Kedves rokonaim, engedjétek meg, hogy magamhoz ragadjam a kezdeményezést!
- Én inkább a menekülés jogával élek. Kijössz velem, Magdaléna? - kérdezte Heinz Stagemann halkan.
A lány megkönnyebbülten bólintott, majd kiléptek a tágas előcsarnokba.
- Ha az én drága jó apám egyszer elkezd beszélni, akkor nem hagyja egyhamar abba. Itt mégiscsak kényelmesebb kivárni - jegyezte meg a fiú.
- Talán ma ülünk itt utoljára, Heinz.
- Ez nagyon valószínű. Ha Karl bácsi ráhagyta valakire a birtokát, azok biztosan nem mi vagyunk, hiszen mi sohasem zsongtuk körül, nem hízelegtünk neki. Undorító ez az egész komédia! Inkább elmegyek követ törni, mint hogy más halálát lessem.
A nappaliban a titkos tanácsos hosszasan beszélt, de szavainak nem volt sok eredménye.
- Mivel semmit nem tehetünk, amivel drága halottunknak kifejezésre juttathatnánk szeretetünket és ragaszkodásunkat, az lesz a leghelyesebb, ha

akkor találkozunk újra, amikor végső búcsút veszünk tőle. Mindannyian kimerültünk a folytonos aggódásban, pihenésre van szükségünk.
A jogügyi tanácsos az intézői lak ablakából figyelte a rokonok elvonulását. Magdaléna büszkesége és egyenes jelleme újra és újra megelégedéssel töltötte el. Megérdemelte volna, hogy Karl von Schlettau megemlékezzék róla a végrendeletében. Igaz, Georg Raveneck már gondoskodott a jövőjéről, de valóban biztonságban tudhatja-e?
Elővette azt a levelet, amelyet Georg Raveneck adott át neki a halála előtti estén.

"Kedves Tanácsosom!
Ma beszélgettem Magdaléna von Schlettauval, és ennek kapcsán felmerült bennem néhány dolog, amelyek arra késztetnek, hogy záradékkal egészítsem ki a végrendeletemet. Abban az esetben is gondoskodni kívánok Magdaléna jövőjéről, ha nem akarna feleségül menni az unokaöcsémhez, Hans Raveneckhez. Holnap kora reggel várom, mert valami azt súgja, hogy nincs már hátra sok időm. Régi barátja:
Georg Raveneck"

Georg Raveneck ezen az éjszakán meghalt. A tanácsos némiképp elbizonytalanodott. A jelek szerint Magdaléna von Schlettau szíve még szabad, de vajon az is marad-e, amíg Hans Raveneck hazatér, hogy átvegye az örökségét? Vonzódik-e majd hozzá egyáltalán? Lehet, hogy Georg Raveneck okkal aggódott? Mindenesetre ezen már nem lehet változtatni, nem maradt más, mint a reménykedés.
A tanácsos kihúzta magát, és elhessegette az aggályait. Sokkal fontosabb feladatai vannak annál, mint hogy megmásíthatatlan dolgokon rágódjon. Leült az intéző íróasztalához, és hozzálátott, hogy megírjon egy levelet.

"Tisztelt Nagyságos Asszony!
Karl von Schlettau úr megbízásából, aki ma délelőtt tizenegy órakor jobblétre szenderült Krumpendorfban, eljuttatom Önnek az elhunyt mellékelt írását. Megbízásom értelmében a végrendelet felbontása előtt kézhez kell kapnia, ezért küldöm gyorsfutárral, hogy idejében ide tudjon fáradni. Gondolom, ha csak betegség nem akadályozza, részt kíván venni a temetésen. Kérem, táviratilag értesítsen érkezésének az időpontjáról, hogy kocsit küldhessek Önért a pályaudvarra. Kiváló tisztelettel:
Bern jogügyi tanácsos"

Az írást, valamint Karl von Schlettaunak Maria Hartau asszonyhoz címzett levelét azonnal elküldte egy szolgálóval a postahivatalba. Ezután hozzálátott a temetés előkészítéséhez. Miután ezzel is végzett, átment Lindenhofba, ahol másnap temették Georg Ravenecket. "Szomorú kettőssége ez a sorsnak" -

gondolta megrendülten. Odabólintott az öreg Johannak, aki urának koporsója mellett virrasztott, és fájdalmas tekintettel pillantott rá.
A tanácsos úr hivatalos megkeresést küldött Hongkongba Hans Raveneck tartózkodási helyét illetően, és a hirdetést is közzétette valamennyi szóba jöhető nagyobb újságban. Tudta, minden követ meg kell mozgatnia, hogy felkutassa Lindenhof örökösét.
Az elhunyt úgy rendelkezett, hogy a végrendeletét csak a halála után négy héttel bonthatják fel. Georg Ravenecket a lindenhofi családi kriptában helyezték végső nyugalomra.
Nagy tömeg gyűlt össze, hogy Lindenhof szeretett és tisztelt urának megadja a végtisztességet. Az elhunyt egyetlen élő rokona azonban nem volt a gyászolók között.
Magdaléna a szüleivel és a fivéreivel együtt részt vett a gyásszertartáson. Az ünnepélyes ceremónia után a jogügyi tanácsos odalépett hozzájuk. A lány szeme kivörösödött a sírástól.
- Hűséges, önzetlen barátot veszített el az elhunytban.
Megérdemli, hogy sirassa - mondta a tanácsos.
- Még mindig képtelen vagyok felfogni, hogy ilyen hirtelen ragadta el a halál. Rövid időn belül az összes Ravenecket elveszítettük. Végtelenül szomorú, hogy egyetlen élő rokona nem követhette a koporsóját. Tudom, hogy Hans Raveneck lesz Lindenhof örököse. Amikor utoljára itt jártam, az elhunyt beszélt nekem erről.
- Valóban? Tudja, hogy Hans Raveneck örökli Lindenhofot?
- Igen, tanácsos úr. A nagybátyja szerette volna, ha még viszontláthatja.
- Az elhunyt megbízásából mindent elkövettem, hogy felkutassuk és hazahívjuk. Gazdag örökség vár rá... és talán nagy boldogság is.
- Nem tudom, hogy a gazdagság boldoggá tesz-e. Az azonban biztos, hogy sok mindent könnyebben elviselünk, ha nincsenek anyagi gondjaink.
- A maga számára is bebizonyosodott már ez az alapigazság?
- Kedves tanácsos úr, aki naponta tanúja annak, hogyan őrli fel az embereket a mindennapi betevő falatért folytatott küzdelem, s hogyan kényszeríti őket a szükség a büszkeségük és méltóságuk feladására, az magától is rájön erre.
- Fáj, hogy bánat árnyékolja be a tekintetét, drága Magdaléna kisasszony. Szeretném elűzni a sötét felhőket, ezért megjósolok magának valamit, amiben nyugodtan bízhat.
- Mit akar nekem jósolni?
- Azt, hogy rövid időn belül megszabadulhat minden anyagi gondjától, csak akarnia kell.
A lány hitetlenkedő csodálkozással nézett rá, mire a tanácsos elmosolyodott.
- Higgye el, nem tréfáltam, de többet egyelőre nem mondhatok. Mára érje be ennyivel, és próbáljon meg újból derűsen, félelmek nélkül élni! Most el kell búcsúznom. Krumpendorfban majd találkozunk.

Magdaléna tűnődve nézett az öregúr után. Vajon mire célzott? Lehetséges, hogy Kari bácsi végrendelete enyhíti valamelyest a gondjait? A tanácsos szavaiból csak erre következtethetett. Végtelenül boldoggá tenné, ha így lenne, főként a szülei miatt. Adja az ég, hogy Kari bácsi valóban megemlékezzen róluk! Arra gondolt, bárhogy alakuljanak is a dolgok, egyszer majd csak jóra fordul minden.
Otthon levetette frissen vásárolt gyászruháját, és belebújt a háziruhájába. Miközben rendbe hozta a haját, Raveneck ezredesné képére tévedt a tekintete. Az idős hölgy ajándékozta neki, s a következőt írta alá finom gyöngybetűivel:
"Emlékül az én kedves, hű gondozómnak, Magdaléna von Schlettaunak. Léna Raveneck."
A lány kezébe vette a képet, és szomorúan nézegette.
"Most már senkim sincs, akinek fontos lennék. Senki nem örül már nekem" - gondolta, majd mélyet sóhajtott, és visszatette a fotót a helyére.

Karl von Schlettau temetésén valamennyi rokon pontosan megjelent. A hölgyek fekete ruhában, gyászfátyollal, az urak pedig elegáns, bár időnként divatjamúlt sötét zakóban és cilinderben, ami általában még viseltesebb volt.
A temetés alatt a jogügyi tanácsos izgatottan pillantgatott jobbra-balra, mintha keresne valakit a gyászoló tömegben. Ám hiába, Maria Hartau nem jött el annak a férfinak a temetésére, aki haláláig hűségesen és reménytelenül szerette. A tanácsoson kívül senkinek nem jutott eszébe, hogy hiányolja, hiszen hosszú-hosszú évek óta semmit nem hallottak felőle.
A temetés után a rokonok gyülekezni kezdtek a nagyteremben, miután elfogyasztottak egypár szendvicset és egy pohár bort, hogy erőt gyűjtsenek a továbbiakhoz. Gyorsan felállítottak néhány sor széket, szemben pedig egy fekete terítővel letakart asztalt egy karosszékkel. Itt foglalt helyet a jogügyi tanácsos. Heinz Stagemann és Magdaléna egészen hátul maradt. A lány lesütötte a szemét. Most először vetődött fel benne komolyan a gondolat, hogy a végrendelet valóban könnyít-e majd valamit szegény szülei sorsán. A tanácsos szavai halvány reményt ébresztettek benne, de rögtön el is szégyellte magát erre a gondolatra.
A tanácsos felemelkedett, és végigjártatta a tekintetét az egybegyűlteken.
- Engedjék meg, hogy az elhunyt valamennyi hozzátartozóját név szerint szólítsam. Kérem, mindenki, aki a nevét hallja, egy pillanatra emelkedjék fel, hogy tudjam, jelen van-e.
Egymás után sorolni kezdte a neveket. Mindnyájan jelezték, hogy itt vannak, míg végül elérkezett az utolsóhoz:
- Maria Hartau, született von Schlettau asszony.
Pillanatnyi dermedt csend következett, aztán mindenki beszélni kezdett. Teljes lett a zűrzavar.
- Egyedül az ő bűne, hogy a mi drága megboldogultunknak magányos és sivár élete volt.
- Ennél sokkal nagyobb bűn terheli a lelkét. A fivére miatta lett öngyilkos.

- A lelketlenségével halálba kergette a szüleit.
- Csak Isten a tudója, hol éh bűnökkel teli életét.
- Reméljük, az Úr nem hagyta büntetlenül a vétkeit.
- Mindig is könnyelmű nőszemély volt, és megszökött a szeretőjével. Mindnyájan megtagadtuk.
- Így van, tanácsos úr. Még kiejtenie sem lett volna szabad a nevét. Megszentségtelenítette ezt az ünnepélyes összejövetelt - zárta le végül Stagemann titkos tanácsos a felháborodások áradatát.
A jogügyi tanácsos rendíthetetlen nyugalommal állt a helyén, és Magdalénát nézte, aki elborzadva figyelte a gyülekezetet. Aztán a hirtelen beállt csendben felcsendült fiatal, meleg hangja:
- De hát nem követett el bűnt, csak követte a férjét, akit szeretett, és akinek hűséget fogadott. Ki vethetné ezt a szemére?
A tanácsos szeme felragyogott. A többiek dühösen Magdalenára akartak támadni, Heinz Stagemann azonban felpattant, és védelmezőén eléje állt.
- Igaza van! - fakadt ki hangosan.
A tanácsos megkopogtatta az asztalt.
- Hölgyeim és uraim, csendet kérek! - mondta erélyesen. - Csak a kötelességemet teljesítettem, amikor ezt a nevet is felsoroltam, ugyanis az elhunyt megbízásából Maria Hartau asszonyt is meghívtam a temetésre.
- Ezek szerint még él? Hol? A drága megboldogult ismerte a tartózkodási helyét? Talán leveleztek is? - érdeklődött Stagemann titkos tanácsos, aki a társaság szócsöve lett. Szikár arcára beteges sápadtság ült ki.
- Igen, tisztelt hölgyeim és uraim, a hölgy Hartau főerdész özvegye, és a bajorországi Obergriesbachban él kicsiny birtokán. Von Schlettau úr is csak néhány nappal a halála előtt, véletlenül szerzett tudomást a hollétéről. Írásban fel szólítottam, hogy jelenjen meg a temetésen és a végrendelet felbontásánál.
- Ennek ellenére nem jött el? Jellemző! A szívtelen teremtés! - rikácsolta Halm tanácsosné, Maria egyik unokatestvére.
- Nyugalom! Nyugodj meg, drágám! Mi is éppúgy fel vagyunk háborodva - próbálta csitítani a férje.
- Bárcsak szétcsaphatnék közöttük! - sziszegte Heinz Stagemann, és ökölbe szorította a kezét. Magdaléna gyengéden megérintette a karját.
- Nyugodj meg! Nekem sem kellett volna elragadtatnom magam.
- Épp ellenkezőleg! Minden elismerésem, amiért megtetted. Nagyszerű lány vagy, Magdaléna!

Ebben a pillanatban az ajtóban felbukkant egy inas, és egy táviratot mutatott a jogügyi tanácsosnak. A férfi magához intette, és átvette tőle a sürgönyt. Mindannyian várakozásteli tekintettel kémlelték az arcát, miközben kibontotta, és átfutotta a tartalmát. Kis idő múlva felegyenesedett, és hangosan olvasni kezdte:

"Néhány napot Münchenben töltöttem. Hazaérkezésemkor kaptam meg a levelét. Mélyen megrendített. Lábsérülés miatt nem tudok utazni. Levél megy.
Maria Hartau"

Szavait pillanatnyi csend követte, majd az egyházügyi tanácsos szólalt meg kenetteljes hangon.
- Isten nem engedte, hogy ez az asszony megzavarja a gyászolók békéjét.
A jogügyi tanácsos rászegezte a tekintetét, de nem kommentálta a szavait.
- Ily módon tehát Hartau asszony távollétében kell felnyitnom a végrendeletet - mondta nyugodt hangon.
Ismét dermedt csend következett, majd a tanácsos olvasni kezdett.

"Végakaratom.
Ezennel valamennyi hozzátartozóm tudtára adom, hogy soha egyikük sem állt hozzám közel, kivéve Maria Hartaut. A szívem egészen a halálomig az övé volt. Szerettem, ahogy egy magamfajta férfi csak asszonyt szerethet. Minden becsmérlő szó, amit rá mondtak, mélyen sértett. Megvetem azokat, akik gyalázkodó hangon beszéltek róla. Egyikük sem volt képes felismerni az értékeit, és senki nem értette, hogy az állhatatosságáért és a hűségéért csak még forróbban szerettem. Őszintén becsültem, amiért becsületes tudott maradni, és kikosarazta a gazdag kérőt, hogy a szeretett, de szegény férfit kövesse a bizonytalan jövőbe. Ezért a következőképpen végrendelkezem:

Minden ingó és ingatlan vagyonomat, a birtokomat, Krumpendorfot, a teljes készpénz vagyonomat, az értéktárgyaimat, a gyűjteményeimet, egyszóval mindent, amit világi javakban hátrahagyok, halálom után Anna Sophie Maria Hartaura, született von Schlettaura hagyom örökül. Ez alól csak a személyzetnek szánt apróbb juttatások képeznek kivételt, amelyeket alább külön részletezek.

Szilárd meggyőződésem, hogy általános örökösöm szándékaimnak megfelelően fogja kezelni a birtokomat és a vagyonomat. Amennyiben a rokonaim közül valakinek komoly anyagi gondjai vannak, forduljon segítségért Maria Hartauhoz! Ha csak egyvalaki is szólt volna egy jó szót arról az asszonyról, akit halálomig tiszteltem és szerettem, megemlékeztem volna róla a végrendeletemben.
Bern jogügyi tanácsos úr köteles és jogosult, hogy felügyelje végakaratom végrehajtását és vezesse az üzleti ügyeimet, amíg általános örökösöm elfoglalja jogos tulajdonát.

Konrád Valentin Karl von Schlettau"

A végrendelet felolvasását mély csend követte. A jogügyi tanácsos csupa sápadt, elképedt arcot látott maga körül, némelyiken leplezetlen harag és gyűlölet

tükröződött. Az egyházügyi tanácsos levegő után kapkodott, mint a partra vetett hal, a titkos tanácsosnak pedig olyan színe lett, mintha epeömlést kapott volna. Von Schlettau őrnagy és a felesége olyan arccal ült, mint akiket éppen most ítéltek halálra. Fiaik igyekeztek megőrizni a tartásukat, és összeszorították a fogukat.
Magdaléna aggódó pillantást vetett rájuk, és nagyot sóhajtott. "Tévedtem. A jogügyi tanácsos biztosan tréfált, vagy csak a levegőbe beszélt azzal a jóslattal." Őszintén aggódott a szüleiért és a fivéreiért. Csendben kiment, és az előcsarnok ablakából szomorúan nézett kifelé. Szívből kívánta, hogy Maria Hartaué legyen a gazdag örökség, de a családját is szerette volna megmenteni a gondoktól és a nélkülözéstől. Tanácstalanságában mélyet sóhajtott.
- Hát már egy cseppnyi bátorság sincs a szívében, Magdaléna kisasszony? - szólította meg egy ismerős hang.
- Egy kicsit valóban elbizonytalanodtam, kedves tanácsos úr. Talán azért, mert a jövendölése először ébresztett bennem halvány reményt, hogy Kari bácsi kisegíti a szüleimet pár ezer márkával. Belátom, butaság volt ilyesmiben reménykednem, de nagyon rossz tehetetlenül nézni, hogy az ember szerettei nyomorognak.
- Rövidesen segíthet rajtuk, csak akarnia kell. Tartson ki még egy kis ideig, és ne csüggedjen el! Higgyen nekem! Legkésőbb négy hét múlva minden gondjától megszabadul. Ha nem így lesz, többé nem is kell szóba állnia velem.
- Nagyon szeretnék magának hinni, de ez az egész teljesen elképzelhetetlennek tűnik.
- Elismerem, rébuszokban beszélek, de egyelőre nem lehetek érthetőbb. Még valamit szeretnék mondani. Ha pénzre van szüksége, szívesen kölcsönzők magának néhány ezer márkát.
- Köszönöm, de inkább ne. Nem tudnám visszafizetni, és attól tartok, a szüleimnek már így is több ezer márka adóssága van.
- Nemsokára nevetni fog az egészen. Ne felejtse el, ha hitelezek magának, azért teszem, mert biztos vagyok benne, hogy hamarosan vissza tudja fizetni.
- Ugyan miből?
A tanácsos elnevette magát.
- Példának okáért tételezzük fel, hogy úgy tudom, Maria Hartau asszony megosztja magával az örökséget.
- Ez alamizsna lenne, tanácsos úr. Isten őrizz, hogy valaha olyan helyzetbe kerüljek, hogy ilyesmit kelljen elfogadnom.
- Szó sincs róla! Már látom, jobban tettem volna, ha egy szót sem szólok. Képtelen voltam azonban elnézni, hogy emészti magát. Bízzon egy kicsit a Jóistenben! Meglátja, nem marad el a segítség. Ha négy hét múlva nem inthet búcsút az anyagi gondjainak, a szemembe mondhatja, hogy hazug vagyok.
Hisz nekem?
Magdaléna elbűvölő mosollyal kezet nyújtott a férfinak.

- Maga nagyon jó hozzám. Hálátlan lennék, ha nem mondanék köszönetet a fáradozásáért. Ígérem, nem fogok elcsüggedni.
- Helyes! Bátraké a szerencse. Most pedig menjen, keresse meg a családját! Bizonyára rájuk fér egy kis biztatás.
Karl von Schlettau kemény ember volt, de sohasem tapasztalhatta meg a saját bőrén, mennyire felőrlik az embert az anyagi gondok. Valószínűleg akadnak néhányan a rokonai közül, akik rászolgáltak erre a kérlelhetetlenségre. A szülei és a fivérei azonban biztosan nem tartoznak közéjük.
- Hálásan köszönöm a szavait, tanácsos úr. Higgye el, a családom valóban sokat szenvedett, és Kari bácsi jelentette számukra az utolsó reménysugarat.
- Megértem, de gondoljon arra, hogy eső után mindig kisüt a nap! - Búcsúzóul bólintott, majd távozott.

***

Maria Hartau néhány napot Münchenben töltött. A szokásos bevásárlásait intézte. Miután hazatért, a letaposott, jeges havon megcsúszott, és olyan szerencsétlenül esett el, hogy egy ideig nem tudott cipőt húzni.
Burgel, a házvezetőnője bevitte neki a jogügyi tanácsos levelét, amely két nappal azelőtt érkezett. Maria felbontotta, és megrendülten értesült unokafivére halálhíréről, akinek akarata ellenére oly sok fájdalmat okozott. Csak később vette észre, hogy még egy levél van a borítékban, amelyet Karl von Schlettau írt neki a halála előtt.

"Kedves Maria!
Engedd meg, hogy a keresztneveden szólítsalak. Az emlékezetemben mindig is így éltél. Amikor a kezedben tartod soraimat, én már nem leszek. Azért írom ezt a levelet, hogy tudd, bár nagyon fájt, sohasem haragudtam rád, amiért nem lettél a feleségem. Belátom, nem tehettél másként, mint ahogy én sem tagadhattam meg magam, és ugyanúgy szerettelek, mint előtte. Remélem, megtaláltad a boldogságot annak a férfinak az oldalán, akivel annak idején elmentél. Méltónak
kellett lennie a szerelmedre, különben nem szeretted volna. Tudatom veled, Maria, hogy valamennyi ingó és ingatlan vagyonomat rád hagyom, az egyetlen emberre, akit valaha szerettem. A többit majd megtudod a végrendeletemből. A rokonaimat kizártam az örökségből, mert állandóan gyaláztak téged a hűséged miatt. Ilyen keményen mégsem akarom megbüntetni őket. Az is elég lesz; ha a Te kezedből kell elfogadniuk, amit nekik szánsz. Kérlek, próbáld meg kipuhatolni az anyagi helyzetüket, és ahol úgy ítéled meg, hogy szükséges, segíts. Nem szeretnék neked utasításokat adni, ehelyett a kezedbe teszem le a sorsukat. így legalább megtudják, milyen vagy valójában.
Kérlek, Magdaléna von Schlettaut, az unokafivéred, Ernst lányát különösen vedd pártfogásodba. Ő nagyon sokban hasonlít rád. Feltétlenül add át neki az

aranyláncot a gyöngyökkel és briliánsokkal kirakott medállal. Az édesanyámé volt, és Magdalénának mindenképpen személyes ajándékot kívánok adni. Szeretném, ha egyébként is törődnél vele, mert az anyja nem érti meg igazán.
Meglátod, nagyszerű lány. Egyszer hallottam, hogy bátran kiállt melletted. Főleg amiatt kedveltem meg, de azért is, mert a büszkesége nem engedte, hogy körülhízelegje a gazdag nagybácsit. Heinz Stágemannt is a figyelmedbe ajánlom, ő még egyetemista. Azt hiszem, érdemes rá odafigyelned. Bern jogügyi tanácsos mindenben a segítségedre lesz.

Élj boldogul, Maria! Áldjon meg az Isten, amiért lángra lobbantottad a szívemet! Utolsó leheletemmel is rád gondolok.
Karl von Schlettau"

Maria felzokogott, miután végigolvasta a levelet.
- Nyugodj békében, te áldott, jó lélek! Nagyon fáj, hogy nem tudtalak úgy szeretni, ahogyan te szerettél engem - suttogta megrendülten.
Sokáig üldögélt magába roskadva, és megpróbált úrrá lenni a megindultságán. Aztán összeszedte magát, és elolvasta a jogügyi tanácsos levelét. Kiderült, hogy lekéste Karl von Schlettau temetését. Azonnal feladta a táviratot, majd nekilátott, hogy válaszoljon a jogásznak.

"Mélyen tisztelt Tanácsos Úr!

Rettentően sajnálom, hogy nem vehettem részt Karl von Schlettau temetésén. Remélem, a jövő hét elején elutazhatom Krumpendorfba. Unokafivérem leveléből értesültem arról, hogy engem tett meg az örökösének. Nem lesz könnyű visszatérnem Krumpendorfba. El vagyok rá készülve, hogy a rokonaim ellenségesen viselkednek majd velem. Kérem, legyen a segítségemre, amíg mindent elrendezek. Mivel nincsenek gyerekeim, az örökség gondnokának tekintem magam, hiszen egy napon úgyis a rokonaimra száll majd. Karl von Schlettau nyomdokait akarom követni. Ott szeretném folytatni, ahol ö abba-hagyta. Megtáviratozom, mikor érkezem pontosan. Örömömre szolgálna, ha Krumpendorfban találkozhatnánk.

Őszinte nagyrabecsüléssel:
Maria Hartau"

***

Norbert Greinsberg már hosszabb ideje Buenos Airesben élt. Még nem követett el semmit, amióta Hans Raveneckként Dél-Amerikába érkezett.
Levelezőként dolgozott egy Buenos Aires-i kereskedőházban, és jól keresett. Buenos Aires azonban a luxus, a szórakozás és a fényűzés városa, Norbert

Greinsberg pedig világéletében élvhajhász volt, és semmit sem tagadott meg magától. Ennek következtében tisztes jövedelme ellenére egyre jobban eladósodott. Ráadásul a főnöke is többször megrótta a pontatlansága és a hanyagsága miatt. Hogyan is lehetett volna pontos és szorgalmas, amikor rendszeresen éjszakai mulatókban dorbézolt? Hamarosan ismét hatalmába kerítette a vágy, hogy elkövessen valamit. Már csak az alkalomra várt.

Nem rendítette meg, hogy a hazájában háború és nyomor pusztít, mint ahogyan az is közömbösen hagyta, hogy befejeződött a háború, és Németországban kikiáltották a köztáraságot. Általában semmi nem érdekelte, ami nem személyesen vele volt kapcsolatos. Néha eszébe jutott, hogy Hans Raveneck papírjaival biztonságban visszatérhetne Németországba, de egyelőre semmi nem csábította oda.
Egyik este rosszkedvűen betért egy kávéházba, és evés közben szokásához híven átnézte az újságokat. Éppen a hirdetési oldalnál tartott, amikor a szeme kikerekedett és döbbenten arra a névre szegeződött, amelyet mostanában viselt: Hans Raveneck! Először lelkiismeret furdalást érzett.
Nem tudta, mit akarhatnak Hans Ravenecktől. Előrehajolt, és izgatott érdeklődéssel végigolvasta a hirdetést.

"Örökös kerestetik!
Hans Raveneck, a háborúban elesett Alexander Raveneck ezredes és ugyancsak elhunyt felesége, született Léna Sartorius fia kerestetik. Mielőbb jelentkezzen Bern jogügyi tanácsosnál G.-ben! Nagybátyja, Georg Raveneck őt tette meg Lindenhof és jelentős vagyona örökösének."

- Mennydörgős mennykő! - csúszott ki Norbert Greinsberg száján. Megbabonázva meredt a hirdetésre, majd újra és újra elolvasta. Az agya lázasan dolgozott. Hans Raveneck... de hiszen ő az! Több ilyen nevű ember nem létezik rajta kívül. Az a másik valahol a Himalájában nyugszik egy sziklasírban. Ő azonban él, és kifogástalan papírokkal rendelkezik. Ki tudná bizonyítani az ellenkezőjét? Hans Raveneck hosszú évekkel ezelőtt hagyta el az otthonát.
Ilyen hosszú idő alatt az ember alaposan megváltozik. Az útlevelében található ismertetőjelek ráillenek, tehát minden amellett szól, hogy elfoglalhatja a gazdátlan örökséget. Az izgalomtól elöntötte a forróság, de a következő pillanatban már hideglelés rázta. Kiszáradt a torka, és mohón inni kezdett. Újra figyelmesen végigolvasta a hirdetést, majd elővette a jegyzetfüzetet, amelyet nem az ő keze által papírra vetett sorok töltöttek meg. Már többször áttanulmányozta, és egyre jobban beleélte magát a szerepbe, amelyet alakított. Hans Raveneck életének minden részlete ismerős volt számára, így azzal is tisztában volt, hogy anyai ágon sincsenek már élő rokonai. Ez nagyszerűen beleillett a terveibe.

Elérkezett hát életének nagy lehetősége, amelyre mindig várt, és még csak különösebb bátorság sem kellett hozzá. Kötözni való bolond lenne, ha nem kapna utána két kézzel. Az örökös nem él, és ha ő nem foglalja el, gazdátlan marad a birtok. "Gazdag földbirtokos leszek. Ez aztán a nekem való élet!" - gondolta elégedetten.
Felpattant, és magához vette az újságot. Izgatottan kiviharzott a csillogó, fényűző Buenos Aires-i éjszakába. Ragyogás, fényár, forró, csábos pillantású, gyönyörű nők, autók, zene, tánc, virágok, ujjongó életöröm... Egy gazdag örökös mindezt megkaphatja, még odaát Németországban is. Csak pénz kell hozzá, semmi más.
"Örökös kerestetik!" - egyfolytában a szeme előtt lebegett a felhívás.
Kábultan ért haza egyszerűen berendezett legénylakásába. A tükör elé állt, és vizsgálni kezdte önmagát. Gondolataiban a sajátja mellett felderengett egy másik arc: Hans Ravenecké. Szinte maga előtt látta jellegzetes vonásait, a szája körül húzódó, akaraterőre valló vonalat és jóságos, szürke szemét. Neki is szürke volt a szeme, de a pillantása metsző és hideg. A vonásait nem lehetett finomnak mondani. Nem, sokkal durvábbak és szabálytalanabbak voltak, mint a valódi Hans Raveneckéi. Úgy vélte, ezen nem múlhat semmi, hiszen a szeme szürke, az arca ovális, a többi pedig nem számít. Majd azt mondja, sokat változott az utóbbi időben. Elhatározta, a biztonság kedvéért szakállt növeszt, hogy amennyire csak lehet, elfedje az arcát. Csak semmi gyáva tétovázás! Aki mer, az nyer! Az a legfontosabb, hogy határozottan, magabiztosan lépjen fel, és ne jöjjön zavarba. Ha ez sikerül, akkor nyert.
Feladott egy táviratot Bern jogügyi tanácsosnak.

"Hirdetést olvastam. Útiköltséget kérem táviratilag küldeni, aztán azonnal indulok. Hans Raveneck."

Elégedetten kinyújtózott, és sokat sejtető pillantással meredt maga elé. Tehát visszamegy Németországba. Norbert Greinsberg, a körözött bűnöző halott, a Himalájában keressék! Hans Raveneck pedig hazatér, és ő lesz Lindenhof ura.
Alig várta, hogy elkezdhesse új életét.
A munkahelyéről szívfájdalom nélkül elbocsátották, de most ez sem izgatta különösebben, hiszen gazdag lesz, dúsgazdag!
Úgy tervezte, hogy egy holland gőzössel vág neki az útnak. Jobbnak látta, ha Amszterdamig hajóval utazik, onnan pedig vonattal megy Németországba. Magában hálát adott az Istennek, hogy a birtok jó messzire fekszik a szülővárosától, így nem fenyegeti semmiféle veszély. Norbert Greinsberg a jövő bűvöletében élt, amíg az útiköltsége meg nem érkezett.

***

Maria Hartau asszony megérkezett Krumpendorfba. A jogügyi tanácsos maga ment ki Maria Hartau elé a pályaudvarra. Meg kellett állapítania, hogy az asszony még mindig roppant vonzó. Miután az intézővel közösen megebédeltek, Maria asszony a tanácsos felé fordult.
- Ha még van egy kis ideje, szeretnék magával megbeszélni néhány dolgot.
- Állok rendelkezésére, nagyságos asszonyom.
- Mint már a levelemben is utaltam rá, szeretném unokafivérem hagyatékát az ő szellemében kezelni. Karl von Schlettau megbízott, hogy belátásom szerint segítsem rászoruló rokonaimat. Ha jól sejtem, sokuknak nem túl rózsás az anyagi helyzete.
- Így igaz. Mindannyian meglehetősen szerény körülmények között élnek.
- Az elhunyt a lelkemre kötötte, hogy szenteljek különös figyelmet Magdaléna von Schlettaunak, az unokafivérem, Ernst lányának.
- Magdaléna kisasszony, aki egyébként értékes, bátor lány, nemrégiben gondterhelten megvallotta nekem, hogy a szülei felélték utolsó megtakarított pénzüket, sőt már adósságba is keveredtek.
- Ezek szerint legelőször nekik kellene felajánlanom a segítségemet?
- Drága nagyságos asszony, a magam részéről messzemenőkig támogatnám az ötletét, hacsak alapos okom nem lenne rá, hogy megpróbáljam inkább lebeszélni róla. Amikor Magdaléna kisasszonynak halványan arra céloztam, hogy maga esetleg segítené, büszkén azt mondta, sohasem fogadna el alamizsnát. Megalázónak tartaná, ha a szüleinek koldulniuk kellene. Attól tartok, ez már az elején kedvezőtlenül befolyásolná a kapcsolatát Magdalénával. Ugyanakkor tudom, Karl von Schlettau nagyon szerette volna, hogy jóban legyenek.
- Igen, ez a leveléből is kiderül. De hát akkor mi módon segíthetnék rajtuk? Kari arra kért a levelében, hogy emlékül adjak át a lánynak egy ékszert. Meglehetősen értékes darab, de azért szánta neki, hogy viselje, nem pedig azért, hogy pénzzé tegye. Kérem, adjon tanácsot! Mit tegyek?
- Egyelőre semmit azon kívül, hogy átadja az ékszert, és összebarátkozik Magdaléna kisasszonnyal. Anyagi támogatásra aligha lesz szüksége, ugyanis, köztünk maradjon, a kisasszony rövidesen olyan helyzetbe kerül, hogy képes lesz támogatni a szüleit és a testvéreit. Erről pillanatnyilag nem mondhatok többet, de mintegy két héten belül minden nyilvánosságra kerül.
- Rendben van, megfogadom a tanácsát. Mi a helyzet a többi rokonommal?
- Nos, az ő esetükben nem kell attól tartania, hogy megsérti az érzékenységüket a jótéteményeivel. Azt javasolnám, próbáljon meg előbb személyesen tájékozódni.
- Az unokafivérem még egy nevet említett: Heinz Stagemannét. Az egyik unokanővérem egy ilyen nevű tisztviselőhöz ment feleségül.
- Ő most Stagemann titkos tanácsos. Heinz, a fia gondtalan, örökké vidám diák, akit nem tört meg a szegénység. Abban bízik, hogy majd a saját erejéből sikerül felemelkednie. Egyelőre természetesen az apja támogatására szorul, ami

mostanában csak gyengén csordogál. Itt nyugodtan kezdeményezhet, a fiatalember igazán megérdemli.
- Végre egy lehetőség, hogy segíthessek valakinek!
- Bőven lesz még rá alkalma. Úgy veszem észre, maga sokkal nagylelkűbb annál, mint hogy a gonoszságot gonoszsággal viszonozza.
- Remélem, a későbbiekben is így vélekedik majd rólam.
- Erről már most meg vagyok győződve.
- Gondolom, a rokonaim kétszeresen is gyűlölnek, amiért Kari mindenét rám hagyta, de mindent el fogok követni, hogy megbékítsem őket.
- Meglepne, ha nem aratna fölényes győzelmet a jóságával és a nagyvonalúságával.
- Mielőtt még bármibe is kezdenék, szeretném az egész társaságot meghívni Krumpendorfba. Mindenekelőtt azonban Magdaléna von Schlettaut akarom megismerni.
- Biztosan nagyon rokonszenvesnek fogja találni.
- Remélem. Most jut eszembe, hogy valamelyik újságban olvastam Georg Raveneck gyászjelentését. Nem akartam hinni a szememnek, amikor megláttam. Nem sokkal előtte még írt egy kedves levelet. Tőle értesültem Raveneck ezredesné haláláról. Léna is úgy beszélt róla, mint egy jó karban lévő hatvanasról. Léna fia örökli majd Lindenhofot?
- Igen, nagyságos asszonyom, csakis ő jöhet számításba, hiszen ő az egyetlen élő rokon.
- Hallott róla valamit mostanában?
- Nem, eddig még semmit. A nagybátyja megbízásából minden nagyobb újságban közzétettem egy hirdetést, és remélem, hogy valamelyik a kezébe akad.
- Én pedig abban bízom, hogy olyan emberként tér vissza, akire az édesanyja büszke lehetett volna.
- Remélhetőleg így lesz. Tudok még valamiben segíteni?
- Szeretném, ha amilyen gyakran csak teheti, meglátogatna. Mindig örömömre szolgál, ha láthatom. Én pedig mindent el fogok követni, hogy kicsit felvidítsam a morcos pereputtyomat. Bűnnek tartanám, ha lógó orral, siránkozva lépnék az unokafivérem örökébe, amikor ő örömet akart nekem szerezni. Nem vehetem semmibe a jó szándékát.
- Melyen tisztelt nagyságos asszonyom, el sem tudom mondani, mennyire örülök, hogy megismerhettem.
Kezet szorítottak, és ezzel egy hosszú barátság kezdetét pecsételték meg.

***

A Csingtaóból kihajózó gőzös fedélzetén az utasoktól félrehúzódva egy magas férfi támaszkodott a korlátnak. Jóságos, szürke szemével a távolodó tájat kémlelte, a várost, amelyben hosszú éveket töltött internálótáborban. Szomorúan

ráncolta a homlokát, amitől feltűnően egyenes vonalú szemöldöke az orrtövénél összeért és éles szöget alkotott.
Tekintete heves belső küzdelemről árulkodott.
Amikor a kínai partok lassan eltűntek a szeme elől, mély sóhajtással elfordult a korláttól. Csak ekkor vette észre, hogy a kajüt falának támaszkodva már régóta figyeli egy idősebb úr, Mr. Stenhove.
- Nos, Mr, Raveneck, elbúcsúzott Csingtaótól? - kérdezte mosolyogva.
A fiatalember válaszul csak legyintett.
- Nem volt nehéz, Mr. Stenhove. Visszahozhatatlan éveket tékozoltam el odaát. Sok életerős sorstársammal együtt tétlenségre voltam kárhoztatva. Számomra ez jelentette a legnagyobb csapást, amit el tudtam képzelni.
- Elhiszem. De most húzzon egy vonalat, és ne gondoljon többé erre. Még maga előtt az élet, és azt hiszem, csábító feladat várja.
Hans Raveneck kezet nyújtott egykori főnökének, az amerikai származású Stenhove-nak.
- Magának köszönhetem, Mr. Stenhove, hogy nem hajótöröttként térek haza, hanem olyan emberként, aki bármi történt is, elérte a célját.
- Ugyan, mit akar nekem megköszönni? Nagyon keveset tehettem magáért. Szerettem volna megvédeni az internálástól, de sajnos, nem sikerült. Már, annak is örülnünk kellett, hogy felismertem, és tudtam szerezni új papírokat, miután egy őr megsebesítette, és szánalmas állapotban visszatért Hongkongba.
- Bizony, Mr. Stenhove, akkor annak is tudtam örülni, hogy nem zártak be, mint egy nevenincs csavargót. Ez talán még nehezebb időszak volt, mint amit magam mögött tudtam. Az internálásnál is rosszabb, pedig ott a kényszerű tétlenség jelentette a legnagyobb csapást. Ha annakidején nem ismer fel a lesoványodott, lerongyolódott külsőm ellenére, és nem erősíti meg a kijelentéseimet, akkor valószínűleg sokkal rosszabbul jártam volna.
- Nem volt könnyű felismernem. Egy daliás fiatalembertőr búcsúztam el, aki a Himalájába indult szabadságra, és hetekkel később egy siralmas állapotban lévő férfit láttam viszont.
- Csoda, hogy egyáltalán ép bőrrel megúsztam. Ha a jámbor barát, aki meg akarta ásni a síromat, nem vizsgál meg olyan alaposan, akkor bizonyára eltemet. Az éhhalál küszöbén álltam, teljesen össze voltam fagyva, ő mégis felfedezte bennem az élet halvány jelét. Élelmet és gyógynövényfőzetet töltött belém, ami csodát tett, és visszaadott az életnek. Olyan odaadással ápolt a kunyhójában, mint egy anya a beteg gyermekét. Neki köszönhetem az életemet, és azt, hogy visszanyertem az egészségemet. A puszta életemen kívül mindössze egy hátizsákom maradt, amelyben nem volt más, mint egy tiszta ing és néhány zsebkendő. A társam ennyit hagyott meg nekem.
- Ő is megpróbálhatta volna bevonszolni magát a szerzetes kunyhójába.
- Biztos volt benne, hogy meghaltam. Ha még életben van, bizonyára nagyon elcsodálkozna, ha meglátna. Hosszú időbe telt, mire a szerzetes talpra állított. Miután erőre kaptam, nem tehetett mást, mint hogy némi elemózsiával utamra

bocsátott. Négy héten át feküdtem a kunyhóban, majd ismét három nehéz hét következett, amíg eljutottam Hongkongba. Akkoriban maga volt az egyetlen reményem, Mr. Stenhove. Maga mindent megtett értem, amit csak tudott, pedig időközben a háború miatt ellenségek lettünk.

- Mi köze ennek az ember személyes érzéseihez, Mr. Raveneck? Mindig nagyra becsültem magát, nagy szolgálatot tett nekem a titkáromként. Már akkoriban is komoly terveim voltak magával, és többé nem tévesztettem szem elől.
Most pedig eljött az ideje, hogy megvalósítsam ezeket a terveket.
- A fáradozásának köszönhetően már most elindulhatok haza.
- Mi kötné még ide? A háborúnak vége, a cégemnek pedig Németországban is jó szakemberekre van szüksége. Átveszi az egyik leányvállalatunkat. Már jeleztem az érkezését Berlinben, a központunkban. Amint megérkezik, keresse fel őket az ajánlólevelemmel! Szeretnék Németországban is kereskedni, és maga a megfelelő ember számunkra. Szerencsés véletlen, hogy Csingtaóban akadt dolgom, és ki tudtam hozni a lágerből. Hongkongig lesz időnk nyugodtan megbeszélni a részleteket. Megvan az útlevele?
- Ez az egyetlen iratom, ami megmaradt.
- Egyelőre épp elég, csak jól őrizze meg! Németországban beszerezheti a szükséges papírokat, hacsak az a Norbert Greinsberg el nem juttatta őket a hozzátartozóinak.
Azóta semmit sem hallott róla?
- Nem. Azt hittem, Csingtaóban talán majd viszontlátom, de vagy sikerült idejében elmenekülnie és megúsznia a börtönt, vagy meghalt. Ha eljutott Németországba, akkor biztosan értesítette szegény anyámat a halálomról. Megpróbáltam eljuttatni hozzá egy levelet, amelyben megírtam, hogy megmenekültem. Később azonban megtudtam, hogy a postaszállító gőzös aknára futott és elsüllyedt. Néhány héttel ezelőtt újra írtam neki, és kértem, hogy adjon hírt magáról. A boríték hátuljára ráírtam, hogy Port-Said, postán maradó. Nagyon aggódom érte, annál is inkább, mert a német veszteséglistán olvastam, hogy apám elesett.
- Annál jobban fog örülni az édesanyja, hogy maga épen és egészségesen tér haza.
- Szegény anyácskám, mennyit szenvedhetett ezekben a nehéz időkben! Adja Isten, hogy legalább boldog és gondtalan öregkort biztosíthassak neki!
- Felnőtt, önálló emberként akart hazatérni, aki maga alakította a sorsát és választotta a hivatását, nemde?
- Csak szegény hazámra nem szabad gondolnom. Azt reméltem, olyan virágzó és szabad országba térhetek vissza, mint amilyet elhagytam, nem pedig lerombolt városokat és megnyomorított embereket találok.
- Meglátja, gyorsan talpra áll az ország, és rövidesen minden visszatér a régi kerékvágásba. Ebben egészen biztos vagyok. Olyan emberek fogják újjáépíteni

és felvirágoztatni, mint maga. Felpezsdítjük az üzleti életet, és minden olyan lesz, mint azelőtt.
- Adja Isten, hogy így legyen!

A két férfi lassan végigsétált a fedélzeten, ahol mosolygós arcú japánok és kínaiak suhantak el az európaiak között. Hans Ravenecken kívül csak két német utazott a hajón, ők is a fedélközben, mivel az első osztály fényűzését nem engedhették meg maguknak. Hans számára Mr. Stenhove fizette az átkelést, ezen kívül "útiköltség" címén jelentős összegű pénzzel is ellátta.
A fiatalembernek sejtelme sem volt arról, hogy Norbert Greinsberg időközben tisztességtelenül visszaélt a papírjaival. Csak amiatt aggódott, nehogy az édesanyját értesítse állítólagos haláláról. Fordított esetben ő nem tudta volna addig elhagyni a szerzetes kunyhóját, amíg meg nem győződik arról, hogy a társát tisztességgel eltemették-e, de tisztában volt vele, hogy Greinsberg nem érzelgős alkat.
Most azonban már semmi nem akadályozhatta meg a hazatérésben. Csodaszép időben hajózott, így sikerült tökéletesen kipihennie magát. Visszanyerte a frissességét és bizakodását, újra derűsen és optimistán tekintett a jövőbe.

Port-Saidban azonban súlyos csapás érte. Édesanyjának írt levele azzal a megjegyzéssel érkezett vissza, hogy a címzett elhunyt. Égő tekintettel meredt a két szóra.
- Anyám, szeretett, drága anyám! - tört fel melléből a sóhajtás. A hazatérés öröme egy csapásra szertefoszlott.
Arról még korábban értesült, hogy apja a háború utolsó évében elesett, de hol volt ez a fájdalom ahhoz képest, amit az édesanyja halála miatt érzett? Elveszítette az egyetlen embert, akit teljes szívéből szeretett. "Szegény anyám! Hát mégsem aranyozhatom be életed alkonyát" - gondolta elkeseredetten. Fásult közöny lett rajta úrrá. Minden jelentéktelennek és érdektelennek tűnt előtte, amit addig elért.
Valamennyi küzdelme és erőfeszítése hátterében az édesanyja húzódott meg. Úgy érezte, most képtelen lenne felkeresni a szülővárosát, hiszen akaratlanul is minden az édesanyjára emlékeztetné. Megtört szívvel folytatta az útját.
Eszébe sem jutott, hogy újságot vegyen a kezébe, amelyből megtudhatta volna, sürgősen haza kell térnie, hogy átvegye nagybátyja örökségét.
Hosszú időbe telt, míg sikerült valamennyire kihevernie a megrázkódtatást, és újra érdeklődni kezdett a környezete iránt. Minden gondolatát jövőbeli munkájára összpontosította.

***

Magdaléna megterítette az asztalt az egyszerű reggelihez, majd behozta a kávét. Szülei már az asztalnál ültek, majd hamarosan a fivérei is megérkeztek, akik a

szomszédban laktak egy kis albérleti szobában, de takarékossági okokból otthon étkeztek. Az egész család összehúzta magát, amennyire csak lehetett. Magdaléna és az édesanyja látták el a kicsiny háztartást.
A szülők gondterhelt arccal meredtek maguk elé. Lányuk megpróbált beszélgetést kezdeményezni, de senki sem csatlakozott hozzá.
Súlyos gondok nyomasztották őket. Az őrnagy és a fiai lázas igyekezettel próbáltak munkát keresni, de nem jártak sikerrel.
A terhes csendben egyszer csak megszólalt a csengő.
Magdaléna felkelt, hogy megnézze, ki jött, majd egy levéllel a kezében tért vissza. Mindannyian ráfüggesztették várakozásteli tekintetüket. Ritkán kaptak levelet, és jelenlegi helyzetükben mindegyik homályos reményeket ébresztett bennük.
- Kinek jött? - kérdezte az őrnagy.
- Neked, papa.
Magdaléna átnyújtotta a levelet, majd visszaült az asztalhoz.
Az őrnagy felnyitotta a borítékot, és elolvasta az írást. Aztán elképedve nézett a családjára.
- Mi történt, Ernst? Kitől jött a levél? - faggatta a felesége izgatottan.
- Maria Hartautól.
- Tőle? - kérdezte az őrnagyné, felháborodással vegyes kíváncsisággal.
- Igen. Hallgassátok, mit ír!

"Kedves Unokafivérem, Ernst!

Ezúton tudatom veled és valamennyi rokonommal, hogy megérkeztem Krumpendorfba, és igyekszem eleget tenni a rám bízott feladatnak. Ha Ti is úgy akarjátok, borítsunk fátylat a múltra, és próbáljunk meg a jövőben úgy viselkedni egymással, ahogyan rokonok között illik. Sohasem késő elkezdeni. A többieknek is felajánlottam, hogy nyújtsunk egymásnak békejobbot. Megértelek benneteket, ha most még jobban nehezteltek rám, mint korábban, mivel az a szerencse ért, hogy én lettem Kari általános örököse. Mindamellett el kell ismernetek, hogy semmit nem tettem érte. Kérlek benneteket, ne engem vádoljatok, amiért csalódnotok kellett. Szeretnélek mindannyiótokat meghívni Krumpendorfba. Bármikor szívesen látlak benneteket. Ha pihenni akartok, a ház mindig a rendelkezésetekre áll. Hogy békét köthessünk, a jövő vasárnap legyetek a vendégeim családtagjaitokkal együtt! Egy órára várlak benneteket.

Téged, kedves Ernst, külön szeretnélek megkérni, hogy még előtte küldd át hozzám néhány órára a lányodat, Magdalénát. Kari azzal bízott még, hogy adjak át neki egy ékszert, amely még az édesanyjáé volt. Ha vasárnap eljöttök hozzám, mindenki választhat majd magának valamilyen értékes emléket Kari hagyatékából.

Holnap tizenegy órára kocsit küldök Magdalenáért. Már alig várom, hogy megismerhessem. Kari sok szépet írt róla, csakúgy, mint Bern jogügyi tanácsos. Remélem, nem kell majd sietnie, hogy egy kicsit jobban megismerhessük egymást. Még egyszer arra kérlek benneteket, hogy legyünk barátok.

Maria Hartau"

Az őrnagy felolvasását hosszú hallgatás követte. Maria kedves, szívből jövő szavai megtették a hatásukat. Magdaléna el volt ragadtatva titokban csodált nagynénjétől. A többieknek is el kellett ismerniük, hogy roppant tapintatosan próbálta meg áthidalni a kínos helyzetet. Ráadásul a levele csupa csábító dolgot tartalmazott. A krumpendorfi nyaralás lehetősége nem volt megvetendő, akárcsak a vasárnapi ebédek, különösen ezekben az ínséges időkben.
- Mit szólsz hozzá, Marta?
- Mit mondhatnék?
Tanácstalanul nézett a lányára, akiről legnagyobb meglepetésére valóságos dicshimnuszt zengtek a levélben.
- Nos, Magdaléna, te, aki eddig is annyira odáig voltál
Maria nénédért, mit szólsz mindehhez? - kérdezte az apja.
Titkon abban reménykedett, hogy a lánya segítségével megkezdheti az óvatos közeledést.
- Nagyon kedvesnek találom a levelet. Csak azt nem értem, miért pont engem akart Kari bácsi megajándékozni.
- Igen, ez valóban meglepő azok után, hogy te törődtél vele a legkevesebbet. Szóval azt mondod, kedvesnek találod a levelet?
- Véleményem szerint nem Maria néni érdekeit szolgálja, hogy felajánlotta a békülést. Ha szabad valamit javasolnom, szerintem fogadjátok el a nagylelkű békejobbot! Mégis csak a rokonunk, és teljesen magára maradt.
Legnagyobb meglepetésére a fivérei élénken helyeselték a javaslatát, természetesen nem olyan önzetlen indíttatásból, mint ő tette. A kecsegtető kilátások a szüleit is hamar jobb belátásra bírták. Az őrnagyné gondolatban már válogatott is az értékes emléktárgyak között. Nem tudta eldönteni, hogy a gyönyörű ezüst kávéfőzőt kérje-e el vagy inkább valami mást.

Maria Hartau jól ismerte a rokonságát, és optimista életfilozófiájával teljes győzelmet aratott. A többiek is az őrnagyéékhoz hasonló érzésekkel fogadták levelét. Stagemann titkos tanácsos értette meg elsőként, hogy most Maria Hartau a gazdag nagynéni, akit körbe kell hízelegni. Szerencsére nem tette közkinccsé a felfedezését, így hát nem rontotta el a fia, Heinz rajongását a "nagyszerű Maria néni" iránt.

Maria Hartau tehát egyetlen visszautasítást sem kapott. A melegszívű, bölcs humorral megáldott asszony csak mosolygott magában, amikor sorra érkeztek a

szívélyes hangú köszönőlevelek. Kezdettől fogva biztos volt benne, hogy a küzdelem, amelyben minden jóságát és derűjét bevetette, csakis győzelemmel végződhet. Ezt a győzelmet pedig nem akarta megkeseríteni azzal, hogy eszébe idézze: csakis a "gazdag nagynéni" szerezhette meg.
Magdaléna másnap délelőtt izgatottan készülődött Krumpendorfba. Fájó szívvel gondolt arra a napra, amikor hiába várta a kocsit Lindenhofból, mert szeretett atyai jó barátja meghalt.
Azon töprengett, hogy Maria néni rokonszenve képes lesz-e pótolni Georg Raveneck barátságát és jóságát? Magányos szíve megértő lélek után sóvárgott.

A kocsi a megbeszélt időben begördült a ház elé. Magdaléna leviharzott a lépcsőn. Semmiféle számítás nem élt benne a nagynénjével szemben. Túlságosan őszinte és becsületes volt ahhoz, hogy az érzésein kívül más megfontolások is vezessék.
Nem értette, miért éppen őt akarta Kari bácsi megajándékozni valamilyen emlékkel. Lehetséges, hogy megsejtette tartózkodása igazi okát? Meg akarta jutalmazni, amiért túlságosan büszke volt ahhoz, hogy körülhízelegje?
Mindenesetre már előre örült, hogy megismerheti Maria Hartaut. Teljes szívéből remélte, hogy nem kell csalódnia benne.
Maria a krumpendorfi udvarház szép, tágas nappalijának küszöbén fogadta Magdalénát. Fekete selyemruhában, büszke, egyenes tartással hozzálépett, majd kézen fogta és bevezette a szobába.
Egy ideig szótlanul álltak egymással szemben, és tágra nyílt, kíváncsi szemmel méregették egymást.
- Igen, azt hiszem, te az én fajtám vagy, kicsi Magdaléna - szólalt meg aztán Maria Hartau. - Még külsőre is hasonlítasz hozzám. Ne vedd sértésnek, hogy egy magamfajta öregasszonyhoz hasonlítalak, de valamikor én is voltam fiatal!
- Ne mondj ilyeneket! Csodaszép nő vagy, pont olyan, mint amilyennek képzeltelek. Még fiatalabbnak is látszol, mint gondoltam.
- Drága gyermekem, ötvenéves vagyok.
- A mama csak két évvel idősebb nálad, de legalább húsz évvel öregebbnek néz ki.
- Hozzám kegyes volt a Jóisten. Leküzdöttem az utamba kerülő nehézségeket, és a férjem is áldott jó ember volt. Mindent megtett értem.
- Meg is érdemelted.
Olyan őszintének hangzottak Magdaléna szavai, hogy Maria asszony elérzékenyülten magához szorította.
- Tudom, hogy bátran kiálltál a te Maria nénéd mellett, aki mindent feláldozva követte a szeretett férfit.
- Honnan tudsz te erről?
- Érd be annyival, hogy tudok róla, és már alig vártam, hogy végre megismerhesselek. Most pedig gyere, ülj ide mellém! Azt hiszem, rengeteg

mesélnivalónk van egymás számára. Hogy döntöttek a szüleid, eljönnek hozzám vasárnap?
- Igen, Maria néni, nagyon hálásak, amiért felajánlottad a békülést.
- Szarvánál ragadtam meg a bikát. Semmi értelme ennek a haragosdinak. Arra is rájöttem, hogy a többiekre hiába várok, nekem kell megtennem az első lépést.
- Csodálatos asszony vagy, Maria néni! Ezt egészen komolyan mondom.
- Te pedig elbűvölően tudsz lelkesedni. De azért ezentúl nem fogsz dicshimnuszokat zengem rólam, igaz?
- Nem hízelegni akartam. Őszintén úgy gondolom, ahogyan mondtam. Megijesztesz, ha csak egy kicsit is kételkedsz a szavaimban. Kérlek, ne tedd! Érzem, hogy igaz és melegszívű asszony vagy. Ritka és szép tulajdonságok, az ember egészen elérzékenyül tőlük.
- Igazad van. Ha úgy érezzük, megértő fülekre találtunk, nyugodtan kiönthetjük a szívünket. Ugye, jó barátnők leszünk, Magdaléna?
- Ez minden vágyam, Maria néni. Amikor megláttalak, rögtön tudtam, hogy beteljesül.
- Boldog lehet az édesanyád, hogy ilyen lánya van - jegyezte meg halkan az asszony, miközben Magdaléna haját simogatta.
- Neked nincsenek gyerekeid, Maria néni?
- Nincsenek, teljesen magamra maradtam. Most, hogy megismertelek, talán még jobban fájlalom. Tudod, egész Krumpendorfot odaadnám, ha ilyen lányom lehetne, mint te vagy. Az ember azonban nem kaphat meg mindent a sorstól, így csak abban reménykedhetem, hogy gyakran meglátogatod majd a te magányos nagynénédet.
- Ameddig csak tehetem, örömmel. Valószínűleg munkát kell majd keresnem, mert odahaza igencsak rosszul állnak a dolgok.
- Hogy mondtad? Azt hittem, hamarosan férjhez mégy.
- Kihez? Hogy jutott eszedbe ilyesmi?
- A jogügyi tanácsos tett valamilyen homályos célzást, miszerint nemsokára megoldódik minden gondod. Ebből arra következtettem, hogy bizonyára jó partit csinálsz.
- Se jót, se rosszat! Különös, hogy a tanácsos úr nekem is tett effajta titokzatos kijelentéseket.
- Ezen egyelőre hiába törjük a fejünket. Egy azonban bizonyos: nem engedem, hogy munkát vállalj. Ha a szüleid ragaszkodnának hozzá, akkor akad munka Krumpendorfban is. Egy ilyen kedves, fiatal lányt remekül tudnék alkalmazni társalkodónőnek.
Magdalénának arcába szökött a vére.
- Én dolgozni akarok és pénzt keresni! - jelentette ki határozottan. - Sohasem fogadnék el kegyelemkenyeret.
- Ennyire megsértettem a büszkeségedet? Nem szabad ilyen érzékenynek lenned. Krumpendorfban rengeteg a tennivaló, igazán nem fogod úgy érezni, hogy csak szánalomból tartalak itt, drága gyermekem. Ha valóban dolgoznod

kell és akarsz is, azt itt is megteheted. Semmit sem fogsz ajándékba kapni, az effajta dolgokban nem ismerek tréfát. Most pedig mesélj egy kicsit magadról és a családodról! Nagyon szeretném már őket is megismerni. Bőven van időnk, úgysem engedlek el egykönnyen. Majd szépen együtt megebédelünk. Tudod, ki mesélt nekem először rólad?
- Kicsoda?
- Egy fiatalkori barátnőm, Raveneck ezredesné.
- Vagy úgy! Ebben az esetben a felét nyugodtan elfelejtheted. A méltóságos asszony meglehetősen elfogult volt velem.
- Azért ugye megengeded, hogy magam alkossak rólad véleményt?
- Mostohán bánt vele a sors, pedig áldott jó lélek volt szegény. A férje zsarnokoskodott vele, és keményszívűségével még a fiát is képes volt elüldözni a háztól.
- Nagyon vágyódott a fia után, és úgy kellett meghalnia, hogy nem láthatta viszont. Azt is alig várta, hogy hozzád költözhessen Obergriesbachba. Emlékszem, egyszer azt mondta, úgy érzi magát a társaságodban, mintha kicserélték volna.
- Sok jót tehettem volna azzal a szerencsétlen, megfélemlített, állandó aggódásban élő asszonnyal. Szomorú, hogy már nem volt rá alkalmam.
- Ennél már csak a fiát éri majd keserűbb csalódás, ha egy napon hazatér, és hiába keresi az édesanyját. Szó szerint emlékszem rá, hogy a búcsúlevelében egy helyütt azt írta: "Ha majd érett férfiként hazatérek, elfeledtetem veled minden gondodat és bánatodat". Az ezredesné mindig magánál tartotta a levelet a fia arcképével együtt. Soha nem fogom elfelejteni azt a szeretetteljes, vágyakozó pillantást, amellyel a fényképet nézegette.
- Magam is láttam. Elképesztő gonoszság volt a férjétől, hogy a fia leveleit visszaküldte, és még csak meg sem mondta a feleségének, hogy írt.
Magdaléna elsápadt, és kérdő tekintettel meredt nagynénjére.
- Ilyet tett? Miért?
- A született zsarnokok mindenre képesek, gyermekem.
Ne is beszéljünk ilyen szomorú dolgokról! Látom, egészen belesápadtál.
- Csak megpróbáltam magam beleélni Hans Raveneck helyzetébe. Vajon visszatér, hogy átvegye az örökségét?
- Reméljük, igen.
A két hölgy asztalhoz ült. Maria asszony arca valósággal ragyogott. Percről percre rokonszenvesebbnek találta Magdalénát.
- Jó érzés, hogy végre nem egyedül kell ülnöm az asztalnál - jegyezte meg. Szeretném, ha mindennap így lenne.

Ebéd után Maria bevezette Magdalénát Kari von Schlettau egykori dolgozószobájába, és a sarokban álló hatalmas páncélszekrényből elővett egy fémkazettát. Az az értékes ékszer rejtőzött benne, amelyet Kari von Schlettau az

édesanyjától örökölt. Maria kiemelte a művészi kidolgozású, briliánsokkal és gyöngyökkel gazdagon kirakott nyakéket, és unokahúga nyakára csatolta.
- Viseld egészséggel Kari bácsi emlékére!
- Egy ilyen drága ékszert? Valóban megtarthatom? Igazán így rendelkezett Kari bácsi?
Maria néni szó nélkül, mosolyogva átnyújtott neki egy levelet, amelyet ugyancsak a kazettában őrzött.
- Elolvashatom?
- Hát persze, gyermekem. Olvasd csak el, hogy felszabadultan örülhess ennek a szép ajándéknak. Kari von Schlettau a halála előtt írta.
Magdaléna elbizonytalanodott, és tétován pillantott a nagynénjére.
- Olvasd csak el! Meglátod, egészen más oldaláról ismered meg Kari bácsit.
- Mindig is éreztem, hogy a szíve mélyén jó ember.
A lány olvasni kezdte a levelet.
- Nem volt szép tőlem, hogy büszkén kerültem - jegyezte meg utána csendesen.
- Lehet, hogy sikerült volna valamelyest enyhítenem utolsó napjainak nyomasztó magányát, de a látszatát is el akartam kerülni, hogy én is csak az örökségére ácsingózom.
- Most legalább láthatod, hogy ennek ellenére nagyon jól ismert. És azt is tudod, ki árulta el nekem, hogy bátran kiálltál mellettem. Olvashattad, rám bízta, hogy segítsek a rászorulókon. Szeretném, ha ebben a segítségemre lennél, Magdaléna.
A lány szíve elnehezült, amikor eszébe jutottak az otthoni gondok. Azon tűnődött, vajon Maria néni segítene-e a családján. A többiekről bátran nyilatkozhatott, de nem akarta rögtön a saját hozzátartozóival kezdeni.
- Senkinek nem megy mostanában jól a sora. A háború csak szaporította a gondot és a bajt. Természetesen nem árulom el, mire készülsz. Valóban megtarthatom ezt az értékes ékszert? A többiek biztosan irigykedni fognak – tette hozzá kissé elbizonytalanodva.
- Mindenki kap majd valamilyen emléket. Mi a véleményed Heinz Stagemannról? Milyen embernek tartod?
- Valamennyiük közül őt szeretem a legjobban.
- Mit tanul tulajdonképpen?
- Orvosi egyetemre jár, de attól tartok, az apja nem tudja tovább finanszírozni a tanulmányait.
- Sok van még hátra az egyetemből?
- Úgy tudom, három félév. Nagyon szorgalmas, meg órákat is ad, így próbál némi pénzt szerezni.
- Akkor segítenünk kellene neki, ugye?
- Ó, az nagyszerű lenne!
- Nagyon szereted az unokafivéredet? - kérdezte Maria asszony, miközben sokatmondó, fürkésző pillantást vetett a lányra.

- Azt hiszem, félreértettél. Heinz csak jó barát, semmi több. Mindig összetartottunk. Sokkal jobban megértem magam vele, mint a fivéreimmel, akik kissé idegenek lettek számomra. Hosszú éveket töltöttek el a katonai iskolában, majd egy garnizonba kerültek, végül kivezényelték őket a harctérre. Most pedig gondterhelt arccal ülnek otthon. Annak idején eszükbe sem jutott, hogy más pályát válasszanak, pedig mind a ketten tehetségesen festenek és rajzolnak, akárcsak a papa. Nincs szánalmasabb dolog, mint végignézni, hogy az ember szerettei eltompulnak és kicsinyessé válnak a gondoktól.
Maria asszony gyengéden végigsimította Magdaléna haját.
- Úgy érzem, mintha megelevenedne a saját fiatalságom. A régi nóta a katonatisztek nehéz sorsáról! Kifelé flanc és csillogás, mögötte pedig szegénység és gyötrelem.
Legalább megbízhatóak és értelmesek a fivéreid?
- Hogyne! Ezúttal is le fogják győzni a nehézségeket, csak hát most nehéz időket élünk.
Maria asszony szeretetteljesen magához vonta a fiatal lányt.
- Ne vágj már ilyen gondterhelt képet! Meglátod, minden jóra fordul.
- Nagyon örülök, hogy rád találtam. Nélküled magányosnak és feleslegesnek éreztem magam.
- Jő barátságban voltál Lindenhof tulajdonosával? - érdeklődött Maria asszony. Eszébe jutott, hogy Léna Raveneck azt mesélte, rokona szívesen vette volna, ha Magdaléna lesz a menye.
- Ahogy egy magamfajta fiatal lány jóban lehet egy öregúrral. A fia, Alfréd gyerekkori játszópajtásunk volt, és gyakran meghívtak bennünket Lindenhofba. Gyönyörű napok voltak! Alfréd nagyon kedves fiú volt. Őszintén megrendített, amikor megtudtam, hogy elesett. Szerettem volna kicsit vigasztalni az édesapját, amikor a fia még harcolt, s végül összebarátkoztunk. Aztán hirtelen 6 is meghalt.
Maria asszonynak a jogügyi tanácsos szavai jutottak eszébe, amelyekkel Magdaléna anyagi helyzetének megváltozására célzott. Töprengve nézett maga elé.
- Most Hans Raveneck lett az örököse? Ez már biztos?
- Georg Raveneck maga mondta nekem a halála előtti napon. Éppen akkor érkeztem meg hozzá, amikor az ezredesné írásos hagyatékát rendezte. Megmutatta Hans Raveneck fényképét, és elmesélte, hogy ő lesz az örököse, mert biztos benne, hogy hű maradt az elveihez. Magam is ezt hiszem. Elég a szemébe nézni, és az ember máris érzi, hogy becsületes és megbízható.
Maria asszony ismét fürkésző pillantást vetett a lány izgatott arcára és felragyogó szemeire, de ezúttal nem tett megjegyzést.

Egy darabig még elcsevegtek, majd Magdaléna hazaindult, miután bensőségesen elbúcsúzott a nagynénjétől.

A családja már feszült izgalommal várta. Mindenről részletesen be kellett számolnia. Kellőképpen megcsodálták a drága ékszert. A fivérei lopva felsóhajtottak, amikor magukban megpróbálták megbecsülni az értékét. Magdaléna rögtön megértette, mire gondolnak.
- Segítene rajtatok, ha el tudnám adni? - kérdezte.
- Ez a tiéd, Magdaléna, te kaptad ajándékba, úgyhogy ne is beszéljünk erről többet! - jelentette ki Adalbert, az idősebbik bátyja.
A drága nyakék azonban az este további részében is mágnesként vonzotta mindannyiuk pillantását.

Vasárnap az összes rokon megérkezett Krumpendorfba, és túláradó szívélyességgel üdvözölték Maria Hartaut. Egy csapásra új megvilágításba került előttük, és nem volt más választásuk, mint hogy jóban legyenek vele. Derűs kedélye, a kitűnő ebéd és a pompás borok utolsó fenntartásaikat is eloszlatták.
Maria igyekezett őket alaposan kiismerni. Magdaléna után Heinz Stágemannt találta a legrokonszenvesebbnek.
Minden gondja ellenére életvidámnak látszott, és nyílt, közvetlen modorával belopta magát Maria asszony szívébe.
Ebéd után a ház asszonya megkérte a rokonait, hogy ne feszélyezzék magukat, nyugodtan nézzenek körül, és válasszanak maguknak valamit Karl von Schlettautól emlékbe.
Sokáig tartott, mire mindenkinek sikerült választania. Az apró ajándékok szemmel láthatóan örömet okoztak a korábban oly csalódott hozzátartozóknak.
Maria időről időre elragadott valakit a társaságtól, hogy úgymond "arany után kutasson". Végtelen jóságában úgy gondolta, minden emberben rejtőzik valamilyen értékes tulajdonság, csak az egyiknél mélyebben; mint a másiknál.
Ám ha valaki elég türelmes, előbb vagy utóbb rábukkan.
Először a két von Schlettau kisasszonyt vette pártfogásába. Megsajnálta a töpörödött, idős hölgyeket, akik csinos fiatal lányokként éltek az emlékezetében. Bölcs humorával felolvasztotta fagyos szívüket. Betekintést nyerhetett lemondásokkal teli életükbe, amelyből teljességgel kimaradt a szerelem és a melegség.
Lassanként, szép sorjában mindannyian megnyíltak az egykor megrágalmazott és kitagadott Maria Hartau előtt.

Hetek teltek el az emlékezetes ebéd óta, és Krumpendorfban szinte egymásnak adták a kilincset a rokonok. Maria azon vette észre magát, hogy a rokonság minden második vasárnap nála ebédel.
- De csak minden második vasárnap, Magdaléna. Közben nekem is pihennem kell. Akkor senkit nem akarok látni, csak téged, legfeljebb Heinzet és az új barátomat, a jogügyi tanácsost.

Időközben letelt a Georg Raveneck temetésétől számított négy hét, és a jogügyi tanácsosnak fel kellett bontania a végrendeletét. Magdalénának egyetlen szóval sem célzott többé a jóslatára, a lány pedig igyekezett nem gondolni rá.
Maria Hartau is őrizkedett attól, hogy reményeket ébresszen ifjú barátnőjében. Titokban elhatározta, hogy abban az esetben, ha nem válna valóra a tanácsos jövendölése, támogatni fogja őt és a családját.
Azt is tervbe vette, hogy Heinz Stagemann rendelkezésére bocsátja a tanulmányai befejezéséhez szükséges összeget, valamint a két idős von Schlettau kisasszony csekélyke kegydíját is kiegészíti. Maria olyan asszony volt, akit a segítő felebaráti szeretet éltetett. Mivel hirtelen meggazdagodott, kedve szerint hódolhatott nemes passziójának.

Néhány nappal karácsony előtt Maria meghívta magához a rokonait. Ezt az ünnepélyes alkalmat választotta ki arra, hogy mindannyiukat nagylelkűen megajándékozza.
Magdaléna a nappaliban éppen egy finom kézimunkán dolgozott. Idősebbik bátyja egy darab selyemre előrajzolt neki egy gyönyörű virágkoszorút, amelyet színes selyemszállal hímzett ki. Miközben szorgalmasan öltögetett, édesanyja a konyhában foglalatoskodott. Maria néni szerzett lisztet, vajat, tojást és egyéb finomságokat, hogy az asztalra is sikerüljön karácsonyi hangulatot varázsolni.
Apja az újságot böngészve álláshirdetésekre vadászott, fiai pedig úton voltak, hogy munkát keressenek.
Ekkor csengettek. Magdaléna indult ajtót nyitni. Azt hitte, valamelyik bátyja jött haza, de legnagyobb meglepetésére Bern jogügyi tanácsos állt a küszöbön.
- Tanácsos úr! Minek köszönhetjük a megtiszteltetést? Az öregúr huncutul a lányra mosolygott, miközben levetette a bundáját.
- Megjött a Mikulás, Magdaléna kisasszony. Nézze csak meg az irattáskámat! Tele van meglepetéssel. Emlékszik még a jóslatomra? Eljöttem, hogy valóra váltsam.
Magdaléna megilletődve bevezette a férfit a nappaliba.
Az őrnagy felemelkedett, hogy üdvözölje. Közben a felesége is előkerült.
A tanácsos sokatmondó arckifejezéssel helyet foglalt az asztalnál, és maga elé tette az aktatáskáját.
- Őrnagy úr, asszonyom, kérem, hallgassák végig önök is, amit a lányuknak kell mondanom, mert a látogatásom tulajdonképpen Magdalénának szól. A néhai Georg Raveneck jogi képviselőjeként és végrendeletének intézőjeként jöttem ide.
A lány elsápadt és megremegett, a szülei pedig meglepetten előrehajoltak, mintha nem értették volna tisztán a tanácsos szavait.
- Georg Raveneck úr unokaöccsét, Hans Ravenecket nevezte meg általános örököseként. Kikötötte azonban, hogy miután a végrendeletről tudomást szerzett, hat hónapon belül feleségül kell vennie Magdaléna von Schlettau kisasszonyt, amennyiben még nem nős, illetve nem vőlegény.

Magdaléna rémülten összerezzent. A szülei a megdöbbenéstől letaglózva ültek, és tágra nyílt szemekkel meredtek a tanácsosra.
- Tanácsos úr, ez egyszerűen képtelenség! Én... nem is ismerem Hans Ravenecket, csak egy fiatalkori fényképét láttam. Ő meg azt sem tudja, hogy a világon vagyok - fakadt ki Magdaléna izgatottan, miközben sápadtságát élénk pír váltotta fel. Eszébe jutott, mennyire rokonszenvesnek találta Hans Raveneck arcát.

Szülei esdeklő pillantást vetettek rá. Édesapjából kitört az elfojtott indulat.
- Az Isten szerelmére, Magdaléna, ilyen szerencséd nem lesz többé az életben!
- Gondolj ránk és a fivéreidre! - kérlelte az édesanyja rimánkodva.
A lány arcából újra kifutott a vér.
- Elfelejtitek, hogy a házassághoz két ember kell. Hans Ravenecknek is jogában áll eldönteni, feleségül kíván-e venni, vagy sem. Igazam van, tanácsos úr?
- Nagyságos kisasszony, azt hiszem, ajtóstul rontottam a házba, ezért azt javaslom, hallgassa előbb végig a végrendelet tartalmát. Felolvasnám magának és a tisztelt szüleinek.
- Ez a legfontosabb, tanácsos úr - helyeselt az őrnagy, akinek az izgalomtól kialudt a pipája.
A tanácsos széthajtotta az írást, majd olvasni kezdett.

"Birtokomat, Lindenhofot minden ingó és ingatlan tulajdonával, valamint teljes készpénzvagyonomat néhány kisebb összegű juttatás kivételével, amelyeket alább részletezek, unokaöcsémre, Hans Raveneckre, Alexander Raveneck ezredes és felesége, született Léna Sartorius fiára hagyom azzal a feltétellel, hogy a végrendelet ismertetésétől számított hat hónapon belül házasságot köt Magdaléna von Schlettauval. Minden vágyam és kívánságom, hogy ő legyen Lindenhof úrnője. Amennyiben Hans Raveneck már megnősült vagy eljegyezte magát, tehát nem tehet eleget a fent említett feltételnek, kötelezem, hogy szolgáltassa ki Magdaléna von Schlettaunak a készpénzvagyonom felét és a családi ékszereket.
Mivel unokaöcsém, Hans Raveneck jelenleg ismeretlen helyen tartózkodik, és lehetséges, hogy hosszabb időbe telik, mire átveheti az örökségét, úgy rendelkezem, hogy Magdaléna von Schlettaunak a végrendelet felbontásának napjától bocsássanak a rendelkezésére százezer márkát, amennyiben úgy nyilatkozik, hogy hajlandó feleségül menni Hans Raveneckhez. Továbbá helyezzenek letétbe számára újabb százezer márkát, amelynek a kamatait tetszése szerint felhasználhatja.
Amennyiben unokaöcsém, Hans Raveneck a végrendelet felbontásától számított öt éven belül nem jelentkezne, ami arra engedne következtetni, hogy már nincs az élők sorában, illetve ha a hatóságok hivatalosan is megerősítik a halálhírét, akkor terjes joggal Magdaléna von Schlettau lép a jogaiba mint általános örökösöm."

- Nos, ezen kívül már csak néhány apróbb, mellékes megjegyzés van hátra, amelyeket később is átnézhetnek - mondta a tanácsos, miután befejezte a felolvasást. Meleg, szívélyes pillantást vetett Magdalenára.
- Láthatja, mennyire kedvelte Georg Raveneck. Mivel tudomásom szerint még nem kötelezte el magát, Hans Raveneck pedig tiszteletre méltó, jellemes férfi, remélem, úgy dönt, hogy elfogadja az egyetlen feltételt. Ebben az esetben azonnal megkapja a pénzt, és a családjával együtt megmenekül szorongatott helyzetéből.
A tanácsos elhallgatott, és várta a választ. Magdaléna némán, sápadtan ült, és megpróbálta átgondolni a helyzetét. Hasztalan igyekezett emlékezetébe idézni Hans Raveneck arcát, csak jóságos, nyílt tekintete és a szája körüli határozott vonás jelent meg lelki szemei előtt.
"Biztosan nem lehet nehéz egy életen át ilyen férfihoz tartozni. De mi lesz, ha már nem szabad, vagy esetleg nem akar feleségül venni? - A gondolat arcába kergette a vért. - Ha kijelentem, hogy hajlandó vagyok feleségül menni hozzá, ő pedig visszautasít? Micsoda megaláztatás!"
Büszkén kihúzta magát, és már éppen tiltakozni akart, amikor a tekintete találkozott szülei esdeklő pillantásával. Megértette, hogy az ő kezében van az egész család sorsa. Elszorult a szíve. Tudta, nem gondolhat önző módon csak saját magára és a büszkeségére. Nem utasíthatja vissza ezt a lehetőséget, amely mindannyiuk számára változást jelentene. Felsóhajtott, és reszkető kézzel kisimította a haját a homlokából.
- Kedves tanácsos úr - kezdte -, váratlanul ért ez az egész. Bevallom, nagyon meglepődtem. Tudom, hogy atyai jó barátom csak a javamat akarta. Megtisztelve érzem magam, de hogyan jelenthetném ki, hogy feleségül megyek egy férfihoz, akit még csak nem is ismerek, és azt sem tudom, nem nős-e már?
Szülei rémülten összerezzentek.
- Magdaléna, nem szalaszthatsz el ekkora szerencsét - unszolta az édesanyja. Az apja azonban néma maradt. Gondoktól barázdált arca néha megrándult a visszafojtott idegességtől.
A tanácsos felemelkedett, és megfogta Magdaléna kezét.
- Higgye el, nagyon is meg tudom érteni az aggályait. Raveneck úrnak valóban az volt minden vágya, hogy ne csak az unokaöccse, hanem maga is otthonra leljen Lindenhofban. Fel sem merült benne, hogy ennek akadályai is lehetnek. Úgy gondolta, hogy Hans Raveneck személyében remek, értékes embert szemelt ki magának férjül.
- Ezt készséggel elhiszem... és még nem köteleztem el magam senkinek. Megalázónak érzem azonban, hogy arra az eshetőségre is fel kell készülnöm, hogy Hans Raveneck esetleg visszautasít.
- Ugyan már, kedves Magdaléna kisasszony, semmi oka a szégyenkezésre! Arról van szó, hogy teljesítenünk kell egy végakaratot. Ha Hans Raveneck már házasember vagy vőlegény, akkor az nem magára nézve lesz megalázó, hanem ő

nem tudja teljesíteni a végrendelet feltételeit. Ez esetben, amint hallotta, magát illeti a vagyon fele és az értékes ékszerek. Ezen kívül azzal az eshetőséggel is számolnunk kell, hogy már nincs is életben, s ekkor maga lép a jogaiba. Ha az ön és a családja szempontjából nézzük a dolgot, minden bizonnyal megszabadulhatnának az összes gondjuktól, amennyiben maga kijelenti előttem, hogy hajlandó elfogadni a végrendelet feltételeit. Ez esetben azonnal kézhez kap százezer márkát, amiből az édesapja és a fivérei megalapozhatják a jövőjüket. Ezen kívül megkapná a másik százezer márka kamatait is. A pénzt biztos és értékálló módon helyeztem el. Ha rám hallgat, nem szalaszt el egy ilyen lehetőséget.

A lány hátradőlt a karosszékében, és lehunyta a szemét. Túlságosan sokat szenvedett az utóbbi időben ahhoz, hogy könnyű szívvel lemondjon egy ilyen váratlanul jött segítségről. Elsősorban nem neki lenne rá szüksége, hiszen ő bármikor elmehet Maria nénihez Krumpendorfba, amivel egy csapásra megszabadulna minden gondjától. De mi lesz a szüleivel és a testvéreivel? Egyetlen szavába kerül, hogy segítsen rajtuk.
Hamarosan hazaértek a fiúk, és ők is értesültek a történtekről. Magdaléna fiatal, elgyötört arcukra pillantott, és látta a szemükben felcsillanó halvány reménysugarat és nyugtalan, kérdő tekintetüket. Egyetlen szót sem szóltak, csak Összeszorított szájjal tördelték a kezüket. Valószínűleg fel sem fogták, hogy a húguk miért nem kapott két kézzel az alkalmon.
A lányt azonban éppen az kavarta fel, hogy némán várták a válaszát, még az apja sem próbálta győzködni. Túlságosan lágyszívű volt ahhoz, hogy ellen tudjon állni ennek a néma könyörgésnek. Egyszerre nem is tartotta olyan elképzelhetetlennek, hogy férjhez menjen valakihez, akiről csak jót hallott, s akinek a képe oly nagy hatást, tett rá. Tudat alatt ugyanakkor mégis félelem motoszkált benne az ismeretlentől. Lassan végigjáratta tekintetét az egész családon, majd felállt, az édesanyjához lépett, és megszorította a kezét. Érezte, hogy anyja keze jéghideg, és megremeg az övében. Ettől hirtelen visszanyerte a nyugalmát, és határozott hangon beszélni kezdett.
- Megteszem, mama. Nem tudok önző módon csak magamra gondolni. A sors felkínálta a menekülés útját, és az én kedves atyai barátom azt akarta, hogy erre az útra lépjek. Az Isten majd megsegít, hogy ne kövessek el hibát, és véghez tudjam vinni, amit megígértem. Tanácsos úr, ezennel kijelentem, kész vagyok feleségül menni Hans Raveneckhez, amennyiben még nem házas vagy vőlegény. Adja Isten, hogy helyesen cselekedjem!

Amint túl volt a nehezén, Magdaléna halottsápadt arccal visszarogyott a karosszékébe. A négy ember ajkát mintegy vezényszóra mély, megkönnyebbült sóhajtás hagyta el, mintha nagy kő esett volna le a szívükről. Édesanyja hangosan felzokogott, a fivérei némán szorongatták a kezét, az apja pedig gyengéden megsimogatta a haját. A tanácsos megérezte, hogy feleslegessé vált.

- Tisztelt hölgyeim és uraim, engedelmükkel én most távoznék. Átadok egy csekket százezer márkáról, valamint egy másikat a második százezer első negyedévi kamatairól, amely mától fogva ugyancsak a rendelkezésére áll. Kérem, kisasszony, állítson ki egy nyugtát, hogy átvette, és az aláírásával hitelesítse, hogy elfogadja a végrendeletben megszabott feltételeket. Itt szíveskedjék aláírni!
Magdaléna megragadta a tollat. Attól tartott, másnap talán már nem lesz ereje az aláíráshoz. Sietősen odakanyarította a nevét az írás és a nyugta alá.
A tanácsos szívélyes kézszorítással búcsúzott el a lánytól és a családtól. Valamennyien köszönetet mondtak a fáradozásaiért. A családfő kikísérte a kapuig.
Amikor visszajött, Magdaléna még mindig sápadtan és mereven állt az asztalnál, és a két papírra meredt. Hirtelen úgy érezte, mintha eladta volna magát, de amint elkapta édesapja nyugtalan pillantását, megemberelte magát.
- Nézd, papa, mennyi pénz! Nemrégiben azt mondtad, ha lenne százezer márkád, alapíthatnátok Erichhel és Adalberttel egy vállalatot. Odaadom nektek ezt a pénzt, nekem bőven elég lesz a másik százezer kamata. Kérlek, most hagyjatok egyedül! Tisztáznom kell magamban a történteket. Úgy érzem, elhamarkodottan döntöttem, de nem tehettem másként.

Szobája magányában Magdaléna a halántékára szorította a kezét. Hirtelen félelem fogta el, hogy szégyenletes dolgot cselekedett. A családja kényszerítő pillantásai hatására megtette, amit vártak tőle. Heves vágyat érzett, hogy kiutazzon Maria nénihez, és kiöntse neki a szívét. Tudta, hogy a krumpendorfi tejeskocsik még a városban vannak.
Sietősen összeszedelőzködött. Amikor újra belépett a nappaliba, a szüleit és testvéreit lázas tervezgetésbe merülve találta. Egy darabig gondolkodott, mit mondjon, majd végül kibökte, hogy fáj a feje, és szeretne egy kicsit levegőzni.
- Lehet, hogy kiugróm Krumpendorfba is, ha sikerül elcsípnem egy tejeskocsit. Szeretnék beszámolni Maria néninek a történtekről. Ne várjatok rám az ebéddel!
Mielőtt bárki megszólalhatott volna, már kinn is volt az ajtón.

Maria néni egészen megrémült, amikor megpillantotta Magdaléna sápadt arcát.
- Hát veled meg mi történt, gyermekem?
A lány felzokogott és nagynénje karjába vetette magát. Miután kissé lecsillapodott, töviről hegyire mindent elmesélt. Nagynénje közbeszólás nélkül végighallgatta.
- Jól van, drága gyermekem, most már próbálj megnyugodni! - mondta aztán. - A szíved még szabad, és miért ne szerethetnél bele ugyanúgy Hans Raveneckbe, mint egy másik férfiba? A magam részéről semmi okot nem látok az aggodalomra, legalábbis egyelőre nem. Áldozatot hoztál a családodért, amiért ők hálával tartoznak neked, ez pedig elégtétel lesz számodra. Nem tehetünk mást,

mint hogy nyugodtan várunk, amíg Hans Raveneck felbukkan. Akkor majd meglátjuk, hogy Isten segedelmével miként alakulnak tovább a dolgok. Addig is fel a fejjel! Ne emészd magad egy olyan dolog miatt, amin már úgysem lehet változtatni! Ki tudja, talán még szerencsésen is végződik.
Igyekezett megnyugtatni a lányt, de magában arra gondolt, hogy legrosszabb esetben Magdaléna vissza is léphet a vállalt kötelezettségétől, ha visszafizeti a pénzt. Elhatározta, segíteni fogja, amennyiben úgy találja, hogy nem ajánlatos feleségül mennie Hans Raveneckhez. Szívébe zárta a fiatal lányt, és nem lett volna képes nyugodtan végignézni, hogy boldogtalanul sínylődik. Megpróbált az ügynek ártalmatlan színezetet adni, hogy elhessegesse Magdaléna aggályait, ami sikerült is neki. Józan bölcsességével helyrebillentette a lány lelki egyensúlyát.
- Drága jó néni, mondd meg őszintén, ugye nem követtem el bűnt, amikor beleegyeztem, hogy házasságra lépek egy olyan férfival, akit még csak nem is ismerek? - kérdezte Magdaléna izgatottan.
- Ugyan kedvesem, melyik leány ismeri meg igazán az élettársát mielőtt feleségül megy hozzá? A legtöbbjük semmivel sincs jobb helyzetben, mint te most. Te legalább abban biztos lehetsz, hogy Hans Raveneck jólelkű, nemes szívű ember, és ez már több a semminél. Reméljük, minden jóra fordul, és boldog leszel vele. Gondolj arra, hogy a szüléidet és a fivéreidet megszabadítottad minden gondjuktól!
- Jaj, Maria néni, mi lenne velem nélküled! Máris sokkal könnyebb a szívem. Most pedig ideje hazaindulnom. Otthagytam csapot-papot, amikor elrohantam.
- Ne félj, megvár a munka! Mikor jössz legközelebb?
- Karácsony előtt már biztosan nem. Nagyon sok a dolgom.
- Megértem. Akkor hát szenteste találkozunk.
Amikor Magdaléna újra kezébe vette a hímzését, megpróbálta maga elé képzelni Hans Ravenecket. Vajon milyen lehet most? Alkotott magának egy álomképet, amelyről aztán olyan jólesett ábrándoznia...

Újév után néhány nappal Bern jogügyi tanácsos ismét felkereste Schlettauékat. Karácsony este találkozott Magdalénával Krumpendorfban, mivel Maria Hartau őt is meghívta, sőt a szilvesztert is vele és a rokonságával töltötte Krumpendorfban. A rokonok között meglehetősen szívélyes lett a viszony, amihez a tanácsos mosolyogva gratulált Mariának.
Amikor a tanácsos megjelent Schlettauéknal, első dolga volt, hogy megmutassa Magdalénának a táviratot, amelyet Norbert Greinsberg küldött neki Hans Raveneck néven.
- Az újsághirdetések ezek szerint sikerrel jártak. Egyidejűleg Hongkongból is kaptam egy sürgönyt, amelyet azonban megelőzött Hans Raveneck jelentkezése. Hongkongból azt táviratozták, hogy Raveneck úr a városban élt a háború kitöréséig, aztán feltételezhetően Csingtaóba internálták. Hans Raveneck azonban Buenos Airesből jelentkezett, így minden bizonnyal sikerült megmenekülnie az internálástól. Nos, a továbbiakban leállíthatjuk a keresést,

az útiköltséget pedig táviratilag már el is küldtem.
Magdalénának a torkában dobogott a szíve. Hans Raveneck eddig úgyszólván csak a képzeletében létezett, most pedig egyszerre testet öltött. Újra elfogta a szorongás, hogy képes lesz-e hozzámenni feleségül. Úgy érezte magát, mint akit gúzsba kötöttek, és a legszívesebben világgá szaladt volna. Ugyanakkor kislányos megilletődöttség kerítette hatalmába.
- Ami azt illeti, nem lehet túlságosan rózsás az anyagi helyzete ennek a Hans Ravenecknek, ha útiköltségre is pénzt kell kérnie - jegyezte meg Magdaléna apja, miután átfutotta a távirat szövegét.
- Igen, úgy tűnik - hagyta rá a tanácsos. – Táviratilag átutaltattam a pénzt egy ottani banknak, és ezt meg is sürgönyöztem Hans Ravenecknek. Valószínűleg február közepe táján érkezik.
Magdaléna sápadt arccal hallgatta a tanácsos beszámolóját, és közben ellentétes érzésekkel küszködött. Ha Hans Raveneck jóságos tekintetére és édesanyjához írt kedves levelére gondolt, örömteli várakozás melengette a szívét, s a világ legtermészetesebb dolgának érezte, hogy feleségül menjen hozzá. Másrészt viszont állandóan ott motoszkált benne az aggodalom, hogy a fiatalember az elmúlt évek folyamán esetleg a hátrányára változott. Ennél is jobban rettegett a megaláztatástól, ha esetleg már nős, vagy észrevehetően ellenszenvesnek találja őt, és csak a mesés örökség kedvéért veszi feleségül.
Szórakozottan hallgatta az édesapját, aki éppen arról a vállalatról mesélt a tanácsosnak, amelybe a fiaival készült beszállni. A grafikai műintézet tulajdonosa meghalt, az örökösei pedig éppen vevőt kerestek. Von Schlettau őrnagy a szabad idejében iparművészeti tanulmányokat folytatott, és Adalbertnek is kimondottan jó stílus- és formaérzéke volt. A fiatalabbik fiú, Erich a karikatúrák rajzolásában bizonyult tehetségesnek. Abban reménykedett, hogy a saját tervei alapján készíthet majd plakátokat és reklámrajzokat.
Mindhárman roppant buzgalommal vetették bele magukat a sokat ígérő tervezgetésbe. A vételár viszonylag alacsony volt, az örökösök pedig beérték százezer márka előleggel. Már folytak a tárgyalások. Az apa naponta bement az üzembe a fiúkkal, hogy mindenről kellőképpen tájékozódjanak.

Magdaléna örült, hogy az édesapja és a fivérei végre elfoglalják magukat, ők pedig nem győztek neki hálálkodni. Mostanában édesanyja is szinte leste minden kívánságát. Arról azonban, ami a szívét nyomta, egyikükkel sem tudott beszélni. Úgysem értették volna meg.
Miután a tanácsos távozott, odalent előállt Maria kocsija, amelyet gyakran elküldött Magdalenáért, ha vágyódott utána. A lány sietősen felöltözött, és elindult Krumpendorfba.
Heinz Stagemann is éppen aznap érkezett vendégségbe Maria asszonyhoz. Amióta szenteste a nagynénje átadott neki egy kisebb összeget a tanulmányai befejezésére, a korábbinál is jókedvűbb és féktelenebb lett. Körbetáncolta az előcsarnokot Magdalénával, míg a lány el nem szédült, majd megcsókolta.

- Vedd köszönetnyilvánításnak!
- Miért, te vadember? - kérdezte a lány kifulladva.
- Amiért közbenjártál az érdekemben Maria néninél. Épp az imént árulta el nekem. Mindig tudtam, hogy remek lány vagy.
Magdaléna nevetve átölelte, majd mindhárman bementek a nappaliba. Maria az egyik otthonos sarokban szolgálta fel a teát.
- Rá sem lehet ismerni Krumpendorfra, igaz-e, Magdaléna? Nézd csak meg ezt a barátságos kis zugot, amit Maria néni itt kialakított magának! Mintha elvarázsolták volna az egész házat. Az pedig valóban a csodával határos, amit a rokonsággal művelt. Korábban egy kanál vízben megfojtották volna egymást, most pedig szinte versengenek egymás kegyeiért. Még az én öregapám is meghunyászkodott, pedig az már igazán nagy szó. Emlékszel, Magdaléna, mennyire irtóztunk régebben Krumpendorftól? Most pedig milyen szépen és békésen telt a szenteste! Semmi rosszmájú megjegyzés, sehol egy fancsali ábrázat. Nekem biztosan hiányozni fog Krumpendorf, amíg GieBenben elvégzem az utolsó félévet.
- Mikor utazol, Heinz?
- Holnap. Azért jöttem, hogy elbúcsúzzam. A tavaszi szünetet majd megint itthon töltöm. Lehet, hogy addigra már Lindenhof úrnője leszel, Magdaléna?
A lány fülig pirult, és segélykérő pillantást vetett Maria nénire.
- Hova gondolsz, Heinz? Különben is, előfordulhat, hogy Hans Raveneck már nős. Nem tudhatjuk. Egyébként táviratozott Bern tanácsosnak.
- És ezt csak most mondod, gyermekem? – kérdezte Maria meglepetten.
- Heinz eddig jóformán nem engedett szóhoz jutni. Buenos Airesből jelentkezett, és azt kérte, hogy küldjünk számára útiköltséget.
- Az biztos, hogy egy vagyonba kerül az utazás - jegyezte meg Heinz.
- Ezek szerint nem állhat fényesen anyagilag - tette hozzá Maria tűnődve.
- Bern tanácsos úr Hongkongból is kapott hírt róla, miszerint a háború kitöréséig ott tartózkodott, és feltételezésük szerint Csingtaóba internálták. Valószínűleg el tudott menekülni, mielőtt elítélték volna.
- Biztosan sikerült eljutnia egy semleges hajóval Dél-Amerikába, és ott vészelte át a háborús időket. Okosan tette. Ha Buenos Airesből hazatér Németországba, elmondhatja, hogy bejárta a világot. Irigylem is érte. Lesz mit mesélnie! Nem fogsz unatkozni mellette, Magdaléna, ebben biztos vagyok.
- Kezd komolyra fordulni a dolog, Maria néni. A tanácsos úr úgy véli, hogy Hans Raveneck valószínűleg február közepe táján érkezik.
- Nagyszerű! Akkor hamarosan meg is tarthatjátok az esküvőt, feltéve, ha nem feleségestül jön meg. Remélem, rólam sem feledkeztek meg - ugratta az unokafivére.
- Ugyan, Heinz, hisz van hat hónapunk, miután megismerte a végrendelet tartalmát. Nekem nem sürgős.
- Na persze, minden fiatal lány ezt mondja az esküvője előtt.

- Te könnyen beszélsz, de nekem nincs esküvői hangulatom. Ellenkezőleg, úgy érzem, mintha eladtam volna magam - csattant fel Magdaléna ingerülten.
- Ne csacsiskodj! Meglátod, Hans Raveneck remek fickó lesz, te pedig bele fogsz szeretni. Csak akarnod kell, a többi már jön magától.
- Úgy látom, meglehetős gyakorlatod van a dologban.
- Viccelsz? Képes vagyok egy hónapban akár háromszor is szerelembe esni, de még hogy!
Magdaléna elnevette magát. Örök vidám unokabátyjának most is sikerült jókedvre derítenie. Megfogadta, hogy soha többé nem lesz kishitű, és bátran szembenéz az elkövetkező eseményekkel.

Lindenhofban mindent előkészítettek az új uraság fogadására, aki táviratban február 25-ére jelezte érkezését. Bern jogügyi tanácsos előtte való nap még egyszer kiugrott a birtokra, hogy mindennek utánanézzen, és megbeszéljen néhány dolgot az intézővel.
Magdalénát is értesítették Hans Raveneck érkezéséről. A tanácsossal abban állapodtak meg, hogy majd átkíséri hozzájuk, miután ismertette vele a végrendelet feltételeit. Az őrnagyék szerény lakása azonban nem lett volna megfelelő az alkalomhoz, ezért Maria Hartau azt javasolta, hogy a fiatal pár első találkozásának színhelye inkább Krumpendorf legyen. Mindkettőjük számára kedvezőbbnek tűnt, hogy semleges területen ismerkedjenek meg, feltételezve persze, hogy Hans Raveneck még szabad.
Magdaléna hálás volt Maria néni felajánlásáért. Úgy érezte, könnyebben viseli majd az első találkozás izgalmát, ha a nagynénje is jelen lesz.

Február 25-én az állítólagos Hans Raveneck valóban megérkezett Lindenhofba. A kapuban Bern jogügyi tanácsos, az intéző és a házvezetőnő fogadta, a birtok alkalmazottai pedig sorfalat álltak az udvarház bejáratánál.
Norbert Greinsberg megjátszott magabiztossággal és eleganciával ugrott ki az autóból, amely az állomástól a házig szállította. Finom úti öltönyt viselt. Méltóságteljesen odaintett az üdvözlésére összesereglett embereknek, majd elindult felfelé a széles lépcsőn. A tanácsos hozzálépett.
- Engedje meg, Raveneck úr, hogy a személyzet nevében köszöntsem! - mondta.
- Mindnyájan boldogok vagyunk, hogy hosszú idő után épen és egészségesen érkezett haza.
Norbert végigsimította frissen növesztett szakállát, majd kezet rázott a tanácsossal.
- Tanácsos úr, hálásan köszönöm a szíves fogadtatást.
- Ha nem fárasztotta ki túlságosan az utazás, akkor szeretnék önnel néhány fontos dolgot megbeszélni, Raveneck úr. Mindenekelőtt ismertetném nagybátyja végrendeletének azon kitételeit, amelyeket teljesítenie kell.
Norbert Greinsberg egy pillanatig habozott, majd nyájas előzékenységgel válaszolt.

- Rendelkezzék velem, tanácsos úr! Cseppet sem vagyok fáradt. Számoljon be részletesen mindenről!
- Kérem, fáradjon velem elhunyt nagybátyja dolgozószobájába.
Norbert Greinsberg meghajtotta magát.
- Parancsoljon, csak ön után! Azt hiszem, maga jobban ismeri a járást.
- Ó, nem sok változott itt az elmúlt időben. Meglátja, hamarosan újra könnyedén kiismeri magát - jegyezte meg a tanácsos gyanútlanul, és bevezette az álörököst a dolgozószobába.
- Raveneck úr, igazán csak a rend kedvéért, de először szeretném látni a papírjait. Személyesen még nem találkoztunk, s aligha akad itt valaki, aki ennyi év után felismerné. Bizonyára sokat változott.
- Ez csak természetes, tanácsos úr. Parancsoljon, itt vannak a papírjaim. Igaza van, eléggé megváltoztam, ami nem is csoda, hisz még szinte gyerek voltam, amikor elmentem.
- Azért az édesanyja biztosan felismerte volna, akármekkorát változott is. Sajnálom, hogy már nem találta életben.
Norbert Greinsberg elővette a papírjait, helyesebben Hans Raveneck útlevelét, és fájdalmasan felsóhajtott, amikor a tanácsos az édesanyjáról kezdett beszélni. A jogász természetesen a legnagyobb rendben találta a papírokat.
- Ahogy az útleveléből látom, még nőtlen – jegyezte meg.
- Így igaz.
- Ne haragudjon, de meg kell kérdeznem, nem vőlegény-e esetleg.
- Nem, az sem vagyok - felelte Norbert Greinsberg kissé értetlenül.
A tanácsos mosolyogva meghajtotta magát.
- Bocsásson meg a bizalmaskodó kérdésért, de hivatalból fel kellett tennem. Ugyanis ha se nem nős, se nem vőlegény, csak azzal a feltétellel kaphatja meg az örökségét, ha házasságot köt egy bizonyos hölggyel. Engedje meg, hogy szó szerint idézzem az idevágó részt nagybátyja végakaratából!
- Kérem, tegye meg - felelte készségesen Greinsberg, aki kissé nyugtalankodni kezdett.

A tanácsos felolvasta a teljes végrendeletet. Norbert Greinsberg figyelmesen hallgatta, s közben alaposan szemügyre vette az előkelően berendezett szobát. Minden arra vallott, hogy Lindenhof gazdag birtok. Az elhunyt tulajdonos íróasztalán három fényképet pillantott meg. A középső egy fiatal tisztet ábrázolt szürke uniformisban, a jobb oldali egy idősebb katonatisztet, aki valószínűleg ezredes lehetett, a bal oldali pedig egy idős hölgyet.
Greinsberg úgy sejtette, hogy a középső tiszt minden bizonnyal Georg Raveneck elesett fiáról készült. Az idősebb tiszt nem lehet más, mint Alexander Raveneck ezredes, az idős hölgy pedig alighanem Hans Raveneck édesanyja.
Azért motoszkált benne a gyanú, hogy esetleg téved. Megfogadta, hogy óvatos lesz.

Egyelőre azonban leginkább a végrendelet tartalma izgatta, amelyből megtudta, hogy feleségül kell vennie egy ifjú hölgyet. Nos, annyi baj legyen! Nem az a fajta férfi, akit egy ilyen kikötéssel el lehet riasztani. Az első perctől kezdve tudta, hogy akkor is feleségül veszi Magdaléna von Schlettaut, ha csúnya, akár a bűn, de természetesen nem lesz olyan ostoba, hogy ezt el is árulja.
Miután a tanácsos befejezte a felolvasást, Norbert bólintott.
- Köszönöm szépen, tanácsos úr. Bocsásson meg, de lenne egy kívánságom. Szeretném mielőbb megismerni az ifjú hölgyet, akit a végrendelet értelmében oltár elé kell vezetnem. Nem köteleztem el magam senkinek, de tudja, hogy van az ilyesmi ... Az ember azért megnézi, kivel köti össze egy életre a sorsát.
- Ez teljes mértékben érthető, Raveneck úr. Úgy szerveztem, hogy Krumpendorfban, a nagynénjénél, ha úgy tetszik, semleges területen találkozzon először a fiatal hölggyel.
- Ó, ez roppant kedves öntől! Tehát Krumpendorfban.
Hol is van az pontosan?
A tanácsos értetlenül meredt rá.
- Bizonyára elfelejtette, hogy Krumpendorf szomszédos Lindenhoffal. Gimnazista korában gyakran vendégeskedett az akkori tulajdonosnál, Karl von Schlettau úrnál.
Norbert Greinsberg az ajkába harapott, majd kis idő múlva a homlokára csapott.
- Hát persze, von Schlettau úr birtoka! A neve teljesen kiment a fejemből. Jól értettem, hogy azt mondta, akkori tulajdonos? Talán már nem az övé Krumpendorf?
- Két nappal a nagybátyja után Karl von Schlettau is meghalt. Mivel agglegény volt, az egyik unokahúgára, Maria Hartaura, született von Schlettaura hagyta a birtokát.
- Ó, milyen szomorú! Tehát Karl von Schlettau is meghalt. Ezek szerint senki nincs már életben, akivel korábban közelebbi kapcsolatban álltam.
- Bizony, ez a kegyetlen és szomorú igazság. Hosszú ideig volt távol a hazájától, a hozzátartozói közül senki nem érte meg a hazatértét. Először az édesapja esett el a háború utolsó évében, majd az unokafivére, Alfréd is szerencsétlenül járt. Édesanyjának az életébe került a megrázkódtatás, és a nagybátyjának is, akit nem sokkal később elvitt a szívszélhűdés.
Norbert Greinsberg messzemenőkig elégedett volt a hallottakkal. Mély megrendülést színlelt, és az idős hölgy fényképére pillantott.
- A legjobban az bánt, hogy édesanyám nem érhette meg, hogy viszontláthassam. Isten a megmondhatója, mennyire vágyódtam utána.
- Együtt érzek magával. Egyébként ez az utolsó kép az édesanyjáról. Nem sokkal a halála előtt készült.
Norbert Greinsberg most már biztos lehetett benne, hogy a fotó Hans Raveneck édesanyját ábrázolja. Felállt, és a kezébe vette Léna Raveneck fényképét.
- Szegény, drága anyám! - sóhajtott fel keservesen.

- Egyetlen percre sem adta fel a reményt, hogy viszontláthatja magát. Krumpendorfban valószínűleg gyakran hall majd róla. Maria Hartau asszonnyal gyerekkori barátnők voltak, és hosszú idő után, hetekkel a halála előtt találtak újra egymásra. Magdaléna kisasszony is jó viszonyban volt az édesanyjával. Az utolsó éveiben olyan odaadóan gondoskodott róla, mintha a lánya lett volna. A két hölgy biztosan sokat mesél majd arról, mekkora szeretettel gondolt magára az édesanyja.
Norbert Greinsberg visszatette a képet a helyére, aztán színpadiasan megtörölte a szemét, és az ablakhoz lépett, mintha erőt kellene gyűjtenie. Valójában csak a gyönyörű parkot vette szemügyre. A tanácsos osztozott vélt fájdalmában, és tapintatosan hallgatott, amíg a fiatalember újra feléje nem fordult.
- Nos, tanácsos úr, nagyon hálás lennék, ha bemutatna von Schlettau kisasszonynak. Amióta tudom, hogy szeretettel gondoskodott az édesanyámról, ismeretlenül is közelebb érzem magamhoz. Remélem, egyébként is tetszeni fog. Természetesen az a leghőbb vágyam, hogy teljesítsem nagybátyám végakaratát, aki legalább annyira szerette volna, hogy az ifjú hölgy legyen Lindenhof úrnője, mint azt, hogy én legyek az ura. Márpedig az ő kívánsága számomra parancs.

A tanácsos válaszul némán meghajtotta magát. Legnagyobb bánatára meg kellett állapítania, hogy Hans Raveneck nem rokonszenves neki. Előnyös külseje és megnyerő modora ellenére volt benne valami, ami ellenszenvet ébresztett az öregúrban. Azon tűnődött, vajon Magdaléna milyennek találja majd. Attól tartott, hogy férfias megjelenésével már első látásra elkápráztatja. A tapasztalatlan fiatal lányokra nagy hatást tudnak tenni az ilyen férfiak. A tanácsos közben rájött, mi nem tetszik neki: a fiatalember szeme. Volt valami hideg és könyörtelen a tekintetében, ami aggodalommal töltötte el, ha Magdalenára gondolt.
Miután minden fontos dolgot megbeszéltek, abban állapodtak meg, hogy a tanácsos másnap délelőtt érte jön és együtt mennek Krumpendorfba. Norbert Greinsberg kikísérte az öregurat az előcsarnokig. Ebben a pillanatban egy öreg, ősz hajú inas lépett oda hozzá.
- Nagyságos úr, mindent előkészítettem az átöltözéshez - mondta.
Norbert bizonytalanul és hűvösen nézett rá.
- Rendben van, azonnal jövök.
Az öreg némileg csalódottan meghajolt, és megütközve meredt Norbertre, majd távozott. A lépcsőről még egyszer fejcsóválva visszanézett rá.
- Az öreg Johann megtiszteltetésnek érzi, hogy maga mellett teljesíthet szolgálatot. Ő az egyetlen a személyzetből, aki már azokban az időkben is itt volt, amikor ön gyakorta megfordult Lindenhofban, és aki még emlékszik magára. Norbert elbizonytalanodva nézett az inas után.
- Vagy úgy, hát Johann volt az? Elképesztő, mennyire megváltozott! Meg sem ismertem. Hozzám hasonlóan rajta is jócskán nyomot hagytak az évek. Megjegyzem, meglehetősen roskatagnak látszik, nem való már neki a fárasztó

szolgálat. Valószínűleg fiatalabb inast kell majd keresnem.
A tanácsos vállat vont.
- Georg Raveneck nagyon ragaszkodott Johannhoz. Állandóan dicsérte a megbízhatóságát és a hűségét. Egyébként még mindig jó erőben van, és iskolázott is. De döntsön belátása szerint!
- Majd meglátjuk, hogyan válik be.
Az urak kezet fogtak, aztán a tanácsos eltávozott.
Norbert Greinsberg kérte, hogy mutassák meg a szobáit.
Korábban részben Alfréd, részben pedig az édesapja lakta ezeket a helyiségeket. Az egyik szobában ott találta az öreg inast, és kedvesen vállon veregette.
- Drága Johann, meg sem ismertem az előbb, annyira megváltozott!
Az inas furcsa, fürkésző tekintettel nézett.
- Én sem ismertem meg a nagyságos urat. Ha nem mondják, hogy maga Hans úrfi, hát nem is hiszem el. Lehet, hogy rossz már a szemem, de egyetlen ismerős vonást sem tudok felfedezni az arcán.
- Bizony, Johann, az idő vasfoga! De semmi baj, majd csak összeszokunk újra. Attól tartok, fárasztani fogja mellettem a szolgálat. Többet kellene pihennie. Majd keresünk magának valami könnyebb munkát.
Az inas ismét fürkésző pillantást vetett rá.
- Ahogy a nagyságos úr parancsolja.
Norbert átöltözött az öreg segítségével. Közben nyájasan eltréfálkozott vele, Johann azonban komoly, megközelíthetetlen arckifejezéssel hallgatta. Miután ura elbocsátotta, csüggedten álldogált a folyosón, és a fejét csóválta.
- Még a hangja is más lett! Semmi nem emlékeztet benne a régi Hansra. Mintha egy idegen érkezett volna haza, egy vadidegen - motyogta maga elé.
Öreg eszével nem jött rá, mit talált új urán olyan furcsának. Benne sem merült fel a gyanú, hogy valóban egy idegen játssza az urat Lindenhofban.
Norbert Greinsberg szentül hitte, hogy közvetlen környezetében nem fenyegeti veszély. Az öreg inas sem nyugtalanította, mert biztos volt benne, hogy könnyűszerrel elbánik majd vele.

Másnap reggel különös gondot fordított az öltözködésre, majd várta, hogy megérkezzék a jogügyi tanácsos, aki időközben már értesítette Magdalénát és a családját, hogy tizenegy óra tájban Krumpendorfba érkezik Hans Raveneckkel. Megnyugtatásukra rögtön elárulta, hogy a férfi sem nem nős, sem nem vőlegény.
Magdaléna sápadtan, reszkető kézzel állt Maria néni mellett, amikor a tanácsos belépett Norbert Greinsberggel. Gyötrő nyugtalansággal pillantott a férfira, akivel össze kell kötnie az életét. Magában meg kellett állapítania, hogy megnyerő külseje és eleganciája valószínűleg minden fiatal lány szívét megdobogtatná. Mintha köd ereszkedett volna a szeme elé, olyan homályosan érzékelte, hogy a fiatalember illendően meghajolt Maria néni és az édesanyja

előtt, majd kezet csókolt neki. Aztán egyszerre csak ott állt előtte, és meghallotta a tanácsos hangját:
- Hans Raveneck úr, Magdaléna von Schlettau kisasszony.
A barna hajú férfi meghajolt előtte, és szürke szemeivel érdeklődőén végigmérte. Magdaléna lóvásárban érezte magát, és végigfutott a hideg a hátán. Szinte égette a férfi pillantása, minden akaraterejét össze kellett szednie, hogy ne rohanjon el szó nélkül. Rádöbbent, hogy soha nem tudna bizalommal lenni ehhez az emberhez. Hasztalan próbálta felfedezni az arcán fiatalkori nemes vonásait, amelyek annyira elbűvölték a fényképen.
Legszívesebben hangosan felkiáltott volna félelmében.
"Ez nem igaz, nem lehet igaz!" - gondolta kétségbeesetten. Egy benső hang azonban egyfolytában azt súgta neki, hogy meg kell tennie. Az aláírásával kötelezte magát, elfogadta a pénzt, eladta magát. Közben buzgón fohászkodott az éghez, hogy a férfi is ellenszenvesnek találja őt, és ne akarja feleségül venni.
Támaszt keresve Maria néni karjába kapaszkodott, aki megérezte, hogy Magdaléna remegő keze jéghideg, és látta, hogy a lány az ájulás szélén áll.

Norbert Greinsberg vágyakozás teli pillantásokat vetett Magdalenára. Az első pillanatban lángra lobbant iránta, és cseppet sem volt ellenére a gondolat, hogy feleségül vegye. Miután váltottak néhány udvarias szót, a fiatalember egyenesen a tárgyra tért. Mély meghajlás kíséretében az őrnagyhoz lépett, és színlelt nyájassággal beszélni kezdett.
- Bern jogügyi tanácsos úr úgy tájékoztatott, hogy az őrnagy úr is ismeri a nagybátyám végrendeletét. Nagy megtiszteltetés számomra, hogy az ön lányát jelölte ki leendő feleségemül. Nemcsak az elhunyt végakarata, hanem kedves leánya elbűvölő szépsége is arra késztet, mélyen tisztelt őrnagy úr, hogy öntől és a feleségétől megkérjem a lányuk kezét. Remélem, megadatik majd nekem, hogy kivívjam a megbecsülését és a szerelmét.

Magdaléna szinte öntudatlan állapotban támaszkodott Maria nénire, nagynénje azonban alaposan szemügyre vette a fiatalembert. Kezdettől fogva nem tetszett neki sima modora, gondosan megválogatott szavai pedig azt a látszatot keltették, mintha előre betanult szöveget mondana. Még nem tudta megfogalmazni, miért, de az ismeretlen férfi az első pillantásra ellenszenvet ébresztett benne.
Aggódva pillantott a mellette álló lány sápadt arcára. Azon tűnődött, vajon csak a félelemtől reszket-e egész testében, vagy ennyire irtózik a kérőtől.
Az őrnagy örömmel fogadta a bejelentést, és feleségével egyetértésben, aki a kérő szívhez szóló szavaitól annyira meghatódott, hogy könnyezni kezdett, odaígérte a lánya kezét.
Amikor azonban Magdaléna sápadt arcára pillantott, hirtelen félelem fogta el, hogy a lánya esetleg nemet mond Lindenhof örökösének. A fiatal lányok többnyire kiszámíthatatlanok. Neki és a feleségének nagyon tetszett a vő.

Nem értette, mi kifogása lehet Magdalénának egy ilyen jóképű, előkelő fiatalember ellen. "Jóságos Isten, egy szegény lánynak örülnie kellene, hogy egyáltalán akad valaki, aki hajlandó feleségül venni, ő pedig tekintélyes és gazdag férjet fogott ki" - gondolta.
Norbert Greinsberg ismét Magdalenához fordult.
- Remélhetem, hogy nemcsak kötelességből egyezik bele a házasságba? Ugye, igent mond?
A lány megborzongott.
- Én... mindent el fogok követni... csak adjon egy kis időt! - hebegte. Tekintete találkozott apja szorongó pillantásával. Megemberelte magát, és minden erejét összeszedve, határozott hangon folytatta: - Igen, hiszen már a beleegyezésemet adtam. Csak arra kérem, adjon még egy kis időt, hogy jobban megismerjük egymást.
Norbert meghajtotta magát, miközben le nem vette a szemét a lány csinos arcocskájáról. Percről percre kívánatosabbnak találta, és szenvedélyre gyúlt iránta. Szerencsés fickónak érezte magát, hiszen egyszerre hullott az ölébe a mesés örökség és egy gyönyörű lány. Természetesen mindkettőt meg akarta tartani. Magdaléna viselkedését a fiatal lányok ilyenkor szokásos zavarával magyarázta, ami csak még vonzóbbá tette a szemében. Minden nyájasságát összeszedve megfogta a kezét.
- Számomra mindig parancs lesz a kívánsága – mondta behízelgő hangon.
- Természetesen hagyok magának időt. Hogyan is várhatnám el, hogy első látásra úgy érezzen irántam, ahogyan én érzek ön iránt? Remélem, sikerül majd elnyernem a vonzalmát. A végrendelet értelmében hat hónapon belül kell házasságot kötnünk, a többi már a kölcsönös jó szándékon múlik.
Magdaléna megkönnyebbülten felsóhajtott. Titkon attól rettegett, hogy a férfi azonnal érvényesíteni akarja majd a jogait, ahogy az jegyesek közt szokás. Hálára kötelezte, hogy nem sürgette. Azzal vigasztalta magát, hogy talán majd rokonszenves vonásokat is sikerül felfedeznie benne, de ehhez mindenképpen időre volt szüksége. Először is jobban meg kell ismerniük egymást, s ha mindkettőjükben megvan a kellő jó szándék, valószínűleg nem is lesz olyan borzasztó ez a kapcsolat.
- Köszönöm a megértését és a tapintatát. Remélem, sikerül majd viszonoznom.
Kezet nyújtott a férfinak. Greinsberg forró pillantás kíséretében ajkához vonta az ujjait. Magdaléna egy sebhelyre lett figyelmes, amely a férfi egész kézfején végighúzódott, és az is feltűnt neki, hogy a kezei meglehetősen durvák.
"Nem úri kezek" - gondolta. Greinsberg mohó pillantása, amellyel szinte felfalta, ugyancsak viszolygással töltötte el, pedig Norbert jó néhány nőt levett már a lábáról ezzel a csábos pillantással. Igaz, azok nem voltak Magdalenához hasonlíthatóak. A lány gyorsan elhúzta a kezét, és visszalépett Maria néni mellé, aki oltalmazóan átölelte a vállát.

Magdaléna szülei fellélegeztek, és faggatni kezdték Norbertet. Milyen volt az utazás, hosszabb időt töltött-e Buenos Airesben, s egyáltalán, hogy ment a sora, amióta elkerült otthonról? A fiatalember minden kérdésre készségesen válaszolt.
- Hongkongban azt hitték, hogy a többi némettel együtt internálták Csingtaóba - jegyezte meg a jogügyi tanácsos.
Norbert egy pillanatra elbizonytalanodott.
- Érdeklődött utánam Hongkongban?
- Igen, de csupán annyit sikerült megtudnom, hogy a háború kitöréséig ott tartózkodott. Mivel semmit sem tudtak a tartózkodási helyéről, feltételezték, hogy internálták.
Greinsberg önelégülten elmosolyodott.
- Sikerült eljutnom Chilébe, majd később Argentínába - felelte, és elmesélte az útját Hongkongtól Dél-Amerikáig.
- Ezek szerint csaknem körbeutazta a földet, Raveneck úr. Komolyan mondom, irigylem - jegyezte meg a tanácsos.
- Biztosan sok érdekeset mesél majd nekünk – szólt közbe az őrnagyné.
- A legnagyobb örömmel, nagyságos asszonyom. Amikor csak óhajtja.
- Milyen kár, hogy az édesanyja nem érhette meg a hazatértét! Nagyon vágyódott maga után - jegyezte meg Maria Hartau.
- A tanácsos úr említette, hogy fiatal korukban barátnők voltak édesanyámmal, és nem sokkal a halála előtt újra egymásra találtak.
- Tavaly nyáron néhány hetet nálam töltött Obergriesbachban. Maga volt minden gondolata, vágya és reménye. Ezt Magdaléna is tanúsíthatja, ugyanis ő ápolta az utolsó napjaiban.
Norbert Greinsberg érezte, hogy veszélyes vizekre tévedt.
- Szegény, drága anyám! El sem tudom mondani, mennyire hálás vagyok magának és Magdalénának, hogy olyan jók voltak hozzá. Borzasztóan megrázott, amikor megtudtam, hogy meghalt.
- Mikor értesült a haláláról? - kérdezte Maria Hartau.
- Az újsághirdetésből tudtam meg, de nagyon kérem, nagyságos asszonyom, ne beszéljünk most többet róla! Túlságosan friss még a seb, amit az elvesztése okozott - rebegte színlelt felindultsággal, és tenyerébe temette az arcát.
- Nagy veszteség érte, annyi bizonyos. Szegény édesanyja azonban még többet szenvedett azokban az években, amíg távol volt. Maga még fiatal, s a világ nyitva állt maga előtt, az édesanyjának viszont nehéz, keserves sorsa volt az édesapja mellett. Megértem a fájdalmát. Legyen, ahogy óhajtja! Ne beszéljünk többé erről!
Norbert meghajtotta magát.
- Ön jóságos és megértő, nagyságos asszonyom.
Gyorsan témát váltott, és az utazásairól kezdett mesélni, majd előadott néhány humoros történetet. Maria Hartau kissé színpadiasnak érezte az édesanyja elvesztése felett mutatott fájdalmát, és túlságosan hirtelennek találta az áttérést a mókás esetek érzékletes elmesélésére. Szomorúan gondolt halott barátnőjére.

"Szegény Léna, még a fiad szívében sem töltötted be azt a helyet, amely megilletett volna!"- gondolta.
Szíve csordultig megtelt a Magdaléna iránti aggodalommal. Lehet, hogy rá is ugyanaz a sors vár, mint Léna Raveneckre? Lopva megszorította a lány kicsiny, hideg kezét, amely félénken simult az övébe.
Norbert Greinsberg sem Maria Hartaura, sem Magdalenára nem tett jó benyomást. A lány többször is félénken rápillantott, és az arcát fürkészte, de a legcsekélyebb hasonlóságot sem tudta felfedezni Hans Raveneck fiatalkori képével. Már nem sikerült tökéletesen az emlékezetébe idéznie, mégis csalódottan azt kellett megállapítania, hogy alapvetően megváltozott.
A jogügyi tanácsosnak továbbra sem tetszettek Norbert szemei. Csak Magdaléna szülei voltak teljes mértékben elégedettek jövendőbeli vejükkel.

***

Hónapok teltek el. Norbert Greinsberg időközben teljesen beleélte magát Lindenhof urának szerepébe, és élvezte a gazdagságát. A munkát teljes egészében derék intézőjére bízta. Ő maga naphosszat mást sem tett, mint lovagolt, autós kirándulásokat tett, és általában véve pompásan szórakozott.
Hamar sikerült hasonszőrű cimborákra lelnie. Belépett a klubba, ahol a helyi aranyifjak adtak egymásnak találkozót. Gyakran meghívta őket Lindenhofba, ilyenkor aztán kivilágos-kivirradtig folyt a dorbézolás. Naponta meglátogatta a "menyasszonyát", virágokat, édességet küldött neki, és hevesen udvarolt. Egyre mohóbb vágyat érzett Magdaléna iránt, és alig várta a megígért türelmi idő lejártát. Úgy gondolta, a lány eleget kérette már magát, itt az ideje, hogy végre érvényesítse vőlegényi jogait. Magdaléna azonban ügyesen elhárított minden alkalmat, hogy kettesben maradhassanak.
A szüleivel bezzeg nagyon jól megértették egymást. Az őrnagynét elhalmozta ajándékokkal, végtelenül figyelmes volt vele, és sikerült is belopnia magát a szívébe. Magdaléna fivéreivel is baráti viszonyban volt, bár a fiúknak nem sok idejük jutott rá, ugyanis minden erejükkel a vállalatuk felvirágoztatásán munkálkodtak. Az őrnagy is örömét lelte az új tevékenységben, amely sokkal testhezállóbb volt neki, mint korábbi foglalkozása.
Magdaléna családtagjait teljes mértékben lefoglalták a saját ügyeik, senki nem törődött a lánnyal. Nem vették észre, hogy napról napra sápadtabb és szótlanabb, a szemeiben pedig rémület és viszolygás tükröződik, ha megjelenik a vőlegénye. Egyedül Mariának szúrt szemet mindez, csak ő sejtette, milyen elkeseredett küzdelmet folytat magával a lány.
Mégsem hozta szóba a dolgot. Nem akarta befolyásolni a döntését, hagyta, hadd menjenek a dolgok a maguk útján. Mindenesetre elhatározta, minden tőle telhető segítséget megad, ha Magdaléna képtelen lesz elszánni magát, hogy feleségül menjen Hans Raveneckhez.

Elérkezett a húsvét. Greinsberg az ünnep első napjára meghívta leendő apósát és anyósát, sógorait és a menyasszonyát Lindenhofba ebédre. Úgy tervezte, hogy Magdaléna egyúttal kiválaszthatja a szobákat is, amelyekben Lindenhof úrnőjeként lakni szeretne. Ezen kívül is meg kellett beszélniük néhány dolgot az esküvővel kapcsolatban, amelyet Norbert sürgetésére június végére tűztek ki.
Maria nénin kívül senki nem sejtette, mennyire retteg Magdaléna ettől a naptól.
Norbert időközben már olyan otthonosan mozgott új szerepében, hogy lassan maga is elhitte, valóban ő Hans Raveneck, Lindenhof törvényes ura. Az egykori javítóintézeti növendéknek remekül sikerült elsajátítania egy igazi földesúr szokásait.
Az ebéd nagyszerűen sikerült. Greinsberg gondoskodott róla, hogy a menüt választékos ízléssel állítsák össze, és a legjobb borokat szolgáltatta fel. Magdaléna szülei el voltak ragadtatva véleményük szerint eszményi vejüktől.
Norbert vágyakozásteli pillantásokat vetett Magdalenára.
- Mikor engedi meg végre az én imádott kis menyasszonyom, hogy a meghittebb "te" megszólítással illessem? - súgta oda neki, amikor felálltak az asztaltól.
A lány hirtelen elsápadt, és nem mert a férfira nézni.
Szerencsére édesapja megmentette attól, hogy válaszolnia kelljen, mert éppen kérdést intézett Greinsberghez.
Norbertben fel sem merült, hogy Magdaléna esetleg ellenszenvesnek találja, ennél sokkal önteltebb volt. Tudta, hogy jóképű és remek partinak számít. Cseppet sem zavarta, hogy jogtalanul bitorolja valakinek a helyét. A lány tartózkodása csak tovább fokozta a vágyát, valósággal felkorbácsolta az érzékeit.
Az ebédnél jócskán kortyolgatott a tüzes borból, és megfogadta, hogy Magdaléna addig nem hagyja el Lindenhofot, amíg a karjában nem tarthatja és meg nem csókolja. Elege volt már a csökönyösségéből.
Nem sokkal ebéd után elszántan odalépett a lányhoz.
- Meg szeretném mutatni a számításba jöhető szobákat. Kérem, mondja meg, mit szeretne változtatni a berendezésen - mondta, miközben kéjsóvár pillantást vetett Magdalenára.
A lány segélykérően az édesanyjához fordult.
- Ugye, velünk tartasz, mama?
Az őrnagyné elkapta Norbert pillantását, és rögtön megértette, hogy végre szeretne kettesben maradni a menyasszonyával.
- Mindjárt utánatok megyek, gyermekem, de most nagyon jól ülök itt. Azt hiszem, kicsit a fejembe szállt ez a nehéz bor - mentegetőzött, és mosolyogva összekacsintott Norberttel.
Az őrnagy és a fiai ugyancsak nem mutattak hajlandóságot, hogy a jegyespárral tartsanak. Finom szivarral a kezükben jólesően elpihentek a kávé mellett a remek ebéd után.
Senki nem sietett Magdaléna segítségére, de Greinsberg amúgy sem hagyott nekik időt. Karon fogta a lányt, és elvezette. Szenvedélyesen magához szorította,

és forró vallomásokat suttogott a fülébe. Ez volt az első alkalom, hogy kettesben maradtak.
Norbert biztosra vette, hogy az őrnagyné nem megy egyhamar utánuk. Miközben ő minden igyekezetével azon volt, hogy kihasználja a ritka alkalmat, Magdaléna torkát összeszorította a félelem. Alig tudott egypár közömbös szót kinyögni.
Ismét beléptek egy szobába.
- Ez lesz a hálószobánk, Magdaléna. Remélem, tetszeni fog - mondta Norbert fojtott hangon, és szemével szinte felfalta a lányt.
Magdaléna hirtelenjében azt sem tudta, mit mondjon.
Zavarában olyan bájos volt, hogy a férfi a maradék önuralmát is elveszítette. Hirtelen mozdulattal magához ragadta és a karjába zárta a lányt.
- Galambocskám, meddig gyötörsz még ezzel a rátartisággal? Szeretlek, az enyém vagy, és nem látom be, mire ez a húzódozás? Addig nem eresztlek, amíg nem csókoltam meg azt az édes, csábító ajkadat.
Szenvedélyes szavai után a lány ajkára akarta szorítani a száját. Magdaléna a rémülettől szinte magánkívül volt.
Amikor azonban megérezte a férfi borgőzös leheletét, és meglátta a szemében fellobbanó vad, érzéki vágyat, az iszonyattól elveszítette a fejét. Leküzdhetetlen undor fogta el, és ebben a pillanatban végérvényesen világossá vált számára, hogy soha nem tudna ezzel az emberrel élni. Elhúzódott tőle, és megpróbált kibújni az öleléséből.
- Engedjen el! - kiabálta.
Norbert azonban még szorosabban magához ölelte hajlékony, fiatal testét.
- Nem, galambocskám, nem szabadulsz ilyen könnyen!
Elég régen várok erre a pillanatra, talán túlságosan is régen. Elegem van abból, hogy az epekedő szerelmest játsszam. Addig nem engedlek el, amíg nem engedelmeskedsz. A csókjaim majd feloldják a gátlásaidat. Gyere, érezni akarom érzéki, piros ajkaidat. Megőrülök a vágytól! - suttogta elfúló hangon a kétségbeesetten tiltakozó lány fülébe.
Magdaléna körül megszűnt létezni a világ. Csak annyit tudott, hogy undorodik ettől a felgerjedt férfitól. Szinte égette az érintése, és rosszullét kerülgette. Hirtelen kiegyenesedett, és minden erejét összeszedte, hogy kiszabaduljon a szorításából. Miután ez nem sikerült, felemelte szabadon maradt kezét, és teljes erőből pofon vágta,
Greinsberg egy pillanatra elbizonytalanodott és visszahőkölt. Erre azért nem számított. Mire magához tért, Magdaléna kiszakította magát a karjai közül, és kirohant a szobából. Végigfutott a hosszú folyosón, majd le a lépcsőn.
Az előcsarnokban csaknem feldöntötte az öreg Johannt, aztán kiviharzott a házból. Mint akit kergetnek, úgy rohant át a parkon, egyenesen be az erdőbe. Amikor már úgy érezte, biztonságos távolságra került a borzalmaktól, etíndult Krumpendorf felé.

Maria Hartau az udvarház nappalijában álldogált az ablaknál, amikor megpillantotta a fák közül előbukkanó fehér ruhás lányalakot. Döbbenten látta, hogy Magdaléna a hideg ellenére kabát nélkül rohan a ház felé.
Azonnal sarkon fordult, és eléje szaladt. A tágas előcsarnokban a lány keserves zokogással Maria néni karjába vetette magát.
- Könyörgök, ments meg! Segíts rajtam, annyira félek tőle! Képtelen vagyok hozzámenni.
Magdaléna a megrázkódtatástól félájultan összecsuklott a nagynénje karjai között. Az asszony megrendülten betámogatta a nappaliba a felindult lányt. Óvatosan leültette egy fotelba, majd kölnivel bedörzsölte a homlokát, és itatott vele egy korty bort Magdaléna rettegése lassanként feloldódott, és megkönnyebbült sírásban tört ki.
Maria Hartau hagyta, hadd sírja ki magát, csak időnként simogatta meg csitítólag a haját. Később odahúzott mellé egy karosszéket, majd leült, és megfogta a kezét.
- Jól van, gyermekem, most már próbálj megnyugodni, és mesélj el mindent az elejétől a végéig! Ha olyasvalami bánt, amiben a segítségedre lehetek, akkor tudod, hogy számíthatsz rám.
- Képtelen vagyok feleségül menni Hans Raveneekhez. Már az első pillanattól fogva éreztem, de bíztam benne, hogy sikerül magamon erőt vermem, hiszen a beleegyezésemet adtam. Mindent elkövettem, hogy leküzdjem az ellenszenvemet, de hiába. Most már tudom, hogy inkább meghalok, de nem leszek az övé... Ha nem segítesz, akkor nincs más választásom.
Maria Hartau jóságosan elmosolyodott, és megsimogatta Magdaléna haját.
- Azért nem kell mindjárt a legrosszabbra gondolni.
- Komolyan gondoltam, amit mondtam. Bármennyire félek is a haláltól, inkább mégis azt választanám, mint hogy Raveneck oltár elé vezessen. Azt hittem, könnyebben viselem majd ezt az egészet. A fiatalkori képe nagyon tetszett, és sok szépet, jót hallottam róla az édesanyjától. Szinte már csábítónak tűnt a gondolat, hogy a felesége leszek. Amikor először megláttam, úgy éreztem, nem ugyanaz a férfi áll előttem. Rögtön tudtam, hogy egy világ választ el bennünket. Napról napra nehezebb lett a szívem, ha arra gondoltam, hogy hozzá kell mennem. Minél inkább észrevettem, hogy kívánatosnak talál, annál jobban iszonyodtam tőle.
Ezután felháborodottan elmesélte, mi történt aznap Lindenhofban.
- Nem volt más megoldás, Maria néni! - Zokogva térd-re rogyott, és az idős hölgy ölébe temette az arcát.
- Drága kicsi Magdaléna, éreztem én, hogy ez lesz a vége. Tanúja voltam, hogy hősiesen küzdöttél az érzéseid ellen. Azt nem sejtettem, hogy ilyen mély ellenszenvvel viseltetsz Hans Raveneck iránt, bár be kell vallanom, nekem is nagy csalódást okozott. Minden bizonnyal teljesen megváltozott fiatalkora óta mind külsőleg, mind belsőleg. Rettenetesen sajnálom, hogy így alakult, de addig nem segíthettem, amíg magadtól nem jutottál erre az elhatározásra. Most

azonban már úgy érzem, jogom van közbeavatkozni. Maria Hartau még senkit sem hagyott cserben, ha módjában állt segíteni. Légy nyugodt, kicsi Magdaléna, majd én kézbe veszem az ügyet. Áldozatot akartál hozni a családodért, és meg is tetted, ami tőled telt. Senki sem kényszeríthet arra, hogy belemenj ebbe a házasságba, efelől légy egészen nyugodt! Gyere, állj fel, és próbálj megnyugodni! Hadd gondolkozzam néhány percig, hogy most mit tegyünk. - Gyengéden felsegítette a még mindig reszkető lányt.
Magdaléna hálásan csókolgatta a kezét, és ráemelte könyörgő tekintetét. Maria Hartau töprengve fel-alá járkált a szobában, majd egyszer csak megállt a lány előtt.
- Egy dolog biztos. Soha többé nem találkozhatsz Hans Raveneckkel.
Magdaléna megborzongott a férfi nevének az említésére.
- Ó, nem, azt nem!
- A történtek után, gondolom, a szüleidtől is tartasz kissé.
- Jaj, Maria néni, mi lesz ebből?
- Te csak légy nyugodt, én már mindent kiterveltem. Be tudsz jutni a szüleid távollétében a lakásotokba?
- Persze, mindig nálam van a lakáskulcsom.
- Jól van. Vállalod, hogy a továbbiakban feltétel nélkül engedelmeskedsz nekem?
- Hát persze, Maria néni, ha megszabadítasz ettől a nyomasztó kötelezettségtől.
- Ez a célom.
- De mi lesz a szüleimmel és a fivéreimmel? Megint bajba kerülnek, és ezúttal miattam.
- Légy nyugodt, gondoskodni fogok róla, hogy ez ne történhessék meg.
- Biztosan nagyon mérgesek lesznek rám.
- Nem baj, majd kiengeszteled őket.
- De hogyan, Maria néni? A szüleim soha nem fogják megérteni, amit tettem. Biztos vagyok benne, hogy a mama továbbra is megpróbál majd győzködni.
- Attól félsz, hogy esetleg elgyengülsz, és engedsz a rábeszélésének?
- Nem, dehogy. Inkább a halál! De a mama olyan...olyan...
- Ne folytasd, tudom! A gondok felőrölték és szűk látókörűvé tették. Épen ezért egy időre el kell innen tünnöd a közelükből.
- Tűnjek el?
- Csak addig, amíg én szépen elsimítom a dolgokat. Van elég bátorságod, hogy egyedül vállalkozz egy hosszabb utazásra?
- Ha muszáj, akkor feltétlenül.
- Nos, rendben van, akkor most elmegyünk hozzátok.
Gyorsan összepakolod a legszükségesebb holmikat, és azután rögtön elutazol, még mielőtt a szüleid hazaérnének.
- De hová?
- Obergriesbachba. A jó öreg Burgel rendben tartja a házat. A hegyvidék magánya majd rendbe hozza az idegeidet, és egykettőre kihevered a

megrázkódtatást. Közben én igyekszem itt rendbe hozni a dolgokat, és megbékítem a szüleidet, ezt megígérem.
Magdaléna felpattant, és nagynénje nyakába borult.
- Mi is lenne velem nélküled, Maria néni?
- Nem kell mindjárt sötéten látni a dolgokat. Meglátod, hamarosan megnyugszol, és az egészséged sem sínyli meg, ami történt.
- Ugye, nem kényszeríthetnek a szüleim, hogy beváltsam az ígéretemet?
- Időközben nagykorú lettél, így többé már semmire sem kényszeríthetnek.
- Hans Raveneck sem?
- Senki sem kötelezhet erre a házasságra. Emiatt ne aggódj! De most siessünk, hogy megelőzzük a szüléidet! Elutazol Bajorországba, és a tavasz majd elűzi a szívedből a félelmet. Magam foglak hazahozni, ha minden rendbe jött. Legalább viszontláthatom a szívemnek oly kedves vidéket.

Maria Hartau előállíttatta az autót, majd tanulmányozni kezdte a menetrendet, s közben elégedetten bólogatott.
Bebugyolálta a lányt egy jó meleg kendőbe, és maga is összekészülődött az útra. Az inasa lelkére kötötte, senkinek ne árulja el, hogy von Schlettau kisasszony Krumpendorfban járt.
- Ha valaki keresne, mondja azt, hogy egyedül utaztam el. Apró tréfáról van szó. Tehát egy szót se senkinek!
- Fél órád van, hogy összecsomagold a bőröndödet, Magdaléna, különben nem éred el a vonatot. El tudsz készülni ennyi idő alatt? - kérdezte Maria néni.
- Hát persze. A bőröndöm ott áll a szobában a ruhásszekrény mellett, csak gyorsan bedobálom a legszükségesebb holmikat.
A lány lázas sietséggel összecsomagolt, majd belebújt szürke kosztümjébe, feltett egy csinos, egyszerű kis kalapot, és már készen is állt az útra. Nagynénje elégedetten bólintott.
- Nagyon jól festesz, mint mindig. Egyszerű vagy, mégis elegáns. Nem szívesen engedlek el egyedül, de nem tehetünk másként.
Útközben Maria néni pontosan elmagyarázta Magdalénának, mit kell tennie. A pályaudvaron megvásárolta a jegyét, és megérdeklődte, hogy van-e még hely a hálókocsiban a müncheni vonatra. Szerencsére valaki nem sokkal korábban visszaváltott egy helyjegyet.
- Stuttgartban át kell szállnod. Holnap reggel nyolc óra körül érkezel Münchenbe. Átviteted a poggyászodat a starnbergi pályaudvarra, és fél óra múlva továbbindulsz Obergriesbachba. Mindjárt táviratozom Burgelnek, hogy mindent készítsen elő az érkezésedre. Itt a jegy meg a hálókocsijegyed, ebben az erszényben pedig találsz elegendő pénzt. Fel a fejjel, majd én elsimítom a dolgokat! Mihelyt minden elrendeződött, írok. Remélem, néhány hét múlva érted mehetek és hazahozhatlak. Itt a vonatod. Isten óvjon, kicsi Magdaléna, szerencsés utat! Azonnal táviratozz, ha megérkeztél! Kicsit aggódom, amiért egyedül kell utaznod.

- Ne félts engem, Maria néni! Tudok vigyázni magamra. Szívből köszönöm, amit értem tettél.
Maria asszony mosolyogva bólintott, aztán segített a lánynak a beszállásnál. A vonat rövidesen elindult. Magdaléna könnyes szemmel integetett, míg a nagynénje el nem tűnt a szeme elől.

***

Miután a valódi Hans Raveneck megérkezett Berlinbe, az első dolga az volt, hogy jelentkezzék a konszern központjában, és bemutassa Mr. Stenhove ajánlólevelét. Roppant előzékenyen fogadták, és közölték vele, hogy jelenleg valamennyi kirendeltségüknél be van töltve az osztályvezetői poszt. Münchenben azonban hamarosan alapítanak egy újat, és az talán éppen megfelelő lenne a számára.
A müncheni kirendeltség megnyitását a nyár végére tervezték. Már kibérelték a szükséges helyiségeket, így Hans Raveneck június elején akár meg is kezdheti az előmunkálatok irányítását. A hátralévő időre szabadságot adtak neki, és azt tanácsolták, hogy pihenje ki magát, ugyanis a munka eleinte meglehetősen fárasztó lesz, és nem marad sok szabad ideje.
A fiatalember úgy döntött, hogy a bajor hegyekben tölti a szabadságát. Édesanyja halálhíre nagyon megrázta, és újra mély depresszióba esett. Egy csendes kis hegyi faluban akart pihenni, mielőtt Münchenben elkezdené a munkát.
Úgy tervezte, hogy húsvétvasárnap indul el. Megvette a hálókocsijegyét az este hétórás vonatra. Stuttgartban át kellett szállnia. A pályaudvaron egy fiatal hölgyre lett figyelmes, aki tanácstalanul álldogált, és többször is megpróbált hordárt szerezni, azok azonban meg sem hallották gyámoltalan szólongatását. Közben csaknem elsodorta a tömeg, és szemmel láthatóan nem tudta, mit tegyen.
Hans Raveneck megállt, és figyelni kezdte. Volt benne valami, ami első pillantásra lenyűgözte. Nem tudta eldönteni, vajon a szépsége-e vagy a gyámoltalansága, esetleg mindkettő, mindenesetre azonnal a segítségére sietett. A lány már a sírással küszködött a lökdösődő tömegben, amikor hozzálépett, és megemelte a kalapját.
- Bocsásson meg, hogy csak így megszólítom. Láttam, hogy hordárt akart hívni, és szeretném felajánlani a segítségemet. Miben lehetek a szolgálatára?
Magdaléna ijedten felpillantott a fiatal férfira. Napbarnított arcának láttán különös érzés kerítette hatalmába. Mintha már látta volna valahol ezt az arcot, mintha egy ismerősre emlékeztette volna, akiben megbízhat. Határozottan jó benyomást tett rá lovagias fellépése, amelyben nyoma sem volt tolakodásnak.
- Csak azt szerettem volna megkérdezni, honnan indul a müncheni vonat - válaszolta rövid habozás után. - Megérdeklődné nekem? A bőröndömet majd én viszem, mert úgy látom, nincs szabad hordár.

- Én is azzal a vonattal utazom. Csatlakozzon hozzám, úgy biztosan nem téved el. A kofferjét pedig rögtön elszállíttatom az enyémmel együtt. - Határozott hangon leszólított egy hordárt, és utasította, hogy vigye a bőröndöket a megadott vonathoz.
- Melyik kocsiba szól a helyjegye, nagyságos kisasszony?
A lánynak előbb meg kellett néznie a jegyét.
- A hetesbe - válaszolta.
A férfi elmosolyodott.
- Ezek szerint ugyanabban a kocsiban is utazunk. - Most már pontosan meg tudta mondani a hordárnak, hová vigye a bőröndöket. - Megkérhetem, hogy tartson velem?
Magdaléna elindult a férfi oldalán, mintha ez lenne a világ legtermészetesebb dolga. Szótlanul lépkedett mellette a csarnokon át a müncheni vonathoz.
- Ha elárulja, hová szól a helyjegye, elkísérem, és szólok a hordárnak, hogy vigye oda a poggyászát – ajánlkozott a fiatalember.
Magdaléna a jegyére pillantott, és megmondta a számát, mire a férfi rokonszenves, markáns vonalú arcán ismét halvány mosoly jelent meg.
- Micsoda véletlen! Szomszédok leszünk, nagyságos kisasszony. Ha bármiben a segítségére lehetek, örömmel állok a rendelkezésére.
- Köszönöm, uram, de remélem, a továbbiakban már nem kell fárasztanom.
- Igazán nem volt fáradság.
Elkalauzolta a lányt a helyére, aztán megemelte a kalapját, és leszállt, hogy odaintse a hordárt. Egy pillantással ellenőrizte, hogy Magdaléna bőröndje megérkezett-e, majd elindult, hogy megkeresse a saját helyét.
A lány megkönnyebbülten lerogyott az ülésre. Nem sokat utazott életében, egyedül pedig még sohasem. Lehunyta a szemét, és megpróbálta végiggondolni az elmúlt órák eseményeit, de minduntalan az ismeretlen férfi napbarnított arcát látta maga előtt. Ismét az volt az érzése, hogy már találkozott valahol ezzel a jóságos, nyílt tekintettel, de változatlanul nem tudta eldönteni, kire is emlékezteti.
Nem sokáig maradt egyedül. Hamarosan megérkezett a fülketársa, egy idős hölgy. Üdvözlésül némán biccentett, majd helyet foglalt Magdaléna mellett. Nemsokára jött a kalauz, és megkérdezte, hogy elkészítse-e már az ágyakat.
Magdaléna kérdőn az idős hölgyre pillantott.
- Ahogy ön óhajtja, nagyságos asszonyom.
A hölgy elmosolyodott.
- Ha nincs ellene kifogása, várhatnánk még vele. Nagyon szűk a hely, ha le vannak engedve az ágyak. így sokkal kényelmesebben ülünk. Megtenné, hogy a felső ágyat választja? Én már nehezen mászom fel olyan magasra.
- Hát persze, Nekem teljesen mindegy, melyiken alszom.
A lány még sohasem utazott hálókocsiban, így minden újdonság volt számára. Elpirult, amikor észrevette, hogy lovagja néhányszor elsétál a fülke előtt, és

feltűnés nélkül bekukkant, mintha meg akarna győződni róla, hogy nincs-e szükség a segítségére.
Az idős hölgy hideg vacsorát hozatott a kalauzzal. Egyszeriben Magdaléna is éhesnek érezte magát.
- Kaphatnék én is egy ilyet? - kérdezte a kalauztól.
Hamarosan az ő vacsorája is megérkezett, amelyet az átélt izgalmak ellenére jó étvággyal fogyasztott el. Különösnek találta, hogy amióta az ismeretlen férfi lovagiasan a pártfogásába vette, derűs nyugalom lett rajta úrrá. Volt benne valami, ami jótékonyan hatott felborzolt idegeire. Azt azonban nem tudta megmagyarázni magának, miért viseltetik feltétlen bizalommal az idegen férfi iránt.

Később, amikor már az ágyában feküdt, de nem jött álom a szemére, azon töprengett, mi lehet most odahaza.
Mit gondolhatnak a szülei és a fivérei? Gondterhelten felsóhajtott. Maria néni volt az egyetlen reménye. Kedvesen kezébe vette a sorsát, és megígérte, hogy mindent rendbe hoz. Arról persze fogalma sem volt, hogyan teszi, de bízott nagynénje ígéretében.
Képtelen volt megérteni, hogyan változhatott meg Hans Raveneck ennyire a hátrányára. A képen, amelyet az édesanyja mutatott neki, rokonszenvesnek látszott, és a szemei...
Hirtelen felült az ágyában, és döbbenten maga elé meredt. Most már tudta, miért találta olyan bizalomgerjesztőnek az ismeretlen férfi arcát. Hiszen szakasztott mása a fiatal Hans Ravenecknek! Egy darabig némán üldögélt, és a rejtély megoldását kereste. Lindenhof mostani ura cseppet sem hasonlít fiatalkori önmagához, ez az idegen férfi azonban, akit a véletlen az útjába sodort, annál inkább. Olyannyira, hogy még a fényképet is eszébe juttatta! Hát nem különös?
Visszafeküdt, és megpróbált elaludni, de nyugtalan álmai minduntalan felébresztették. Mi lesz vele, hogyan alakul majd a jövője? Biztos volt benne, hogy a családja nem érti meg, amit tett. Veszélybe sodorta apja és a fivérei terveit, de nem tehetett másként. Nagy nehezen újra elaludt, és a megmentőjéről álmodott. A karjában vitte át egy vad folyón, és közben jóságosan mosolygott rá. Szívet melengető volt a mosolya.

A kalauz kopogása riasztotta fel álmából. Jelezte, hogy ideje felkelniük.
Reggeli után Magdaléna kiment a folyosóra. A szomszéd fülke ajtaja előtt megpillantotta az idegent. A férfi üdvözlésül meghajolt, és szürke szeme felragyogott. A lány viszonozta az üdvözlését. Az ismeretlen észrevette, hogy
közben elpirult. Azt persze nem sejthette, hogy Magdalénának az álma jutott eszébe, attól jött zavarba. Ez azonban cseppet sem csökkentette, inkább növelte Hans Raveneck érdeklődését a lány iránt.

Mozgalmas életében nem sok ideje jutott a nőkre. Eddig még egy sem akadt közöttük, aki mélyebb benyomást tett volna rá. Ennek a fiatal lánynak a félénk gyámoltalansága azonban megérintette, csinos arca pedig egészen elbűvölte.
Szívesen kihasználta volna az alkalmat, hogy elmélyítse a futó ismeretséget, de a világért sem akart tolakodónak látszani. Azon töprengett, hogyan tudhatná meg a fiatal hölgynek legalább a nevét.
A vonat befutott Münchenbe, és az utasok nagy része sietősen kiszállt. Hans Raveneck Magdaléna közelében maradt, még mindig az alkalomra várva, hogy újra megszólíthassa. Közben hallotta, hogy a lány megérdeklődte az idős hölgytől, merre találja a starnbergi pályaudvart. Útitársa sajnálkozva azt felelte, hogy nem tudja. A szerencse ismét a fiatalember segítségére sietett. Az asszony hozzá fordult segítségért.
- Megengedi, hogy elkísérjem, méltóságos asszonyom? Magam is oda tartok - felelte készségesen.
- Ó, nem én készülök oda, hanem az ifjú hölgy. Segítene neki, uram?
Hans Raveneck szolgálatkészen meghajolt Magdaléna előtt. Nem árulta el, hogy előző este már volt szerencséje felajánlani a szolgálatait.
- Ne vegye sértésnek, nagyságos kisasszony, de úgy látom, nem szokott egyedül utazni - mondta, miután kettesben maradtak. - Engedje meg, hogy a továbbiakban felajánljam a segítségemet és a védelmemet. Szabadna tudnom az úticélját?
- Obergriesbachba utazom - felelte a lány félénken, de bizakodóan.
- Ez aztán a szerencsés véletlen! Én is Obergriesbachba tartok. Ha megengedi, elkísérném odáig.
Arról persze mélyen hallgatott, hogy úticélját ebben a pillanatban találta kj. A mélybarna szempár sugallatára választotta Obergriesbachot, ezt a számára teljesen ismeretlen nevű helyet.
Magdaléna nem válaszolt. Néma hálával fogadta a férfi segítőkészségét. Hans elkísérte a starnbergi pályaudvarra.
Nem sokan utaztak a bajor hegyi gyógyüdülőbe. A hordár kérdés nélkül mindkettejük bőröndjeit abba a fülkébe vitte, ahol Magdaléna már helyet foglalt. Hans Raveneck még a folyosón álldogált.
- Nem bánja, nagyságos kisasszony, ha egy fülkében utazunk? A hordár már az én bőröndömet is felrakta a csomagtartóra.
- Miért bánnám, hisz olyan kedvesen a segítségemre sietett.
A fiatalember Magdalénával szemközt, az ablak mellé ült, és elmélyülten tanulmányozni kezdte a menetrendet. A lány szívdobogva leste, lesznek-e még útitársaik, de senki nem jött.
Amikor a vonat elindult, nyugtalanul a férfira pillantott.
Hans még mindig a menetrenddel volt elfoglalva, így nyugodtan szemügyre vehette az arcát. Minél tovább nézte, annál ismerősebbnek találta. Feltűnt neki, hogy éppolyan szigorúan szorítja össze finom vonású ajkait, mint Hans Raveneck a fiatalkori képén. Hans Raveneck szájából vajon miért tűnt el minden

finomság? Egészen közönséges a szája, de talán csak a szakáll teszi. Útitársa nem viselt szakállt, a szemei viszont... A lány összerezzent, amikor a fiatalember valami miatt összeráncolta a homlokát. Nem, ez nem lehet igaz...
Magdalénának a szája is tátva maradt az elképedéstől.
Az idegennek még a szemöldöke is szakasztott olyan, mint Hans Ravenecknek a fényképen! Keskeny, egyenes vonalban húzódik a szemöldökétől az orráig, ahol éles szöget formáz, ha a homlokát ráncolja.
A lányt szinte letaglózta ez a hasonlóság. Hans Raveneck felpillantott, és észrevette, hogy Magdaléna őt tanulmányozza. A lány zavartan az ablak felé fordult.
A férfi szívesen kezdeményezett volna társalgást, de nem akarta zavarba hozni Magdalénát. Minden félénksége és gyámoltalansága ellenére tiszteletet parancsolóan úrihölgy volt, és ez visszatartotta.
A lány az elfutó tájban gyönyörködött, pillantása csak néha tévedt az útitársára. Ha találkozott a tekintetük, úgy érezte, hogy már évek óta ismerik egymást.
Már közel jártak Obergriesbachhoz, amikor Magdaléna egy levelezőlapot vett elő kézitáskájából. A nagynénjének akart írni néhány sort, hogy majd rögtön a pályaudvaron bedobhassa a postaládába.

"Drága Maria néni!
Szerencsésen megérkeztem, és izgatottan várom a híreket otthonról. Remélem, minden rendben ment. Szívből jövő hálával gondolok rád. Mihelyt megérkeztem a házadba, bővebben is írok. Szívélyes üdvözlettel:
Magdaléna"

Megcímezte a levelezőlapot, majd rácsavarta a kupakot a töltőtollára. Ebben a pillanatban a huzat felkapta a lapot, és lesodorta a fülke padlójára. Hans Raveneck szolgálatkészen lehajolt, hogy felvegye, és közben akaratlanul is elolvasta a címzést: Krumpendorf.
Egy pillanatig habozott, majd kérdőn Magdalenára pillantott.
- Nagyságos kisasszony, igazán nem akarok kíváncsiskodni, de óhatatlanul megláttam, hogy Krumpendorfba címezte a lapot. Megkérdezhetem, hogy arról a krumpendorfi birtokról van-e szó, amely egy bizonyos von Schlettau úr tulajdona?
A lány meglepetten ráemelte a tekintetét.
- Karl von Schlettaué volt, de ő már sajnos meghalt.
- Meghalt? - kérdezte a férfi szomorúan.
- Talán ismerte von Schlettau urat? - Magdaléna nem tudta magába fojtani a kérdést.
- Valamikor régen igen. Ezek szerint Krumpendorf idegen kezekbe került?
- Nem, a családban maradt. A nagybátyám a nagynénémet, Hartau főerdésznét, aki született von Schlettau lány, tette meg Krumpendorf örökösévé.

A férfi szeme felragyogott. Nem kellett többé attól félnie, hogy elveszítheti a lányt. Már volt egy támpontja, ahol megtudhatja a címét.
- Talán maga is krumpendorfi? - kérdezte.
- Igen, ott születtem. Az édesapám és Karl von Schlettau unokatestvérek.
A férfi nagyot sóhajtott. Arra gondolt, hogy talán elhunyt édesanyja felől is érdeklődhetne.
- Különös véletlen, ugyanis én is Krumpendorfban születtem. Maga még biztosan kislány volt, amikor elhagytam a szülővárosomat. Ezek szerint földik vagyunk.
Ebben a pillanatban befutottak az obergriesbachi állomásra. Igyekezniük kellett a kiszállással, mert a vonat mindössze két percre állt meg. Rajtuk kívül csak néhány parasztember szállt le.
Magdaléna egy idősebb asszonyra lett figyelmes, aki virágmintás ruhában, barsonypruszlikban és zöld kötényben tétován elindult feléje.
- Maga von Schlettau kisasszony?
A lány mosolyogva bólintott.
- Maga pedig nyilván Burgel, Hartau főerdészné házvezetőnője.
- Eltalálta, kisasszonykám! Ezek szerint minden a legnagyobb rendben ment. Isten hozta, kisasszony, legyen üdvözölve minálunk! A házban minden készen áll a fogadására. A főerdészné asszony táviratban mindenről rendelkezett.
- Milyen kedves Maria nénitől!

Hans Ravenecknek legnagyobb bánatára nem maradt más választása, mint hogy udvarias meghajlással elbúcsúzzék. Sok mindent szeretett volna még kérdezni, de belátta, hogy nem alkalmatlankodhat tovább. A csomagját az állomáson hagyta, majd vendégfogadó után érdeklődött. Elmagyarázták neki az utat a Bajor Koronához, a környék egyetlen fogadójához.
Habozás nélkül elindult a megadott irányba. Csodálatos panoráma tárult a szeme elé. Cseppet sem bánta, hogy a véletlen erre a gyönyörű hegyvidékre vetette.
A Bajor Koronához címzett fogadóban barátságosan fogadták. A takaros, tiszta épület szép, rendezett udvar közepén állt. A fogadós azonnal intézkedett, hogy hozzák el a vendég poggyászát, aztán megérdeklődte, hosszabb ideig szándékozik-e maradni.
- Valószínűleg néhány hétig - felelte Hans Raveneck. A fogadós biztosította, mindent elkövet, hogy jól érezze magát. Elmondta, ha az uraság túrázni szeretne a hegyekben, a vendéglőjében mindig talál szakértő vezetőt.
Hans Raveneck a fogadó bejáratánál a tulajdonossal társalgott, amikor egyszer csak megpillantotta fiatal útitársnőjét, aki Burgellel haladt el előttük. A férfi néma meghajlással üdvözölte Magdalénát.
- Nocsak, micsoda takaros látogatót kapott az öreg Burgel! -jegyezte meg a fogadós huncut mosollyal az ajkán.
- Ki az a Burgel, gazda úr? - kérdezte Hans Raveneck.

- Inkább azt a fiatal fehérnépet nézze, uram! Azon több néznivaló akad, mint Burgelen. Ő a főerdésznénk házvezetőnője.
- Hartau főerdésznéé?
- Igen. Ott lakik szemben a dombon, abban a kis házikóban. Most azonban Észak-Németországba utazott, ugyanis örökölt. Állítólag néhány hét múlva itthon lesz.
Hans Raveneck a domb felé pillantott. Szóval abban a barátságos házikóban szállt meg elragadó útitársnője. Bizonyára ideküldte a nagynénje, hogy a dolgok után nézzen, amíg ő nincs itthon.
A fiatalember biztos volt benne, hogy nem utoljára találkozott és beszélt az ifjú hölggyel. Eltökélte magában, mihelyt alkalom kínálkozik, szerét ejti, hogy újra láthassa. Mindenképpen meg akarta tudni, hogy ismerte-e az édesanyját. A szülővárosa aprócska település, és Raveneck ezredes felesége közismert személyiség volt. Szívből remélte, hogy sikerül megtudnia valami közelebbit a haláláról, s talán a nagybátyjáról, Georg Raveneckről és Alfrédről is hall. Egyszer úgyis haza kell látogatnia, hogy utánanézzen a dolgainak, és nem árt, ha előtte tájékozódik.
Követte a tulajdonost a fogadóba, aki egy csinos, barátságos szobába vezette. Az ablakokból pompás kilátás nyílt a környező hegyekre. Később a földszinti vendéglőben jóízűen elfogyasztotta a kitűnő ebédet. A fogadós megkérdezte, elégedett-e a szobával. Hans nem győzte dicsérni, főleg a kilátást. A házigazda elégedetten mosolygott.
- Sokan maradtak hosszabb ideig Obergriesbachban a kilátás miatt, mint eredetileg tervezték. Előkelő vendégek is szálltak már meg a Bajor Koronában. Mindannyian beírtak ebbe a kis könyvecskébe. Nézze csak meg az úr! Ha megkérhetem, ön is szíveskedjék írni pár sort.
Előhozta a vendégkönyvet, és büszkén letette Hans elé.
A fiatalember, hogy meg ne sértse, belelapozott. Amikor az utolsó oldalhoz ért, meghökkent, és elkerekedett a szeme. Könnyei fátyolán át felderengett előtte az édesanyja neve. Szinte maga előtt látta az ezredesné kicsiny, keskeny kezét, amint a betűket rója a papírra. Elérzékenyülten előrehajolt, és megcsókolta édesanyja keze nyomát.
- Drága anyám, hogy kerül a neved ebbe a könyvbe? - suttogta megrendülten, aztán nagy nehezen erőt vett magán, és odaintette a fogadóst.
- Ismerős névre bukkantam - mondta neki. - Mikor volt a vendége Raveneck ezredesné?
- Ó, az ezredesné! Roppant finom hölgy. Törékeny, mint egy kislány, csak a haja ősz és a szeme szomorú. Múlt nyáron szállt meg nálunk, és ugyanabban a szobában lakott, amelyikben most ön, uram. Mindössze egy napig volt a vendégünk, utána felköltözött a főerdésznéhez. Maria asszony fiatalkori barátnője volt, és véletlenül találkoztak a hegyekben. Ami azt illeti, meglehetősen rossz bőrben volt szegény. Sápadtnak, betegnek látszott, és gyászruhát viselt az ezredes úr miatt. Hála a főerdésznének, hamarosan rendbe

jött, legalábbis sokkal jobb színben volt, amikor elutazott. Burgel azt mondta, vissza akart térni ide, hogy a kis domboldali házban élje le hátralévő éveit a barátnőjével.
Nem sokkal azután értesültünk a haláráról, hogy hazautazott Észak-Németországba. Burgel azt mondta, megszakadt a szíve.
Hans Raveneck végighallgatta a beszámolót, de képtelen volt megszólalni. Néma biccentéssel jelezte a köszönetét a fogadósnak, aztán kilépett a szabadba, hogy elrejtse a felindultságát. Most döbbent csak rá, hogy nem csupán a véletlen vezérelte ide. Ifjú útitársnőjének bájos arca és szeretetre méltó gyámoltalansága az édesanyjára emlékeztette. Ott fenn, Hartau asszony takaros kis házában lakott, és most ott lakik ő is, akit egyetlen pillanatra sem tudott elfelejteni, amióta csak meglátta.
"Te vezérelted őt az utamba, mama? - tépelődött. – Ha az ifjú hölgy nagynénje a barátnőd volt, akkor bizonyára te is ismerted ezt az elbűvölő teremtést. Ugye, a te kezed van a dologban?"
Úgy érezte, képtelen kivárni, amíg viszontláthatja a lányt és megkérdezheti, ismerte-e az édesanyját. Talán még a nagybátyjáról, Georg Raveneckről is hallhat tőle híreket. A fia, Alfréd már biztosan kész férfi.
Honnan is sejthette volna, hogy már egyikük sincs az élők sorában?
Gondolataiba merülve sétálgatott. Lába szinte önkéntelenül a kaptató felé vitte, amelynek tetején Maria Hartau házikója állt.
A közelébe érve megtorpant, és a ragyogóan tiszta, virágos ablakokra szegezte a tekintetét. Az egyik mögött egy leányfejre lett figyelmes. Lehetett valami delejes a pillantásában, ugyanis Magdaléna felnézett, és találkozott a tekintetük. A férfi távolról üdvözölte, majd kelletlenül továbbindult. A lány néma biccentéssel fogadta a köszönését, aztán visszahúzódott az ablaktól.
Hans gondolatai szüntelenül Magdaléna és az édesanyja körül forogtak. Érezte, hogy valamilyen módon összetartoznak, titokzatos kapocs köti őket össze.
Szinte törvényszerű volt, hogy Magdaléna és Hans Raveneck naponta látták egymást. Minden alkalommal torkukban dobogott a szívük és felragyogott a szemük. A fiatalember egyszer a ház előtt elhaladva meghallotta, hogy az öreg Burgel kikiabál a kertbe a lánynak:
- Magdaléna kisasszony, tálalva van!
"Szóval Magdalénának hívják" - ismételgette Hans magában a nevet, és máskor oly szigorúan összeszorított szája gyengéd mosolyra húzódott. Most már legalább a nevén szólíthatja. Sajnos, még nem volt alkalma, hogy újra beszéljen vele, bár naponta látta. Ha Burgel nem volt vele, akkor a kertben tartózkodott, vagy a házban, az ablak mellett üldögélt.
Az ifjú Raveneck újra és újra csendes örömmel nyugtázta, hogy a lány elpirul, ha megpillantja, és mindig barátságosan fogadja az üdvözlését. Szívük napról napra jobban vágyakozott a másik után.

Egy hét telt el így. Magdaléna egyik reggel végre hosszú levelet kapott Maria nénitől. Éppen reggeliztek, amikor beállított a postás. A lány reszkető kézzel kibontotta és olvasni kezdte a levelet.

"Drága, kicsi Magdalenám!

Már biztosan nagyon nyugtalankodtál, de csak most jutottam hozzá, hogy részletesen beszámoljak mindenről, annyi volt itt a tennivaló. Nem akarom tovább csigázni a kíváncsiságodat: minden a legnagyobb rendben van, nem kell nyugtalankodnod."
A lány fellélegzett, és lehunyt szemmel hátrahajtotta a fejét. "Hála Istennek! - gondolta megkönnyebbülten. – Ha Maria néni azt írja, hogy minden rendben, akkor bizonyára úgy is van."

"Miután elutaztál, először is felkerestem Bern jogügyi tanácsost. Nagyon megörült nekem, meg kellett vele innom egy csésze teát. Közben elmeséltem neki, milyen szörnyű élményben volt részed Lindenhofban, valamint előadtam a menekülésed történetét, és a segítségét kértem. Megpróbáltam rávenni, hogy oldjon fel az ígéreted alól, mert semmi szín alatt nem lehetsz Hans Raveneck felesége. Ő figyelmesen végighallgatott, majd nyugodt hangon megjegyezte:
- Drága nagyságos asszonyom, a legteljesebb mértékben együtt érzek Magdaléna kisasszonnyal. Magunk közt szólva, Hans Raveneck nekem is mérhetetlenül ellenszenves. Fülembe jutott, hogy az életmódja, finoman szólva is kifogásolható. Meglehetősen eldurvult a nagyvilágban, pedig régebben állítólag illedelmes és szeretetre méltó fiú volt. Magdaléna kisasszony ugyan elesik a gazdag örökségtől, mégis csak gratulálni tudok neki ahhoz, hogy így döntött.
- Hogyan oldhatnánk fel az unokahúgomat a kötelezettsége alól? - kérdeztem. Azt felelte, mindent vissza kell fizetned, amit azzal a feltétellel kaptál, hogy teljesíted a végrendeletben foglaltakat. Ezután azt javasolta, azonnal menjünk át Lindenhofba, és próbáljuk meg jobb belátásra térítem Hans Ravenecket. Arra gondolt, ha megmutatjuk neki Georg Raveneck levelét, aki mindenképpen gondoskodni akart a jövődről, erkölcsi kötelességének érzi majd, hogy olyan megoldást találjon, amely mindkettőtök számára elfogadható.
- Bízom benne - folytatta a tanácsos -, hogy Hans Raveneck eltekint a Magdaléna kisasszonynak juttatott összeg visszafizetésétől. Ez a legkevesebb, amit megtehet. Az erkölcsi kötelesség mindenestre ezt diktálná, hiszen a nagybátyja világosan rögzítette levelében a szándékát, még ha ez jogilag nem is kötelezi.
Elindultunk hát Lindenhofba, ahol már javában állt a bál az eltűnésed miatt. Hans Raveneck tombolt a dühtől. Elmesélte a szüleidnek, hogy pofon vágtad, pedig ő csak meg akart csókolni, aztán se szó, se beszéd, elrohantál.

Apádék magukon kívül voltak. Édesanyád jajveszékelt, édesapád pedig mereven bámult kifelé az ablakon. Porig sújtva várták haza a fivéreidet, akik időközben a keresésedre indultak. Édesanyád közben csitítani igyekezett Hans Ravenecket. A félénkségeddel és a gátlásosságoddal próbálta magyarázni a viselkedésedet. Raveneck azt felelte, méltánytalannak találja ugyan, hogy feleségül vegyen egy nőt, aki arcul ütötte, de hajlandó megbocsátani, ha bűnbánóan visszatérsz hozzá.

Egyszerre értünk oda a fivéreiddel. Nyugodt hangon közöltem, hogy rémületedben és szégyenedben hozzám menekültél, és inkább a halált választod, mint hogy Hans Raveneck felesége légy.

Nagy vihart kavartak a szavaim, drága kicsi Magdaléna. Nekem is bőven kijutott a szemrehányásokból, amiért még támogatom is a »hóbortjaidat«. Közöltem velük, ígéretet tettem neked, hogy feloldalak a Hans Raveneckkel szembeni kötelezettséged alól, és nálam maradsz, amíg minden el nem rendeződik. Elmondtam, hogy nagyon aggódom az állapotod miatt, és úgy gondolom, feltétlenül meg kell kíméljünk a további izgalmaktól. Elmagyaráztam a szüleidnek, hogy áldozatot akartál hozni értük és a fivéreidért. Képtelen vagy azonban rá, ugyanis napról napra erősödött az ellenszenved Hans Raveneck iránt. Végül belátták, hogy nem kényszeríthetnek bele egy olyan házasságba, amelyben csak boldogtalan lennél. Egy darabig zavartan hallgattak, akárcsak a fivéreid.

Hans Raveneck azonban dühödt képpel ült közöttük. A szemei ijesztően villogtak, akár az űzött vadé. Láttam rajta, hogy nem sok jót várhatunk tőle. Magamban hálát adtam a sorsnak, hogy nem leszel ezé az emberé. Lerítt róla a romlottság.

Ekkor avatkozott közbe a mi jó öreg barátunk, a tanácsos. Raveneck kezébe adta a nagybátyja levelét. Megindító szónoklatot rögtönzött, amelynek az volt a lényege, hogy a szerelmet nem lehet erőszakkal kicsikarni. Arra kérte Ravenecket, hogy mentsen fel a kötelezettséged alól. Azt diktálná a lovagiasság, hogy egyezzen bele a jegyesség felbontásába, és bocsássa rendelkezésedre a téged ebben az esetben megillető családi ékszereket és nagybátyja készpénzvagyonának a felét.

Raveneck tenyérbe mászó mosollyal azt válaszolta, hogy ő változatlanul feleségül akar venni téged, és semmiről nem hajlandó lemondani a javadra. A tanácsos ismételten emlékeztette a levélre, és megpróbálta rábírni, hogy legalább annak a pénznek a visszafizetésétől tekintsen el, amelyet már megkaptál. A levélből ugyanis világosan kiderül, hogy Georg Raveneck arra az esetre is gondoskodni kívánt a jövődről, ha nem akarsz feleségül menni az unokaöccséhez.

- Kötelez engem ez a levél? Bármit is át kell adnom az örökségemből a törvény szerint? - kérdezte Raveneck.

- Törvényesen nem, de erkölcsileg annál inkább, amit remélhetőleg maga is belát - hangzott a tanácsos válasza, mire Raveneck durván felnevetett.

- Eszem ágában sincs! Az a nő vérig sértett, pofon vágott, és még elvárnák, hogy ostoba módon jótékonykodjak is vele?
Édesapád elvörösödött, a fivéreid pedig megvető pillantást vetettek Raveneckre. A tanácsos sajnálkozva vállat vont.
- Nem tartjuk ostobának. Mindössze annyit vártunk volna el, hogy jogosnak ismerje el, ami jogos, még ha a törvény nem is kötelezi rá - jegyezte meg a maga becsületes módján.
- Fütyülök rá, tanácsos úr!
Újra és újra hálát adtam az Istennek, Magdaléna, hogy nem leszel ennek az embernek a felesége. Legfőbb ideje volt, hogy közbeavatkozzam. A szüleid elé álltam, és nyugodt, de határozott hangon beszélni kezdtem.
- Miután Raveneck úr ékes bizonyítékát adta lovagias érzületének, talán megértitek, hogy Magdaléna vonakodásának nyomós oka volt. Előbb felismerte, mint mi, hogy semmi nem köti össze Hans Raveneckkel. Hogy ne nyugtalankodjatok a pénz visszafizetése miatt, közlöm veletek, megelőlegezem nektek ezt az összeget. Majd megadjátok, amikor tudjátok. Ha nem, az sem baj, hiszen Magdaléna lesz az általános örökösöm. Saját lányomként szeretem. Ha beleegyeztek, hogy magamhoz vegyem Krumpendorfba, ígérem, minden tekintetben gondoskodni fogok róla. Nem lesz ráutalva egy olyan férfira, aki nem méltó hozzá.
Ennyit a megnyugtatásodra, kicsi Magdaléna, hogy újra könnyű legyen a szíved, és gondtalanul örülhess az életnek. De most folytatom.
Hans Raveneck felpattant, és fenyegetően rám meredt.
- Kikérem magamnak, hogy bírálattal illessen, nagyságos asszonyom! - rivallt rám dühösen.
Én vállat vontam, majd nyugodt hangon folytattam:
- A viselkedése önmagáért beszél, ehhez nincs mit hozzátennem. Azt kell mondanom, szerencse, hogy szegény édesanyja nem élhette meg, hogy ilyennek lássa. Semmi keresnivalónk már itt, ezért távozunk.
Ezzel beültettem a kocsiba a még mindig teljesen elképedt szüléidet, és átvittem őket Krumpendorfba. A fivéreid és a tanácsos is velünk tartottak. Nálam aztán mindent nyugodtan megtanácskoztunk. A szüleid úgy-ahogy megvigasztalódtak, és a fivéreid is kifogástalanul viselkedtek. Nem győztek hálálkodni, amiért megmentettem a húgukat egy olyan áldozat meghozatalától, amelynek csak akkor döbbentek rá a nagyságára, amikor kezdték kiismerni Hans Ravenecket.

Húsvét másnapján az egész rokonság nálam ebédelt. Amikor kérdezősködni kezdtek utánad, édesapád elmesélte, hogy felbontottad az eljegyzésedet, mivel nem illetek össze, és néhány hét pihenésre elutaztál Obergriesbachba.
Szavait általános elképedés fogadta. Senki nem értette, hogyan voltál képes lemondani arról, hogy Lindenhof úrnője légy. Még Heinz Stagemann sem, aki itthon tölti a vakációt.

- Úgy látszik, Magdalénának elment a jobbik esze! - kiáltott fel. - Az embernek nem mindennap kínálják fel tálcán Lindenhofot. Mindemellett igazad van, Maria néni, ő valóban túlságosan értékes ahhoz, hogy ne a legjobb férjet kapja.
A többiek az ünnepi ebéd és a jó borok hatására hamar elfelejtkeztek a dologról. Kellemes volt a hangulat, még édesanyád is megfeledkezett a gondjairól. Később apád félrevont.
- Csodálatos asszony vagy, Maria! - mondta. - Nem is tudom, miként köszönjem meg, hogy hála neked, a lányom nem lesz miattam egy életre boldogtalan. Csak tegnap döbbentem rá, micsoda faragatlan fickó ez a Hans Raveneck. Még belegondolni is rossz, mi várt volna az én kicsi Magdalenámra! A napokban írok neki.
- Örülök, Ernst - feleltem -, hogy nem neheztelsz Magdalenára, és nem tartod tragédiának, ami történt.
- Kedves, jó Maria, a te nagylelkű közbeavatkozásod kímélt meg a tragédiától. Én sohasem tudtam volna előteremteni azt a pénzt.

Nos, kedves gyermekem, most már minden említésre méltó dologról beszámoltam. Ne is gondoljunk többé erre a bosszantó históriára! Fogadd meg a tanácsomat, maradj még néhány hétig a hegyekben, és pihend ki az átélt izgalmakat! A szüleid beleegyeztek, hogy visszatérted után ideköltözz hozzám Krumpendorfba. Egészen addig nálam maradsz, amíg férjhez nem mégy egy olyan férfihoz, akit igazán szeretsz.
Néhány hét múlva magam megyek érted, még egyszer nem engedlek egyedül utazni. Szüntelenül nyugtalankodtam, amíg meg nem kaptam a táviratodat.
Befejezésül hadd jegyezzem meg: csalódnom kellett volna benned, ha képes lettél volna egybekelni egy olyan férfival, akit nem szeretsz és tisztelsz.
Milliószor csókollak, kicsi Magdaléna, és várom mielőbbi válaszodat.

Maria néni"

A lány arcán könnyek peregtek végig. Megkönnyebbülten felsóhajtott, mintha súlyos kő esett volna le a szívéről. Hetek óta először érezte újra felszabadultnak magát. "Drága jó Maria néni, mi lett volna velem, ha te nem vagy?" - gondolta hálatelt szívvel.
Azonnal nekifogott, és hosszú köszönőlevelet írt. Később a szüleinek is papírra vetett néhány sort. Arra kérte őket, hogy ne nehezteljenek rá, és próbálják megérteni.

Néhány nappal később Magdaléna kirándulni indult a hegyekbe. A meleg tavaszi napsütés aranyló fénybe vonta a tájat. A lány mélyeket szippantott a friss, balzsamos levegőből. Könnyűnek és felszabadultnak érezte magát, rózsaszínben látta a világot, amelynek ebben az eldugott zugában, a Bajor

Koronában lakik az a fiatalember, aki mindig csillogó szemmel üdvözli, amikor találkoznak.
Könnyedén szökellve egy magaslatra ért, ahonnan pompás kilátás nyílt a tájra. Megpihent, és elragadtatással gyönyörködött az alant elterülő faluban. Messziről olyannak látszott, mint egy kis ékszerdoboz a csörgedező hegyi patak partján. A mélyebben fekvő területeket még hó borította, de a völgyben már bátortalanul kikandikáltak a földből a kikelet első zöld hírnökei. Feltartóztathatatlanul közeledett a tavasz, a természet türelmetlenül feszegette a tél bilincseit.
Magdaléna ábrándos tekintete minduntalan a fogadó irányába tévedt. Azon gondolkodott, vajon a lovagja a szobájában időzik-e, vagy esetleg őt is kicsalogatta a napsütés a szabadba? Bár az elmúlt napokban többször is látták egymást, egyetlen szót sem váltottak, pedig a férfi pillantása arról árulkodott, hogy szívesen elmélyítené az ismeretségüket. A lánynak is ez volt minden vágya, de hát mégsem kezdeményezhetett.
Azon töprengett, vajon mi hozhatta a fiatalembert Obergriesbachba, és meddig szándékozik maradni. Különösnek találta, hogy ugyanaz volt az úticéljuk, a szembetűnő hasonlóság Hans Raveneck fiatalkori képével pedig végképp nem hagyta nyugodni.
Előző nap reggel óta nem látta. Hirtelen nyugtalanul zakatolni kezdett a szíve. Titokban attól rettegett, mi lesz, ha ismeretlen ismerőse egy napon eltűnik, és soha többé nem látja viszont. Úgy érezte, hogy azzal eltűnne a fény az életéből.
Percről percre jobban vágyott rá, hogy viszontlássa. Hans Raveneck pedig mintha megérezte volna, egyszer csak előbukkant a fák közül. Megpillantotta Magdalénát a kiszögellő sziklán, és rohanni kezdett feléje az erdős hegyoldalon, mint aki attól fél, hogy a lány el talál tűnni a szeme elől.
Magdaléna meghallotta a léptei zaját, és hátrafordult.
Megijedt, amikor maga előtt megpillantotta a férfit. Leugrott a szikláról, de zavarában olyan szerencsétlenül, hogy halk sikollyal elterült a földön. Nem túracipőt viselt, és alaposan megütötte a lábát.
Hans Raveneck azonnal mellette termett, és felsegítette.
- Nagyon fáj, nagyságos kisasszony?
- Csak megbicsaklott a lábam, amikor leugrottam - felelte Magdaléna sápadt arccal. - Semmiség az egész, majd pihentetem egy kicsit - tette hozzá, és leereszkedett a sziklára.
- Megengedi, hogy megnézzem, nem sérült-e meg komolyabban? - kérdezte a férfi aggodalmaskodva.
A lány csak a fejét rázta, miközben sajgó lábát nézegette.
- Valóban semmiség az egész, hamar rendbe jön. Igazán nem akarom feltartani.
- Komolyan azt hiszi, hogy magára hagyom, amíg meg nem győződtem róla, hogy segítség nélkül is haza tud menni?
- Különös, ha bajba jutok, maga mindig felbukkan, hogy a segítségemre siessen - jegyezte meg Magdaléna tréfásan.
A férfi egy fatörzsnek támaszkodott.

- Hálás is vagyok érte a véletlennek, nagyságos kisasszony.
- Hálával csak én tartozom - jegyezte meg a lány csendesen.
- Erről most ne nyissunk vitát! Fáj még a lába?
- Egy kicsit. Azt hiszem, egy darabig még pihentetem, mielőtt továbbindulnék.
- Akkor engedje meg, hogy addig a társaságában maradjak! Ugye, milyen gyönyörű a kilátás? - próbált meg Hans fesztelen csevegést kezdeményezni.
- Igen, azért másztam fel erre a sziklára, hogy a tájban gyönyörködjem.
- Kár, hogy még nem zöldellnek a fák. Nyáron biztosan még szebb itt.
- Vagy télen, amikor mindent hó borít.
- Először jár Obergriesbachban?
- Igen.
- Kár! Azt hittem, esetleg tavaly nyáron is itt vendégeskedett a nagynénjénél.
- Miért kérdi?
- Mert akkor mesélhetne az édesanyámról. Az elmúlt nyáron a nagynénje házában töltött néhány hetet. Évek óta nem láttam az édesanyámat. Szinte az egész világot bejártam, míg végül Csingtaóba internáltak. Mire hazakeveredtem, hogy viszontláthassam, szegény anyám már nem élt. Az itteni fogadó vendégkönyvében rábukkantam a nevére. A tulajdonostól sikerült megtudnom, hogy édesanyám nem sokkal később átköltözött Hartau főerdészméhez. Nagyon szerettem volna róla hallani. Talán ismerte, hisz ugyanott éltek.
Magdaléna egyre növekvő izgalommal hallgatta a szavait.
- Tavaly nyáron csak egyik fiatalkori barátnője vendégeskedett néhány hétig a nagynénémnél, de... Nem, ő nem lehetett a maga édesanyja.
A férfi közelebb lépett hozzá.
- Bocsásson meg, még be sem mutatkoztam. Ravenecknek hívnak, az édesanyám pedig a háborúban elesett Raveneck ezredes felesége volt. .
A lány megremegett, és rémülten meredt a férfira.
- Nem, nem, ez lehetetlen! Vagy talán két fia van az édesanyjának?
- Nem, egyedüli gyerek vagyok. Akkor hát ismerte az édesanyámat?
Magdaléna reszkető kézzel végigsimította a homlokát.
- Ha Léna Raveneck asszonyra gondol, akkor igen, jól ismertem. Én ápoltam élete utolsó napjaiban. Az Isten szerelmére, kicsoda maga tulajdonképpen? - kiáltott fel szinte magánkívül.
A férfi kérdőn pillantott rá.
- Nem tudom, mi izgatta fel ennyire, de megismétlem: Léna Raveneck az édesanyám volt, én pedig Hans Raveneck vagyok.
A lány fel akart ugrani, de a fájdalomtól összerogyott volna, ha a férfi nem kapja el.
- Maga? Valóban Hans Raveneck lenne? - hebegte.
- Árulja már el, mi izgatta fel ennyire! - tudakolta a fiatalember aggódva.
A lány megremegett gyengéd, odaadó pillantásától.
Megbabonázva meredt napbarnított arcára, amelyben szinte világítottak jóságos pillantású, szürke szemei. Egész testében reszketett az izgalomtól, a férfi pedig

óvatosan támogatta, nehogy újra összeessen. Magdaléna megpróbálta összeszedni magát. Az arca halottsápadt volt, a tekintete pedig egyetlen nagy kérdés.
- Hans Raveneck? Hát igazán maga Hans Raveneck? - suttogta.
- Igen, nagyságos kisasszony.
Magdaléna elmélyülten tanulmányozta a fiatalember vonásait. Most talán még ismerősebbnek tűnt az arca, mint korábban. Minden egybevágott: a kifejező száj, a jóságos szem és a Raveneckek sajátos vonalú szemöldöke. Most értette csak meg, miért volt már az első pillantásra olyan ismerős az arca, és miért találta idegennek azét a másikét.
- Ha maga Hans Raveneck, akkor... ki az a másik?
Erőtlenül visszahanyatlott a sziklára, miközben a férfi értetlenül meredt rá.
- Roppant talányos, amit mond, akárcsak az izgatottsága. Úgy tűnik, tévedés áldozata lett. Miféle másikról beszél?
Magdaléna a halántékára szorította a kezét, mint aki erősen gondolkodik, majd ismét kérdő pillantást vetett az előtte álló férfira.
- Egészen biztos benne, hogy maga Hans Raveneck?
Mondja meg, hogy hívták az édesapja unokafivéreit!
- Édesapámnak egyetlen unokafivére volt, a Lindenhofban élő Georg Raveneck. Van egy Alfréd nevű fia, aki még iskolába járt, amikor elhagytam a hazámat. Rajtuk kívül nincsenek rokonaim.
A lány zavarodottan rázta a fejét.
- Hihetetlen! Egész idő alatt nem kapott hírt otthonról?
- Sajnos, így van. Apám akarata ellenére hagytam el a szülői házat. Ő ezen annyira feldühödött, hogy az összes levelemet visszaküldte, még azokat is, amelyeket az édesanyámnak írtam. Biztos vagyok benne, hogy anyám nem értesült erről. Mindenesetre semmit nem tudtam róluk.
- Akkor most arra válaszoljon, hogyan búcsúzott el az édesanyjától, mielőtt elhagyta a hazáját!
- Sajnos, nem búcsúzhattam el tőle. Soha nem engedett volna el, és irántam érzett aggódásában alighanem elárulta volna apámnak a tervemet. Ezért csupán egy levelet hagytam neki búcsúzóul az öltözőasztalán.
Magdaléna szinte esedezve nyújtotta feléje a kezét.
- És mit írt abban a levélben?
Hans majdnem szóról szóra elismételte annak a bizonyos levélnek a tartalmát, mire a lány reszkető kézzel a szívéhez kapott.
- Most már egészen biztos, hogy igazat mond. Isten az égben, ki lehet akkor az a másik?
- Árulja már el végre, milyen másikról beszél!
- Arról, aki Hans Ravenecknek adja ki magát, és ezt igazolni is tudta! Januárban jelentkezett az újsághirdetésre Buenos Airesből, és februárban beállított Lindenhofba, hogy átvegye a nagybátyja, Georg Raveneck örökségét. Az öregúr fia elesett a háborúban, majd nem sokkal utána ő maga is meghalt. A

végrendeletében az unokaöccsét, Hans Ravenecket, egyetlen élő rokonát jelölte meg általános örököséül. Bern jogügyi tanácsos minden újságban közzétette a hirdetést, és az egyikre jelentkezett az a másik – hadarta Magdaléna egy szuszra.

Erre már Hans Raveneck is összezavarodott. Aztán hirtelen beléhasított a gondolat, hogy Norbert Greinsberg a papírjait is magával vitte, amikor a sorsára hagyta a Himalájában.
- Ha rajtam kívül bárki azt állítja, hogy ő Hans Raveneck, Alexander Raveneck ezredes és felesége, született Léna Sartorius fia, Georg Raveneck unokaöccse, akkor az hazug csaló - szögezte le határozottan.
- Igen, hiszek magának - felelte a lány. - Csak maga lehet az igazi Hans Raveneck. Most már értem, hogy annak a másiknak a vonásaiban miért nem tudtam semmi hasonlóságot felfedezni Hans Raveneck fiatalkori képével, amelyet az édesanyja mutatott meg nekem. Ezért volt annyira más, mint amilyennek az édesanyja lefestette, és maga ezért vonzotta az első perctől fogva a pillantásomat. Nagyon hasonlít arra a képre, és magának is olyan különös a szemöldöke, mint gyerekkori játszópajtásomnak, Alfréd Ravenecknek. Igen, maga az igazi Hans Raveneck.
A férfi halványan elmosolyodott.
- Ezek szerint bizonyítékok nélkül is hisz nekem?
Magdaléna feléje nyújtotta a kezét.
- Igen. Tudtam, éreztem, hogy maga Hans Raveneck. És most már azt is tudom, miért irtóztam annyira attól a másiktól. Az egy csaló, közönséges bűnöző!
A férfi megragadta a lány kezét, és szorosan magához vonta. Feldúltan álltak egymással szemben.
- Miért hisz nekem? - kérdezte suttogva.
- Nem csupán a külső hasonlóság miatt. Az egész lénye, őszinte szemei ..., minden azt súgja, hogy bízhatom magában.
Hans még szorosabban magához ölelte a lányt, és mélyen a szemébe nézett.
- Köszönöm, Magdaléna kisasszony, köszönöm - suttogta fojtott hangon.
A lány megremegett a pillantásától. A férfi az ajkához vonta és forrón megcsókolta a kezét. Hosszú percekig álltak így. Megszűnt körülöttük létezni a világ. Érezték, hogy szeretik egymást, s hogy ez az óra sorsdöntő lesz az életükben. Mindketten azt kívánták, hogy soha többé ne kelljen elválniuk.
Magdaléna tért hamarabb magához az édes bódulatból.
- El sem tudja képzelni, milyen rejtélyes számomra ez az egész. Február óta valaki az urat játssza Lindenhofban, és Hans Ravenecknek, Georg Raveneck örökösének adja ki magát. Maga pedig itt áll előttem, és azt mondja, hogy nem más, mint Hans Raveneck. Hogy juthatott hozzá az a gazember a papírjaihoz? Mindannyian, akik csak kapcsolatba kerültünk vele, borzasztóan furcsálltuk, hogy ennyire megváltozott az idők folyamán. Szürke a szeme és barna a haja, de egyébként semmiben sem hasonlít magára. És én még azt hittem, talán a szakálla teszi! A mai napig előttem van a maga fiatalkori képe. Éjszaka a

hálókocsiban nem tudtam aludni, mert azon töprengtem, honnan olyan ismerős. Akkor döbbentem rá, hogy szakasztott mása annak a fotónak.
Ezek után már csak azt nem értettem, hogyan hasonlíthat egy idegen jobban arra a képre, mint Hans Raveneck maga. Maria néném, az édesanyja gyerekkori barátnője épp a napokban írta, hogy azt mondta annak a másiknak, szegény anyja forogna a sírjában, ha látná, milyen méltatlan emberre pazarolta a szeretetét.
- Ezek szerint nem szerzett túlságosan jó hírnevet nekem az a másik Raveneck - jegyezte meg a férfi elgondolkozva.
Magdaléna megkönnyebbülten bólintott.
- Ha megengedi, ismét a nagynénémet idézném. Szerinte Hans Raveneck velejéig romlott és aljas csirkefogó. De ki lehet az, akit mi eddig magának hittünk?
- Van egy feltételezésem, amelyet, ha megengedi, elmesélek. Előbb azonban szeretnék meggyőződni róla, hogy nem sérült-e meg komolyabban a lába. Az imént láttam, hogy eltorzult az arca, mintha fájdalmai lennének. Meglehetősen hűvös van itt az árnyékban. Kérem, engedje meg, hogy átkísérjem ahhoz a padhoz. Kellemesen odasüt a nap, és ott kényelmesebben is ülhet.

Magdaléna óvatosan felállt, és a férfi karjára támaszkodva megpróbált néhány lépést tenni. A fájdalom azonban élesen belehasított sérült lábába, és képtelen volt továbbmenni. Hans erre minden további nélkül felkapta, és a karjában vitte a mintegy százlépésnyire álló padhoz, majd óvatosan leültette. Kissé kipirult közben, bár minden bizonnyal nem az erőlködéstől.
- Így, és most kérem, mutassa a lábát! Van némi gyakorlatom a kisebb sérülések ellátásában. Semmi szükség rá, hogy szenvedjen - jelentette ki nyugodt, határozott hangon.
A lány nem akart szégyenlősnek látszani. Engedelmesen lehúzta a cipőjét és harisnyáját a sérült lábáról. A férfi alaposan szemügyre vette a bokája körüli halványpiros duzzanatot.
- Szerencsére nem komoly. Kérem, adja ide a zsebkendőjét. Teszek rá borogatást.
Magdaléna szó nélkül engedelmeskedett.
- Azonnal visszajövök - mondta Hans, majd elindult felfelé a domboldalon, ahonnét korábban előbukkant.
Odafent az egyik sziklahasadékban látott még némi havat. Belemarkolt, és megnedvesítette vele a kendőt, majd a lány bokája köré tekerte. Lekapta a válláról az esőkabátját, és összetekerte, hogy megtámassza és melegítse is Magdaléna lábát. A cipőjét melléje tette a padra, majd mosolyogva felegyenesedett.
- Így ni, nagyságos kisasszony! Meglátja, hamarosan enyhül a fájdalom, s ha még egy kicsit pihenteti, el is indulhat haza. Így már jobb, ugye?

A lány bizonytalanul bólintott, majd ugyanazzal a gyámoltalan pillantással nézett a férfira, amire Hans annak idején felfigyelt a pályaudvaron. Legszívesebben megölelte volna, de megpróbált uralkodni magán, és egy fatörzsnek vetette a hátát.
- Amíg pihen, elmondom, hogyan bitorolhatja egy idegen a helyemet Lindenhofban. Nem fázik?
- Dehogy, hisz melegen süt a nap.
Hans Raveneck nagy vonalakban elmesélte az életét attól kezdve, hogy elhagyta a szülői házat, egészen odáig, hogy Hongkongban Mr. Stenhove titkára lett. Részletesen beszámolt a Himalájában töltött szabadságáról és találkozásáról Norbert Greinsberggel. Érzékletesen ecsetelte menekülésüket, eltévedésüket a sziklarengetegben, s azt is elmondta, hogy ő végül kimerülten összerogyott a hosszú éhezés után.
- Éreztem, hogy közeleg a vég, és arra biztattam a társamat, hogy menjen tovább egyedül, akkor talán még sikerül megmenekülnie. Megkértem, hogy adja át édesanyámnak a feljegyzéseimet, amelyeket az évek során neki készítettem.
Norbert Greinsberg látta, hogy ájultan összeesem, és azt hitte, meghaltam.
Ezután még elmesélte, hogyan sikerült végül mégis megmenekülnie, és mindenről beszámolt egészen addig a pillanatig, amikor meglátta Magdalénát a pályaudvaron. A lány mély együttérzéssel hallgatta.
- Bárcsak megkaphatta volna szegény édesanyja a fogságból írt utolsó levelét!
A férfi mélyet sóhajtott.
- Akkoriban rengeteg levél elkallódott. Egyfolytában attól rettegtem, hogy Norbert Greinsberg esetleg értesíti az édesanyámat az állítólagos halálomról. Ugyanis nemcsak a feljegyzéseimet, hanem az irataimat és a pénzemet is magához vette.
- Már azzal is bűnt követett el, hogy magára hagyta abban az állapotban, de ez messzemenőkig rá vall. Mi mindent kellett kiállnia, és a szegény édesanyjának is! - jegyezte meg a lány együtt érzően.
- Engem nem viselt meg a dolog, hiszen fiatal vagyok és erős. Porig sújtott azonban, hogy szegény, drága anyámat nem találtam életben. - Képtelen volt folytatni, és félrefordult.
Amikor újra a lányra nézett, találkozott a tekintetük. Megfogta Magdaléna kezét.
- Át tudja érezni ezt a csalódást? Hazafelé egész úton arról ábrándoztam, milyen szeretettel fogok ezen túl gondoskodni az édesanyámról, lesem majd minden kívánságát, hogy legalább felhőtlen, boldog öregkort biztosíthassak neki, és erre kiderül, hogy elkéstem... Hát nem kegyetlen a sors? Főleg vele, aki gyengesége és törékenysége ellenére oly hősiesen viselte a szenvedést és a lemondást?
A lány nem húzta el a kezét. Érezte, hogy a férfinak most megértésre és vigasztalásra van szüksége, s nem akart kicsinyes lenni. Mesélt neki az édesanyjáról, az utolsó napjairól és hirtelen haláláról. Hans odaadással hallgatta, majd hálatelten megcsókolta a kezét.

- Áldott legyen ez a drága kéz, amely az édesanyámat ápolta! El sem tudom mondani, mennyire hálás vagyok magának, Magdaléna kisasszony! Amit érte tett, azt értem is tette. Remélem, lesz még módom viszonozni. Addig is sokat kell még mesélnie az édesanyámról.
- Maria néni sokkal bővebben tudna mesélni. Feltétlenül meg kell ismernie - felelte a lány, majd folytatta elbeszélését gyerekkori játszópajtásáról, Alfréd Raveneckről és az édesapjához fűződő bensőséges kapcsolatáról.
Megemlítette, hogy egyszer éppen akkor érkezett hozzá látogatóba, amikor Georg Raveneck Hans édesanyjának a hagyatékát rendezte.
Hirtelen eszébe jutott, hogy Georg Raveneck végrendeletileg az unokaöccsét jelölte ki számára férjül. Zavartan elhallgatott, és nem mert a férfira nézni.
Hans Raveneck nem értette, miért szegte le a lány olyan hirtelen a fejét.
- Úgy érzem, mintha már évek óta ismernénk egymást, és mintha csak azért vezérelt volna haza a sors, hogy találkozzam magával. Bizonyára vakmerőnek és elbizakodottnak tart, hiszen rövid ideje ismerjük egymást, és remélni is alig merem, hogy kegyed is hasonlóan érez irántam. Azzal is tisztában vagyok, hogy magán múlik, annyi küzdelem és hányattatás után megtalálom-e végre az annyira áhított boldogságot. Nem akarok erőszakoskodni, nem kívánom sürgetni, még azt sem kérdezem meg, remélhetek-e. Csupán egyetlen kérdésemre feleljen: szabad még, vagy már elkötelezte magát valakinek?

Magdaléna a férfi szemébe nézett, és elkapta szerelemittas pillantását. Mennyire más annak az idegen férfinak a szeme, aki beférkőzött a jogaiba! Felemelő érzés kerítette hatalmába.
- Nem köteleztem el magam senkinek - felelte suttogva.
Hans az ajkához vonta a kezét.
- Nem kérdezek többet, nehogy elriasszam. Megengedi, hogy egy darabig még önnel maradjak?
A lány szerelmes bizalommal nézett rá.
- Nem küldöm el.
- Én pedig megígérem, hogy nem élek vissza a helyzettel. Remélem, egy napon majd elmondhatom, ami a szívemen fekszik. Először is minden kétséget kizáróan igazolnom kell a személyazonosságomat, hogy érvényt szerezhessek a jogaimnak a betolakodóval szemben. Csakis Norbert Greinsberg lehet az, e felől semmi kétségem. Minél inkább töröm a fejem, annál biztosabbnak tűnik a feltételezés. Megpróbálná pontosan leírni a külsejét?
Magdaléna megkönnyebbülten felsóhajtott, majd részletesen lefestette a másik férfit. A szakáll kivételével minden egybevágott. A végén még eszébe jutott egy különleges ismertetőjel.
- A jobb kézfején csúnya sebhely húzódik.
Hans Raveneck hirtelen felpattant.
- Semmi kétség, ő az! Norbert Greinsberg játssza a szerepemet Lindenhofban. Bizonyára egészen biztos benne, hogy meghaltam.

- Már említettem, teljes mértékben rá vall, hogy védtelenül a sorsára hagyjon valakit. Ezek szerint Buenos Airesből jelentkezett egy újsághirdetésre?
- Pontosan.
- Meg tudná mondani, hogy hangzott az a hirdetés?
Magdaléna csaknem szó szerint idézte a szöveget. Hans Raveneck bólintott.
- Szóval ebből a hirdetésből tudta meg, hogy minden hozzátartozóm meghalt. Engem úgyszintén halottnak hitt, és magához vette a papírjaimat. Nem volt nehéz dolga, hiszen a külseje nagyjából megegyezett az enyémmel. Mivel már évek óta távol voltam, nem kellett attól tartama, hogy valaki gyanút fog, de a biztonság kedvéért még szakállt is növesztett. Remekül kitervelte az egészet. Ha valóban meghaltam volna, senki nem vitathatta volna el tőle a gazdag örökséget. Valószínűleg nem lesz elragadtatva a "feltámadásomtól".
- Jószántából aligha mond le az örökségről. El kell készülnie a legrosszabbra, ha szembe akar vele szállni. Megvannak a szükséges papírjai, hogy igazolni tudja magát?
A férfi a homlokát ráncolta, és máskor oly jóságos tekintete fenyegetően megvillant.
- Nem játssza már sokáig az urat Lindenhofban! Megvannak az eszközeim, hogy leleplezzem, ha a puszta megjelenésem nem lenne elegendő, hogy beismerje a csalást. Megkérhetném, hogy mesélje el részletesen a felbukkanását és a nagybátyám végrendeletének a tartalmát? Vagy talán kísérjem inkább haza?

Magdaléna szíve nyugtalanul zakatolt. Mit is mondhatna a végrendeletről? Miként közölje, hogy ha meg akarja kapni az örökségét, akkor előbb feleségül kell vennie? Úgy döntött, mindenképpen meg kell mondania, ahogyan azt sem hallgathatja el, hogy eljegyezte magát a szélhámos Hans Raveneckkel. Még mindig jobb lesz így, mintha mástól tudja meg. Szerencsére a férfi az imént megvallotta, miként érez iránta. Így legalább nem kell attól tartania, hogy csak a végrendelet miatt keresi a kegyeit.
- Mindent elmondok, Raveneck úr. Meg kell tudnia az igazságot. Az állítólagos Hans Raveneck elől menekültem Obergriesbachba. Rövid ideig a jegyesem volt.
- A jegyese? Hát szerette?
- Nem, dehogyis! A körülmények kényszerítettek, én pedig beleegyeztem, hogy a felesége leszek, mielőtt még ismertem volna. Georg Raveneck azt szerette volna, hogy én legyek Lindenhof úrnője. Ezt a végrendeletében ahhoz a feltételhez kötötte, hogy feleségül kell mennem Hans Raveneckhez. Amikor megpillantottam azt a férfit, aki egészen más volt, mint amilyennek képzeltem, rögtön tudtam, hogy soha nem fogom megszeretni. Mindvégig idegen maradt számomra. Még azt sem engedtem meg neki, hogy tegezzen. Az első perctől kezdve ellenszenvesnek találtam, mondhatni undorodtam tőle, de kötött a szüleim és a fivéreim miatt tett ígéretem. Nagyon szegények voltunk, és szorongatott helyzetünkből az látszott az egyedüli kiútnak, ha feláldozom magam a családomért. Azon a napon aztán, amikor magával a pályaudvaron

találkoztunk, elszabadult a pokol. Kicsit többet ivott a kelleténél, és érvényesíteni kívánta vőlegényi jogait. Magához szorított, és erőszakkal meg akart csókolni, mire... mire én pofon vágtam, és elrohantam Maria nénihez. Ő szervezte meg a menekülésemet, ezért kellett olyan váratlanul elutaznom. Még sohasem tettem meg egyedül ilyen hosszú utat, de nem volt más megoldás.
Vallomása végén Magdaléna lesütött szemmel várta, hogy a férfi megszólaljon, és halottsápadt arccal tördelte reszkető kezét. Hans végtelen gyöngédséggel megsimogatta a haját.
- Nyugodjon meg, és ha sikerült, kérem, folytassa. Tisztán szeretnék látni.
A lány kissé lecsillapodott, majd folytatta az elbeszélést.
- Rettenetesen féltem, szinte irtóztam tőle, de már nem táncolhattam vissza, hiszen elfogadtam a pénzt, amelyből az apám és a fivéreim megalapozhatták a jövőjüket. Eladtam magam anélkül, hogy sejtettem volna, mire vállalkozom. Végül mégis képtelen voltam meghozni ezt az áldozatot. De ne is beszéljünk többé erről, inkább olvassa el Maria néni levelét! A napokban írta nekem. A nagyvonalúságával és a jóságával ő mentett meg szorult helyzetemből.
Olvassa el, mi történt a szökésem után!
Remegő kézzel elővette a nagynénje levelét, amelyet mindig magánál hordott, hogy emlékeztesse a szabadságára.
A férfi visszafojtott izgalommal hallgatta az elbeszélését. Most döbbent csak rá igazán, milyen sokat jelent neki a lány. Elvette tőle a levelet, és megragadta reszkető kezét.
- Magdaléna! A nagybátyám magát szánta nekem feleségül.
Ajkához vonta a lány kezét, és gyengéden lefejtette az ujjait a levélről. Magdaléna bátortalanul nézett rá.
- Nem kell feleségül vennie, hogy megkapja az örökséget. Magának nyitva hagy egy kiutat a végrendelet.
Hans csendesen elmosolyodott.
- Amelyet egészen biztosan nem fogok kihasználni. Ezt magának is éreznie kell, Magdaléna. Nem gondolja, hogy az Isten vezérelt bennünket egymáshoz, mielőtt még sejthettük volna, hogy végrendeletileg is egymásnak szántak bennünket? Tisztáznunk kell magunkban, mit jelentünk egymásnak, még mielőtt a mások akarata és az anyagiak közénk állnának. Most pedig engedelmével elolvasnám a nagynénje levelét.
Amikor a végére ért, megkönnyebbülten felsóhajtott.
- Roppant bölcs asszony a nagynénje. Adjon hálát a sorsnak, hogy a segítségére sietett! Ha már a csalásért nem vetettem volna meg Norbert Greinsberget, akkor most mindenképpen megtenném azért, amiért odáig merészkedett, hogy maga után is kinyújtotta a kezét. Ezzel már nemcsak ellenem vétett, hanem kegyed ellen is. Annyi tisztesség sem volt benne, hogy lemondjon az ön javára a készpénzvagyon feléről és az ékszerekről. Ezért drágán megfizet, nem fogok vele kesztyűs kézzel bánni. Most azonban jobb lesz, ha hazakísérem. Sápadtnak

és fáradtnak látszik. Bizonyára felkavarta, hogy én vagyok Hans Raveneck. Pihennie kell - jegyezte meg gyengéd aggodalommal.
- Mit szándékozik tenni ebben az ügyben?
- Ezt még alaposan át kell gondolnom. Ne aggódjon, minden rendbe jön, nem keverem újabb bonyodalmakba.
Bízzon bennem, ahogyan eddig is tette! Képes a saját lábán hazajönni? Ha nem, akkor viszem.
Magdaléna óvatosan felemelkedett. A hideg borogatás csodát tett, és nagyobb fájdalom nélkül lábra tudott állni. A férfi féltő gonddal támogatta, a meredekebb szakaszokon pedig egyszerűen a karjába kapta, és úgy vitte. A lány csodálatos biztonságban érezte magát, s újra és újra Hans határozott vonású arcára nézett. A fiatalember jóságos, szerelmes pillantással nézett vissza rá.
Az öreg Burgel már messziről észrevette a fiatalokat, és elébük sietett.
- Édes jó Istenkém, hát mi történt magával, Magdaléna kisasszony? - tudakolta rémülten.
- A nagyságos kisasszonyt kisebb baleset érte, ezért bátorkodtam hazakísérni. Tegyen hideg borogatást a lábára, és holnapra teljesen rendbe jön - válaszolta Hans Raveneck.
Burgel megígérte, hogy így lesz, majd fel akarta támogatni Magdalénát a házhoz vezető kaptatón. A fiatalember azonban felkapta a lányt, és egészen a kapuig szaladt vele. Burgel kifulladt, mire utolérte őket.
- A viszontlátásra, Magdaléna, drága Magdaléna! - súg-
ta Hans a lány fülébe, mielőtt letette volna.
- Ugye, nem utazik el, amíg viszont nem látom? - kérdezte Magdaléna félénken.
- Egészen biztosan nem.
Ekkor érte őket utol Burgel..
- Holnap eljövök, hogy érdeklődjem a nagyságos kisasszony állapota felől. A viszontlátásra!
- Ne ijesztgessen, uram! Ugye, nem lesz semmi baj? Ne hívjam ki az orvost? Nagyon fáj, Magdaléna kisasszony?
- Nem, nem, Burgel, semmi szükség orvosra - tiltakozott a lány, és ábrándos szemekkel nézett a távolodó Raveneck után. A férfi hátrafordult, és még egyszer búcsút intett.

Magdaléna, miután az öreg Burgel gondosan ellátta, az otthonos nappaliban üldögélt az ablak mellett. Lehunyta a szemét, és megpróbálta nyugodtan átgondolni az elmúlt órák eseményeit. Lázasan cikáztak a gondolatai, egy kép azonban világosan elkülönült a többitől: Hans Raveneck napbarnított, markáns arca, jóságos tekintete és kifejező vonalú szája.
Miután valamelyest letisztultak a gondolatai, aggódni kezdett, hogy képes lesz-e Hans Raveneck érvényesíteni a jogait a romlott Norbert Greinsberggel szemben. Az a csaló bizonyára semmitől sem riad vissza, hogy megkaparintsa a gazdag

örökséget, és kisemmizze, akit megilletne. Talán még arra is képes lesz, hogy őt vádolja szélhámossággal.
Töprengései közepette eszébe jutott Maria néni. Hiányzott neki higgadt józansága, amelynek segítségével oly könnyedén rendbe hozta összegubancolódott életét. Csakis ő és Bern tanácsos segíthet Hans Ravenecknek.
Az lesz a legjobb, ha mindenről részletesen beszámol a nagynénjének. Papírt és írószerszámot hozatott Burgellel, majd nekilátott az írásnak. Részletesen elmesélte, hogyan találkozott Hans Raveneckkel. Szinte szó szerint idézte a beszélgetésüket, kivéve azt a részt, amikor az egymáshoz fűződő érzéseikről esett szó. Miután idáig eljutott, így folytatta:

"Azonnal tudtam, hogy Hans Raveneck igazat mond. Te is hittél volna neki. Én sajnos nem segíthetek rajta, ezért téged kérlek meg, hogy beszélj Bern tanácsos úrral, és mondd el neki a teljes igazságot. Tudom, hogy neki is roppant ellenszenves az álörökös. Biztos vagyok benne, hogy Hans Raveneck oldalára áll majd. Én is ott kívánok lenni, amikor leleplezi Greinsberget. Már alig bírok magammal az izgalomtól. Drága Maria néni, kérlek, írd meg, mikor mehetek végre haza! Hans Raveneck biztosan nem vesztegeti az idejét. Ha felkeres Krumpendorfban, kérlek, légy hozzá kedves. Azonnal fel fogod ismerni, hisz Te is láttad azt a képet. Nem sokat változott, csak idősebb és érettebb lett."

Mélyet sóhajtott, miután befejezte a levelet. Már éppen le akarta zárni a borítékot, amikor eszébe jutott, hogy talán nem helyes, ha megpróbál elébe vágni a dolgoknak. Rövid habozás után újra írni kezdett.

"Mélyen tisztelt Raveneck Úr!

Nem akartam anélkül elküldeni a mellékelt, Maria nénémnek írott levelet, hogy előzőleg ne olvasná el. Attól tartok, hogy esetleg keresztezem a terveit. Amennyiben nincs kifogása a benne foglaltak ellen, kérem, haladéktalanul adja postára! A nagynénném titoktartásában feltétlenül megbízhat, akárcsak az ő és Bern tanácsos segítőkészségében. Azt hiszem, szüksége lesz erre a két bölcs és tapasztalt szövetségesre. Kérem, üzenje meg Burgellel, elküldi-e a levelet Maria néninek.

Magdaléna von Schlettau"

Mindkét levelet betette egy borítékba, majd behívta Burgelt. Megkérte, hogy vigye el a Bajor Koronába, és adja át Raveneck úrnak. A lelkére kötötte, hogy mindenképpen várja meg a választ.
A fiatalember megrémült, amikor megpillantotta a fogadóba belépő Burgelt.
- Csak nem történt valami a nagyságos kisasszonnyal?

- Isten őrizz, uram! Csupán ezt a levélkét küldi, és választ is vár.
A férfi arca felragyogott. Burgel rögtön gyanakodni kezdett. Tán csak nem szerelmes levelet bíztak rá? Raveneck kitalálta a gondolatát.
- Ne aggódjon! - mondta mosolyogva. - Biztos vagyok benne, hogy a nagyságos kisasszony soha nem tenne olyasmit, ami nem helyénvaló.
- Akkor minden rendben, uram.
- Üljön le, Burgel! Elolvasom a levelet, aztán megkapja a választ.

Az asszonynak hosszasan kellett várakoznia, mire a fiatalember végigolvasta a levelet, és a válasszal is elkészült.

"Magdaléna Kisasszony!

Semmi kifogásom a nagynénjéhez írt levelében foglaltak ellen. Épp ellenkezőleg, teljes szívemből hálás vagyok érte, és igyekszem mielőbb postára adni. Időközben úgy határoztam, hogy rövid időre elutazom. Emlékszem, hogy Norbert Greinsberg Freiburgban nőtt fel. Arra gondoltam, nem ártana ott körülnéznem, hátha sikerül valakit kiderítenem az előéletéről. Ez lényegesen egyszerűbb, mintha Hongkongból kellene beszereznem a szükséges iratokat a személyazonosságom igazolására. Néhány napot biztosan igénybe vesz a kutatás, de Freiburgból még mindenképpen visszajövök Obergriesbachba.
Legalább elfoglalom magam, amíg kegyed a sérült lába miatt szobafogságra van ítélve. Úgysem bírnám ki Obergriesbachban, ha nem láthatom. A mielőbbi viszontlátásra!

Hans Raveneck"

Magdaléna lába hamarosan rendbe jött, de szinte ki sem mozdult a házból, csak a kertben segített néha egy kicsit Burgelnek. Türelmetlenül várta Hans Raveneck visszatértét, és a híreket Maria nénitől. A harmadik nap reggelén aztán táviratot hozott a postás.
"*Levelet megkaptam. Holnapi vonattal érkezem. Maria"*
A lány olyan hirtelen pattant ki az ágyból, mintha áramütés érte volna.
- Burgel, nemsokára itt lesz Maria néni! Már meg kellett érkeznie Münchenbe, méghozzá azzal a vonattal, amellyel én is jöttem.
Ez volt csak az újság Burgelnek! Egész nap lélekszakadva tüsténkedett a házban, hogy minden készen álljon a főerdészné fogadására. Magdaléna is segített a nagy munkában. Jólesett neki, hogy elfoglalhatja magát. Bízott benne, hogy így gyorsabban telik majd az idő, de csalódnia kellett. Minden óra valóságos örökkévalóságnak tűnt számára.
Végre elérkezett az idő, amikor elindulhatott Maria néniért az állomásra. Csaknem negyedórát kellett még várnia, mire a vonat befutott, de aztán sírva-nevetve a nagynénje nyakába borult.

- Eljöttem, gyermekem, mert valami azt súgta, hogy szükséged van rám. Soha többé nem engedlek egyedül utazni. Mivel azt írtad, hogy feltétlenül haza szeretnél jönni, gondoltam egyet, felkerekedtem, és eljöttem érted. Így legalább Hans Ravenecket is magunkkal vihetjük, ha nincs ellenére - jegyezte meg az idős hölgy derűsen.
- Jaj, Maria néni, ez most lehetetlen! - tiltakozott Magdaléna, majd elmesélte, hogy a fiatalember Freiburgba utazott.
- Akkor nem is kellett volna ennyire sietnem. Miután megkaptam a leveledet, azonnal átvittem, és megmutattam Bern tanácsos úrnak.
- Mit szólt hozzá?
- Először elismerően füttyentett, majd az olvasószemüvege fölött rám nézett, megvakarta a füle tövét, végül eleresztett egy cifra káromkodást. Jóval később aztán megjegyezte, hogy ez azért nem ilyen egyszerű. Alaposan utána kell járnunk a dolognak. Mindenekelőtt látni szeretné azt a fényképet, amelyet a leveledben említettél, és ami állítólag abban a ládában van, amelyik Hans Raveneck édesanyjának a hagyatékát őrzi. A láda viszont Lindenhofban van, a raktárban. Először is azt kell megszereznünk, hátha találunk benne mást is, ami a hasznunkra lehet. A tanácsos úr minden további nélkül el tudja képzelni a szélhámosságot arról a csirkefogóról, aki most az urat játssza Lindenhofban. Természetesen helyeseltem, majd megkérdeztem, hogyan akar hozzájutni a ládához, hogy senki ne vegye észre.
Erre ravaszul elmosolyodott, és előadta a tervét. "Ne gondoljon büntetendő cselekedetre, csak az öreg Johann jutott eszembe. Mindig is gyermetegnek tartottam, de rá kellett döbbennem, hogy jobbak a megérzései, mint bármelyikünknek. Már néhány nappal az új uraság megérkezése után bizalmasan megjegyezte, hogy a fiatalúr bizony nem a régi, egészen biztosan elcserélték ott a messzi idegenben.
Akkor csak nevettem rajta, és ügyet sem vetettem a szavaira, de mégiscsak az öreg Johann az egyetlen, aki személyesen is ismerte Hans Ravenecket, mielőtt nekivágott a világnak. Az lesz a legjobb, ha alaposan kifaggatom, és a segítségévei talán a ládához is sikerül hozzájutnom. A lakásomon átvizsgáljuk a tartalmát, és ha semmi olyat nem találunk benne, ami alátámasztaná a gyanúnkat, akkor visszavitetem a helyére. Azt javaslom, utazzék el Isten nevében Obergriesbachba, nehogy Magdaléna kisasszony egy újabb szélhámos karjai közé kerüljön! Az ember soha nem lehet elég óvatos. Én addig is szép csendben utánanézek mindennek." Hát ennyit mondott a tanácsos, Magdaléna, most pedig itt vagyok.
- Nagyon örülök, hogy eljöttél! Te vagy az én védőangyalom, és az is maradsz. Tévedsz azonban, ha azt hiszed, hogy Hans Raveneck szélhámos. Ő tényleg az igazi, ebben egészen biztos lehetsz. Mihelyt meglátod, rájössz, hogy igazam van.

- Szívből örülnék neki, ha így lenne, gyermekem. Szeretném végre kideríteni az igazságot, hiszen a barátnőmnek, Lénának is tartozom ennyivel. Mikor utazott el Freiburgba ez a szerinted igazi Hans Raveneck?
- Három nappal ezelőtt.
- És mikor jön vissza? Jelentkezik nálad?
- Remélem, igen! Otthon majd elolvasod a levelet, amelyet Burgellel küldött.
Miután hazaértek, és Burgel viharosan üdvözölte a főerdésznét, Magdaléna odaadta a nagynénjének az írást.
- Tessék, itt a válasz, amelyet Raveneck küldött a levelemre. Kérlek, nyugtasd meg Burgelt, hogy nem szerelmes levél
- Ó, a jó öreg Burgel! Az ember óhatatlanul gyanakszik a fiatalokra, de ebben az esetben csakis tisztességes dolgokról lehet szó.
Maria Hartau végre elolvasta a levelet.
- Nos, Magdaléna, ami azt illeti, nem is volt olyan megalapozatlan Burgel gyanúja. Van némi szerelmes íze ezeknek a soroknak - jegyezte meg mosolyogva.
- Drága, jó Maria néni, még belegondolni is rossz, mi lett volna, ha feleségül megyek ahhoz a gazemberhez, és csak utána ismerem meg Haris Ravenecket...
Az idős hölgy gyengéden megsimogatta a lány haját.
- Szóval így áll a dolog, Magdaléna! Adja Isten, hogy boldogok legyetek egymással!
- Úgy lesz, Maria néni. Ha meglátod az arcát, rájössz, hogy nemes lelkű, igazi úriember.
Másnap délelőtt, amikor Hans Raveneck visszaérkezett Obergriesbachba, a szobájában egy kis levélke várta Maria Hartautól.

"Mélyen tisztelt Uram!

Ha megérkezett, kérem, keressen fel. Szeretnék magával megbeszélni néhány fontos dolgot.

Maria Hartau"

A fiatalember sietősen átöltözött, majd elindult a főerdészné háza felé. Burgel nyitott ajtót, és bevezette a nappaliba, ahol a két hölgy már várta. Amikor belépett, a kora tavaszi napsugár épp az arcára esett, így Maria Hartau alaposan szemügyre vehette. Észrevette, hogy a férfi Magdalénát keresi a tekintetével, aki viszonozta a pillantását, miközben fülig pirult.
Másvalamit is észrevett azonban. Jól ismerte Hans Raveneck édesapját azokból az időkből, amikor annyi idős lehetett, mint most a fia. Meg kellett állapítania, hogy feltűnően hasonlítanak egymásra. Mindössze jóságos szemeit örökölte az édesanyjától, amelyek különös ellentétben álltak markáns arcával. Ez már akkor feltűnt neki, amikor először látta a fiatalkori képét. Amint belenézett ezekbe a

szemekbe, rögtön tudta, hogy csakis ez a férfi lehet kis kedvencének a férje. Felállt, és szívélyes mosollyal kezet nyújtott a fiatalembernek.
- Maga az igazi Hans Raveneck. Nincs itt szükség semmiféle bizonyítékra, hisz szakasztott mása az édesapjának, a szeme pedig az édesanyjáé. Isten hozta minálunk!
A férfi kezet csókolt neki.
- Szívből örülök, mélyen tisztelt asszonyom, hogy megímélt a további magyarázkodástól, és nagyon boldog vagyok, hogy ideutazott.
Ezután Magdalénát is üdvözölte.
- Kegyed miatt kétszeresen örülök, hogy itt van a kedves nagynénje. így legalább meglátogathatom anélkül, hogy kellemetlen helyzetbe hoznám. Rengeteg a mesélnivalóm, ugyanis nem volt eredménytelen az utam.
- Az unokahúgom említette az utazásának a célját. Ezek szerint sikerrel járt?
- Bátran mondhatom, nagyságos asszonyom. Meglepő dolgokra bukkantam Norbert Greinsberggel kapcsolatban.
Különösebb nehézség nélkül sikerült kiderítenem, hogy már fiatal korában bűnöző volt. Javítóintézetbe küldték, ahol olyan jól viselte magát, hogy amikor elbocsátották, még állást is szereztek neki. Mihelyt azonban sikerült egy nagyobb összeget elemelnie, odébbállt. Ez két évvel a háború kitörése előtt történt. Körözést adtak ki ellene, de mind a mai napig nem tudták elkapni. Beszéltem egy hivatalnokkal, aki pontosan ismerte az ügyet. Előkereste a nyilvántartásból, és megmutatta Norbert Greinsberg fényképét. Bár kissé megváltozott a fotóhoz képest, mégsem volt semmi kétségem, hogy ő az. "A személyleírásán kívül az ujjlenyomata is a rendelkezésünkre áll - jegyezte meg a hivatalnok. - Az pedig nem változik." Ezek után őszintén előadtam neki, miért érdeklődöm Norbert Greinsberg után. Figyelmesen végighallgatott, majd megjegyezte, hogy amennyiben az említett úr valóban az ő Norbert Greinsbergjük, akkor semmi esélye, hogy bebizonyítsa az ellenkezőjét. A személyleírásában egyébként a következő megjegyzésre bukkantam: "A jobb kézfejen a középső ujjtól a hüvelykujjig húzódó széles sebhely található".
Magdaléna megborzongott.
- Ő az!
- Igen, kétségkívül.
- Kedves Raveneck úr, ezek után nem lesz túlságosan nehéz bebizonyítania, hogy egy idegen bitorolja a jogait.
Bern jogügyi tanácsos, a nagybátyja végrendeletének a kezelője is épp azon fáradozik, hogy bizonyítékokat gyűjtsön maga mellett.
Maria asszony előadta a tanácsos tervét, hogy az öreg Johann segítségével meg akarja szerezni azt a bizonyos ládát.
- Az öreg Johann? Ha nem ismerne meg, majd mesélek neki néhány fiatalkori csínyt, amelyekről kettőnkön kívül senki nem tudhat, bár szerintem erre nem lesz szükség. A hivatalnok már továbbította a bejelentésemet a helyi

rendőrségnek, és Norbert Greinsberget megfigyelés alá helyezték. A találkozásunkkor a közelben lesznek az embereik.

Maria Hartau magához vonta az unokahúgát.
- Istenem, Magdaléna, most kezdem csak felfogni, mekkora veszélytől menekültél meg ilyen szerencsésen!
- Ne is beszéljünk erről, Maria néni! Most már legalább tudom, miért irtóztam tőle már az első pillantásra.
Hans Raveneck elérzékenyülten gyönyörködött a lány sápadt arcocskájában. Legszívesebben átölelte volna, hogy megvigasztalja.
- Mit szándékozik tenni a továbbiakban, Raveneck úr? - tudakolta Maria asszony.
- Holnap kora reggel Münchenbe utazom. Értesítenem kell a társaságot, hogy valószínűleg nem áll módomban elfogadni a kirendeltségvezetői állást. Még ma be akarok számolni Mr. Stenhove-nak is a történtekről. Nem szeretném, ha hálátlannak tartana. Biztosan meg fogja érteni, hogy kötelességem a legjobb tudásom szerint kezelni az örökségemet.
- Tudomása van arról is, hogy Lindenhof örököseként teljesítenie kell néhány feltételt, amelyek esetleg beárnyékolhatják a birtok felett érzett örömét?
Hans Raveneck sugárzó pillantást vetett Magdaléna kipirult arcára.
- Az alapfeltételt ismerem. Azt hiszem, a teljesítése sokkal boldogabbá tesz majd, mint maga az örökség.
- Reméljük, így lesz. Mikorra tervezi, hogy leleplezi az ellenfelét?
- Meg szabad kérdeznem, mikor készülnek Magdalénával hazautazni? Felajánlhatom a szolgálataimat az útra?
- Mit gondolsz, Magdaléna, ne ragadjuk meg az alkalmat, hogy egy ilyen tapasztalt világjáró kíséretében utazhassunk?
- Azt hiszem, igazad van, Maria néni.
A főerdészné mosolyogva bólintott, aztán a férfi felé fordult.
- Akkor megkérhetem, hogy vásárolja meg számunkra a helyjegyet ugyanarra a vonatra, amelyikkel holnap Münchenbe utazik? Ma pedig legyen a vendégünk ebédre! Utána még ráérünk egy kicsit csevegni.
- Köszönettel elfogadom a meghívást, nagyságos asszonyom - felelte Hans, és szerelmesen Magdalenára mosolygott.

***

Egy nappal azután, hogy Maria Hartau elutazott, Bem jogügyi tanácsos kilátogatott Lindenhofba. Norbert Greinsberg nem volt odahaza, ami kapóra jött a tanácsosnak. Az öreg Johann nyitott ajtót, így rögtön ki is tudta faggatni néhány fontos dologról.
- Ugye, nem sikerült még igazán összebarátkoznia az új urasággal? - kérdezte, mire az inas csak szomorúan pislogott.

- Jaj, tanácsos úr, ez nem igazi Raveneck! Már Georg úr édesapjának is szolgáltam, de ilyet még nem tapasztaltam Lindenhofban. Raveneck ezredes urat is jól ismertem, ő aztán szigorú ember volt. Csak úgy záporoztak a parancsok, és nem tűrt ellentmondást. A fia is derék legény volt fiatal korában. Helyén volt a szíve, és a légynek sem lett volna képes ártani, nem hogy egy embernek. És erre tessék, mi lett belőle! Néha már azt hiszem, nem is ő az, de ennek alighanem csak az öreg szemem az oka. Bizonyára ő az, még ha egészen más lett is. Az a legrosszabb, hogy egyformán kínoz embert, állatot, fényes nappal lerészegedik, és a cselédlányokat hajkurássza. Nem, az ilyen nem lehet igazi Raveneck! Ennek a családnak csupa tiszteletre méltó úriember volt a tagja, akik egész életükben nem vétkeztek annyit, mint ez itt egyetlen nap alatt. Persze semmit nem merek szóvá tenni, mert még megérem, hogy öreg napjaimra elbocsátanak a szolgálatból. Amúgy sem kerülhetek a szeme elé, mert ki nem állhat. Nekem elhiheti, tanácsos úr, vagy összecserélték valakivel a nagyvilágban, vagy megbabonázták.

A tanácsos elgondolkodva hallgatta az öreg inast. Bár változatlanul kissé gyermetegnek tartotta, mégis volt valami a szavaiban, ami szöget ütött a fejébe. Ezt azonban annyiban hagyta, és másra terelte a szót.
- Mondja csak, Johann, igaz, hogy odafenn a raktárban van egy láda, amely Raveneck ezredesné írásos hagyatékát tartalmazza?
- Igen, a múltkor láttam, amikor rendet raktam. Még gondolkodtam is rajta, ne vigyem-e le a nagyságos úrnak.
- Egyelőre semmi esetre se tegye, Johann! Át szeretném nézni, ugyanis megfeledkeztem néhány dologról. Lehozná nekem?
- Máris! Méltóztassék öt percet várni.
Johann rövidesen visszatért a ládával. A tanácsos közben idegesen járkált fel-alá az előcsarnokban. "Csak nehogy váratlanul hazajöjjön Lindenhof ura!" - fohászkodott magában, de ez szerencsére nem következett be. Az inas betette a ládát a kocsiba.
- Kérem, ne szóljon a dologról Raveneck úrnak, Johann- mondta a tanácsos. - Meglepetésnek szánom, amikor visszahozom. És hogy ne jöjjek megint hiába, legyen olyan szíves, és értesítsen minden alkalommal telefonon, ha Raveneck úr hosszabb időre elutazik.
Ezt természetesen csak azért kérte, hogy a háziúr távollétében hozhassa vissza a ládát.
Amikor hazaért, meglazította a leszorító pántokat tartó csavarokat, majd kinyitotta a ládát. Legfelül volt Hans Raveneck fényképe. Tüzetesen szemügyre vette, aztán a kép hátoldalán felfedezett írást is megvizsgálta.

"Hőn szeretett Anyámnak.
Hans Raveneck"

Fejcsóválva nézegette a fotót, de egyetlen vonást sem tudott rajta felfedezni, amely hasonlatos lett volna a mostani Hans Raveneckhez. Bármennyire megváltozott is, csekélyke hasonlóságnak azért mégis lennie kellene köztük. -

Ezután az írást vette szemügyre. Határozott, jellegzetes betűk, de könnyen utánozhatóak. Különösen annak nem okoz gondot, akinek gyakorlata van az ilyesmiben.
A tanácsos felállt, az íróasztalához lépett, és kutatni kezdett a rajta heverő levelek között. Végre talált egy írást, amely Lindenhof urától származott. Mint minden levelét, ezt is géppel írta, a tanácsost azonban csak az aláírása érdekelte. Összehasonlította" a kép hátoldalán találhatóval, és megállapította, hogy hasonlítanak ugyan, de a levél aláírása bizonytalannak látszott. Olyan volt, mintha gondosan megrajzolták volna, míg a kép hátoldalán olvasható erős és magabiztos kézre vallott. A tanácsos hosszasan vizsgálgatta a levél aláírását.
- Hamisítvány! - bökte ki végül hangosan, mintha pontot akart volna tenni a gondolatmenete végére. A felületes szemlélőt könnyedén megtéveszthette volna Greinsberg, a dörzsölt jogász éles szemét azonban semmi sem kerülte él.
- Ezzel majd megfogjuk a jómadarat - dünnyögte maga elé. - Ez a Raveneck minden valószínűség szerint kakukkfióka.
Eltette a képet a levéltárcájába, Hans Raveneck levele mellé, amelyet az édesanyjának írt búcsúzóul. Másra egyelőre nem volt szüksége. Lezárta a ládát, majd elgondolkozva járkálni kezdett a szobában. Ha Lindenhof mostani ura valóban szélhámos, akkor meglepő módon kedveztek neki a körülmények. Jól játszotta a szerepét. Olyannyira, hogy még őt, a tapasztalt jogászt is sikerült megtévesztenie. De hát miért is gyanakodott volna, amikor a papírjai kifogástalanok voltak?
- Nekem az első pillanattól kezdve nem tetszett ez a fickó! - kiáltott fel hirtelen az öregúr. Egyre türelmetlenebbül várta a híreket Maria Hartautól. Két nappal később meg is érkezett a távirat,

"Szerda este érkezem az igazi H. R.-rel és Magdalénával. Csütörtök délelőtt várom Krumpendorfban.

Maria Hartau"

- Mennydörgős mennykő! - tört ki a tanácsosból ismét a felkiáltás. Megbabonázva meredt Hartau asszony szavaira: az igazi H. R.-rel. Ezek szerint a főerdészné meggyőződött arról, hogy Lindenhof mostani ura csaló. A tanácsosban egy csapásra feléledt a szunnyadó nyomozói ösztön. Úgy érezte, nyomon van, mint a vadászkutya, amikor vadat kerget. Semmi kétsége nem volt afelől, hogy a szélhámost le fogják tartóztatni.

Maria Hartau unokahúgával és Hans Raveneckkel megérkezett Krumpendorfba. Magdaléna szüleit szándékosan nem értesítették az érkezésükről. Úgy tervezték, hogy csak akkor tájékoztatják őket, ha már minden elrendeződött.
Másnap reggel a tanácsos hosszas megbeszélésbe kezdett Hans Raveneckkel és a hölgyekkel. Elővette a levéltárcájából Hans fiatalkori fényképét, és összehasonlította a férfival.
- A magam részéről megbizonyosodtam a felől, hogy azonos azzal a fiatalemberrel, akinek a képét a kezemben tartom - mondta mosolyogva. - Nem sokat változott. Kérem, írjon néhány szót erre a papirosra. Az aláírása is szerepeljen közte.

A fiatalember elmosolyodott, majd elővette a töltőtollat, és a következőket írta az üres noteszlapra:

"Most már elhiheti, tanácsos úr, hogy valóban én vagyok Hans Raveneck."

- Lendületesebb és határozottabb lett a kézírása. Valószínűleg nem véletlen, hogy az utánzója az aláírás kivételével mindent géppel ír. Nézze csak meg, milyen finoman utánozza az aláírását! De azért látszik rajta, hogy nagy fáradságába kerül. Micsoda gazember! De most majd sarokba szorítjuk.
- Nem elég, ha minden kétséget kizáróan bebizonyítjuk, hogy valójában Norbert Greinsbergnek hívják?
- Bizonyára elég, de hogyan igazoljuk az állításunkat?
- Nos, amennyiben a puszta megjelenésem nem lenne elegendő ahhoz, hogy vallomást tegyen, szolgálhatok néhány meggyőző erejű bizonyítékkal.
- Kíváncsian hallgatom.

Hans Raveneck elmesélte, milyen eredménnyel járt Freiburgban. Azt is közölte a tanácsossal, hogy Norbert Greinsberg valószínűleg már napok óta rendőrségi megfigyelés alatt áll. Az öregúr izgatottan felpattant.
- Az ördögbe is, ezt nagyszerűen csinálta! Úgy látom, kedves Raveneck úr, a nagyvilágban megtanult magára vigyázni.
- Gyakran volt rá szükségem. Nem mondhatnám, hogy túlságosan kegyes volt hozzám a sors. A csaknem négy év internálás mindenesetre jó iskola volt.
- Azt elhiszem. Örülnék, ha alkalomadtán mesélne róla.
Most azonban fontosabb dolgokat kell elintéznünk.
Úgy határoztak, hogy a tanácsos azonnal elindul Hans Raveneckkel Lindenhofba. A fiatalember elrejtőzik az autóban, a tanácsos pedig úgy tesz, mintha egyedül jött volna. Bejelenteti magát Norbert Greinsbergnél, majd megpróbálja elterelni a figyelmét, hogy Raveneck észrevétlenül belopózhasson a házba.

- Előbb azonban beszélek a rendőrfőnökkel, hogy rendelje oda az embereit, különben még elrepül a madárka - jegyezte meg a tanácsos, és máris tárcsázni kezdett.
A rendőrfőnök közölte vele, Freiburgból utasították, hogy tartsák szemmel Greinsberget, amit két napja meg is tesznek. Megígérte, hogy küld két embert a park bejáratához, akikkel a tanácsos megbeszélheti a továbbiakat.
Az urak induláshoz készülődtek. Hans Raveneck búcsúzóul hosszasan szorongatta Magdaléna kezét.
- Sok szerencsét! - mondta a lány csendesen.

Norbert Greinsberg szokása szerint átmulatta az éjszakát, és csak hajnali négy óra tájban vetődött haza. Mint mindig, most is durván ráförmedt a személyzetre, amiért nem ugrottak az első szavára. Eszébe sem jutott, hogy tekintettel legyen mások éjszakai nyugalmára. Még az öreg Johannt is kiugrasztotta az ágyából, pedig őt egyébként nem tűrte meg a közelében.
- Na, mi lesz, te lusta disznó? Húzd már le a csizmámat! - rivallt rá a dühtől eltorzult hangon.
Az inas letérdelt, és álomittasan nekilátott, hogy teljesítse a parancsot. Részeg ura azonban nem találta elég fürgének, és gúnyosan vigyorogva megtaszította a lábával. Az öregember, aki már amúgy is meglehetősen gyenge volt, elveszítette az egyensúlyát. Norbert Greinsberg durván felnevetett.
- Nézze meg az ember a vén csatalovat! Még ez akar első osztályú komornyik lenni! Rég a temetőben lenne a helyed. Eleget éltél már. Ne bámulj rám a bamba szemeiddel, mert mindjárt hozom a lovaglóostoromat. Tűnj el a szemem elől, takarodj, látni sem bírom a buta képedet!
Az öreg felemelkedett, és szomorú szemekkel nézett az urára. Aztán szó nélkül kisomfordált, és dideregve visszabújt az ágyába.
- Még egyetlen Raveneck sem bánt velem ilyen durván és közönségesen. Ha nem lenne bűn, az ember legszívesebben felkötné magát. Úgysem élet ez már - motyogta reszketve.

Magasan járt a nap, mire Norbert Greinsberg kikászálódott az ágyból. Rosszkedvűen és ásítozva ült a reggeliző asztalnál, amikor a tanácsost bejelentették.
- Jó reggelt, tanácsos úr! Minek köszönhetem a megtiszteltetést? Biztosan megint az üzleti ügyek. Nem várhatnának holnapig? Nem vagyok abban az állapotban, hogy gondolkozzam. Tudja, kicsit hosszúra nyúlt az éjszaka.
- Az ügyek nem tűrnek halasztást - felelte a tanácsos hivatalos hangnemben.
- Hát jó. Előbb azonban reggelizzék meg velem, kedves barátom! Ezer éve nem láttam, amióta az az ostoba eset történt a kis Schlettauval. Nem szívesen emlékszem vissza rá. Szörnyű, hogy az ember jóindulatúan közelít egy nőhöz, az meg cserébe pofon vágja. Megbánja ezt még a kicsike! Hiába csinos, ilyen jó partit nem talál többet.

A tanácsos időt akart nyerni, hogy a rendőrök megszállhassák a kijáratokat, Hans Raveneck pedig belopózhasson a házba.
- Attól tartok, csalódnia kell, Raveneck úr, ugyanis von Schlettau kisasszony hamarosan ugyanilyen jó partit csinál - jegyezte meg gúnyosan.
Norbert Greinsberg felkapta a fejét. A szemében őrült féltékenység tükröződött, mert ha más nem is, de a Magdaléna iránt érzett szenvedélye valódi volt.
- Értsem ezt úgy, hogy a cicababa már meg is találta az utódomat? - kérdezte rekedtes hangon.
- Nyomatékosan megkérem, hogy a jelenlétemben ne beszéljen ilyen hangon az ifjú hölgyről!
- Úgy beszélek róla, ahogy nekem tetszik. A történtek után ne várja el, hogy dicshimnuszokat zengjek róla!
- Még egyszer megkérem, válogassa meg a szavait.
- Engedelmével, uram, nem maga fogja megszabni, hogyan beszéljek a kis Schlettauról.
- Én viszont igen! - csattant fel egy hang fenyegetően az ajtóból.
Hans Raveneck közben nesztelenül belépett, és fültanúja volt az utolsó szavaknak.
Norbert Greinsberg meglepetten hátrafordult az erőteljes, határozott hang hallatára, majd döbbenten felpattant, és tágra nyílt szemmel meredt a belépő férfira. A következő pillanatban erőtlenül, megnyúlt arccal visszarogyott a karosszékébe.
- Feltámadt a halott - motyogta.
Hans Raveneck beljebb lépett a szobába.
- Norbert Greinsberg, maga aljas, becstelen gazember!
Greinsberg emberfeletti erőfeszítéssel megpróbálta összeszedni magát.
- Mi jut eszébe? Egyáltalán ki maga? Ki engedte meg, hogy csak úgy berontson ide? Bizonyára őrült - hadarta zavarodottan, miközben a tekintetét kétségbeesetten végigjáratta a szobán, mintha azt keresné, merre menekülhetne.
Hans Raveneck még közelebb lépett hozzá.
- Pontosan tudja, ki vagyok. Láthatja, nem haltam meg. Épen és egészségesen állok maga előtt. Ne csináljon ostobaságot, a játéknak vége! Évek óta körözik, és ma végre el is kapják.
Ez hatott. Hans Raveneck utolsó szavai végképp rádöbbentették Greinsberget, hogy mindennek vége.
- Majd meglátjuk! - kiáltotta, és Hans Ravenecket egy mozdulattal félrelökve, az ajtóhoz rohant. Egyenesen két markos rendőr karjába. Mire felocsúdott, már rá is kattintottak a bilincset, majd visszalökdöstek a szobába.
- Lássa be, hogy vesztett! - mondta Hans Raveneck. - Ismerje be, hogy ellopta a papírjaimat, amikor halottnak hitt, és visszaélt velük!
Greinsberg fakó, megnyúlt arccal állt előtte.

- Igen, halottnak tartottam. Miért ne foglalhattam volna el az örökségét? Nem hittem volna, hogy túléli, amilyen állapotban volt. Norbert Greinsbergként sohasem tértem volna vissza Németországba. Csak azért mertem megtenni, mert Hans Raveneck néven biztonságban éreztem magam.
Beismerem, nem Hans Raveneck vagyok, hanem Norbert Greínsberg. Itt vannak a papírjai. Kár; hogy ilyen hamar visszatért. Szívesen játszottam volna még egy darabig a nagyurat. Úgy érzem, nem követtem el bűnt ezzel a kis színjátékkal. Senkit nem akartam megkárosítani, mivel halottnak hittem.
- Hogy meri kijelenteni, hogy senkit nem akart megkárosítani? - háborodott fel a tanácsos. - Pontosan tudja, hogy von Schlettau kisasszonyt illette volna az örökség, ha Hans Raveneck már nincs életben. Alantas gondolkodásmódra vall, hogy az ifjú hölgytől még a töredékét is képes volt megtagadni annak, ami a jogos tulajdona lett volna.
- Hiszen csak hozzám kellett volna jönnie feleségül!
Miért kellett pofon vágnia?
- Mert megérezte, hogy maga velejéig romlott – vágta oda élesen Hans Raveneck.
Greinsberg elkínzott arckifejezéssel feléje fordult.
- Magát bezzeg biztosan nem fogja felképelni, ha meg akarja csókolni! A jókívánságaimtól vélhetően eltekint, úgysem jönnének szívből.
- Egy darabig bajtársak voltunk, amikor menekülni próbáltunk az internálás elől. Együtt éheztünk, nélkülöztünk, az utolsó falat kenyerünket is megosztottuk egymással.
Ezért arra kérem, próbáljon meg jó útra térni. Valószínűleg nem lesz súlyos a büntetése, és ha kiszabadul, igyekszem majd magának segíteni. Azért mondom ezt, hogy legyen miben reménykednie a börtönben.
Greinsberg arca megvonaglott, és bizalmatlanul pillantott Hans Raveneckre. A nagylelkűsége zavarba hozta.
- Most ezt mondja, de később majd megbánja, és eszébe sem jut, hogy segítsen rajtam - fakadt ki keserűen.
- Egészen biztosan nem fogom elfelejtem. Magának is tennie kell azonban valamit azért, hogy megváltozzon. A nélkül minden segítség hiábavaló.
- Az ember nem bújhat ki a bőréből. Örüljön, hogy nem maga van a helyemben! Nem túl kellemes érzés. Mindenesetre köszönöm a jóindulatát. Jöjjenek, essünk túl rajta! - Utolsó szavait a rendőrökhöz intézte, akik a tanácsos intésére elvezették.

Az előcsarnokban kíváncsian összesereglett a személyzet. Az öreg Johann is köztük volt, és fáradt szemekkel meredt a megbilincselt férfira, aki oly sokszor megalázta.
- Mit követett el? - tudakolta megilletődve, de senki nem válaszolt. Senki nem tudta, miért vezetik el Lindenhof urát megbilincselve. Némán nézték, hogy a rendőrök beültették az autóba, és elhajtottak vele.

Kis idő múlva ismét nyílt a szobaajtó. A tanácsos lépettki Hans Raveneckkel az előcsarnokba.
- Hogy van, Johann? - kérdezte a fiatalember. – Hány éve is annak, hogy elrejtett a szobájában az apám elől, amikor először szakítottam el a nadrágomat?
Az öreg inas kiegyenesedett, és nagy szemeket meresztett rá.
- Ő az igazi Raveneck! - kiáltotta. - Az a másik csaló!
Nagyságos uram, fogják el azt a gazembert, aki a maga nevében garázdálkodott itt! - Norbert Greinsberg után akart szaladni, Hans azonban visszatartotta.
- Hagyja csak, Johann! Nem kerüli el a büntetését.
Az öregember felsóhajtott, és összekulcsolta a kezét.
- Istennek hála, békében és nyugalomban élhetem le öreg napjaimat Újra egy valódi Raveneck az úr Lindenhofban!
A tanácsos a zavarodott személyzethez fordult.
- Bemutatom maguknak az igazi Hans Ravenecket, Lindenhof urát. Eddig egy szélhámos bitorolta a helyét. A csalót azonban lelepleztük, és mint láthatták, már le is tartóztatták. Hívják ide az intéző urat. Még mindig a park bejáratánál őrködik. A jövőben kizárólag ennek az úrnak tartoznak engedelmességgel.
Hans Raveneck jólelkűen bólintott.
- Remélem, külön parancs nélkül is teszik a dolgukat, amíg minden elrendeződik, és beköltözhetek Lindenhofba - mondta a maga nyugodt, határozott módján.
Miután az intéző is megérkezett, akivel az urak előzőleg már mindent megbeszéltek, Hans Raveneck és a tanácsos elbúcsúztak, majd visszaindultak Krumpendorfba.
Maria Hartau időközben beküldte a kocsiját a városba Magdaléna szüleiért és fivéreiért. Meg is érkeztek Krumpendorfba, mire az urak visszaértek Lindenhofból.
A családja szívélyesen üdvözölte Magdalénát, Maria asszony pedig beszámolt nekik a történtekről. Szavait általános álmélkodás fogadta. Még mielőtt magukhoz tértek volna, beállított a két úr. A tanácsos előadta Norbert Greinsberg leleplezésének és elfogatásának a történetét.
- Ezek szerint szívből gratulálhatunk az örökségéhez - fordult Maria Hartau mosolyogva Hans Raveneck felé.
A tanácsos azonban felemelte a kezét.
- Ne feledkezzen meg arról, nagyságos asszonyom, hogy Raveneck úrnak előzőleg ki kell nyilvánítania a szándékát, miszerint hajlandó teljesíteni a végrendeletben foglaltakat.
A fiatalember Magdalenára pillantott, majd közelebb lépett hozzá. Egyetlen szót sem szólt, csak kitárta a karját, és a szemében végtelen gyengédség ragyogott fel. A lány a nyakába borult.
Hans Raveneck visszafordult a többiekhez, akik meghatottan szemlélték a jelenetet.

- Hála Istennek nem volt szükségünk végrendeletre, hogy egymásra találjunk. A szívünk szavát követtük. Ugye, Magdaléna?
A lány válasz helyett a vállára hajtotta a fejét.
Hans annak rendje és módja szerint megkérte az őrnagytól a lánya kezét. A férfi néma meghatottsággal kezet rázott vele. Az őrnagyné könnyezett a megindultságtól és az örömtől, a fiúk pedig sugárzó arccal gratuláltak a jegyespárnak. A jóságos, bölcs Maria mosolyogva fordult a fiatalok felé.
- Az lesz a legjobb, ha most kis időre magukra hagyjuk őket. Úgyis rengeteg megbeszélnivalónk van.
A többiek megértően összenéztek, aztán magára hagyták az ifjú párt.
Amikor becsukódott mögöttük az ajtó, Hans Raveneck átölelte és magához vonta a menyasszonyát. Magdaléna ezúttal nem tagadta meg az ilyenkor szokásos csókot. Ajkai odaadóan a férfiéhoz tapadtak, aki az első látásra lángra lobbantotta a szívét. Magában forró hálaimát küldött az ég felé. Bele sem mert gondolni, mi lett volna, ha nincs bátorsága megszökni Norbert Greinsberg elől. Hans azonban kitalálta a gondolatát. Két kezébe fogta az arcát, és végtelen gyengédséggel nézett a szemébe.
- Most már minden rendben lesz, kicsi Magdaléna. Ne gondolj arra, mi történhetett volna!
A lány hozzásimult, és ráemelte szép, bársonyosan barna szemeit.

Július elejére tűzték ki az esküvőt. Néhány nappal előtte megérkezett Mr. Stenhove válasza Hans Raveneck levelére. Gratulált a szerencsés fordulathoz és az eljegyzéséhez, s természetesen sajnálkozását fejezte ki, hogy a cége elveszít egy ilyen kiváló munkaerőt.

"Ha jövőre vagy a rá következő évben eljutok Németországba, okvetlenül meglátogatom Lindenhofban. Remélem, boldog lesz. Maga azon német férfiak közül való, akik az egész világon képesek kivívni az emberek elismerését. Kívánok minden jót, kedves Raveneck úr, és adja át az üdvözletemet a menyasszonyának!

Stenhove"

Néhány nappal később megtartották az esküvőt. Természetesen az egész rokonságot meghívták a nagy eseményre, amelyből Heinz Stagemann sem maradhatott ki. A fiú mindvégig gondoskodott a jó hangulatról, az asztalnál pedig remekbe szabott pohárköszöntőt rögtönzött az ifjú pár tiszteletére.
Az ünnepi ebéd végén Bem jogügyi tanácsos tartott rövid beszédet, amelynek végén Maria Hartaura, az egész család védőangyalára emelte poharát. A szavait fogadó éljenzés fényes bizonyítéka volt annak, hogy Maria asszonyt végérvényesen visszafogadták a családba.
Maria csendre intette őket, majd felállt.

- Emelem poharam Karl von Schlettau emlékére, a leghűségesebbre mindannyiunk közül - mondta meghatottan.
Némán kiürítették a poharaikat, aztán Heinz Stagemann egykettőre ismét felvidította a társaságot.

Ebéd után Magdaléna visszavonult a szobájába, és átöltözött egy egyszerű, fehér nyári ruhába. Amikor kilépett az ajtón, Hans átölelte, és bensőséges csókkal pecsételték meg a szövetséget, amelyet az imént egy életre kötöttek. Aztán sétára indultak a nyári díszben pompázó erdőben. Kart karba öltve, szívükben túlcsorduló életörömmel andalogtak a néptelen ösvényeken. Kiérve a lindenhofi parkból, megpillantották a gyönyörű, régi udvarházat. Az ablakok visszaverték a lenyugvó nap fényét. Hans Raveneck megállt, és szenvedélyes gyengédséggel magához ölelte ifjú asszonyát.
- Végre újra van otthonom, és társra is leltem, akivel megoszthatom! Legyen áldott Georg Raveneck, amiért egymásnak rendelt bennünket!
Magdaléna a karjába simult.
- Hans, drága Hans! - suttogta.
A férfi odaadóan megcsókolta, majd kéz a kézben elindultak a ház felé.

Soha többé nem követelt az élet ekkora áldozatot Magdalenától, mindvégig boldogságban élt a szeretett férfi oldalán.

VÉGE